

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มีอายุระหว่าง
12 – 15 ปี โดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ปริญญาานิพนธ์

ของ

พรรณพร ศรีลัมพ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

ตุลาคม 2547

028.535

พ 264ก

ร.3

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มีอายุระหว่าง
12 - 15 ปี โดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

24 พ.ค. 2548

บทคัดย่อ

ของ

พรรณพร ศรีลัมพ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

ตุลาคม 2547

h 269604

พรรณพร ตรีสัมพันธ์.(2547).การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มีอายุระหว่าง 12 – 15 ปี โดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน.
 ปริญญาโท กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะกรรมการควบคุม
 ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม , ดร.สุขแก้ว คำสอน

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มีอายุระหว่าง 12 – 15 ปี ก่อนและหลังการทดลองใช้การสอนอ่านออกเสียงด้วยวิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มีอายุระหว่าง 12 – 15 ปี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 10 คน โรงเรียนบ้านมาบกระเป่า อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ระยะเวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน ครั้งละ 40 นาทีรวมทั้งสิ้น 30 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการสอนการอ่านออกเสียงโดยวิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และแบบทดสอบความสามารถทางการอ่านออกเสียงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำไปทดสอบก่อนและหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลทำการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงหลังจากที่ได้ใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านก่อนการทดลองได้คะแนนเฉลี่ย 25.90 คะแนนอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ และหลังการทดลองได้คะแนนเฉลี่ย 63.80 คะแนน อยู่ในระดับดี จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังการสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงสูงขึ้นกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**A STUDY ON READING ACHIEVEMENT OF THE STUDENTS WITH READING
PROBLEMS IN AGE 12 – 15 YEARS BY PEER TUTORING**

**AN ABSTRACT
BY
PANNAPON SORALAMP**

**Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Special Education
at Srinakharinwirot University**

October 2004

Pannapon Soralamp.(2004).*A Study on Reading Achievement of the Students with Reading Problem in Age 12 – 15 Years By Peer Tutoring*. Master thesis,M.Ed. (Special Education), Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Prof.Sriya Niyomthum,Dr.Suk-kaew Khamson

The purpose of this research was to study the reading achievement of the students with reading problem in age 12 – 15 years by Peer Tutoring.

The subjects of this study were the children with reading problem in age 12 – 15 years of Mabkrapao School in Phichit Province. Who studied in the first semester of 2003 academic year by using purposive sampling. The duration of the study was six weeks, five times a week with forty minutes a day. The instrument were teaching plans and reading test. The data were analyzed by using percentage, means and The Wilcoxon Matched Pairs Signed – Ranks Test

The finding were as follows :

1. The reading achievement students with reading problem after being taught by Peer Tutoring, was at good level.
2. The reading achievement of students with reading problem throught Peer Tutoring was segnificantly difference, at .05 level.

ปริญญาบัตร
เรื่อง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มีอายุระหว่าง
12 - 15 ปี โดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ของ
นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์

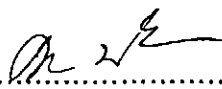
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

วันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญาบัตร

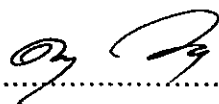
..... ประธาน
(ศาสตราจารย์ ศรียา นิยมธรรม)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. สุขแก้ว คำสอน)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ศิริวิมล ใจงาม)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดนยา วงศ์ชนะชัย)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่ง จาก ศาสตราจารย์ตรียา นิยมธรรม ดร.สุขแก้ว คำสอน อาจารย์ศิริวิมล ใจงาม ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญูที่ให้คำปรึกษาแนะนำช่วยเหลือ ตลอดจนให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ จนกระทั่งสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์दनยา วงศ์ระชะชัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เดือนใจ เกียวซีที่ได้กรุณาตรวจแก้ไข ตลอดจนให้คำแนะนำแนวทางในการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการทดลอง

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์สุวคนธ์ อาจารย์สกล เกิดผล อาจารย์นลินนุช อำนวยสิน และอาจารย์สมศรี สมบูรณ์ที่กรุณาแนะนำให้คำปรึกษาด้านการเรียบเรียงปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณผู้บริหารโรงเรียนคณะครู บุคลากรทุกท่าน และนักเรียนโรงเรียนบ้านมาบกระเปาทุกคน ที่กรุณาให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์สรินนา เกษงาม อาจารย์ณภัทร จุลพงษ์ และ คุณ อภา พัฒนาประสิทธิ์ ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือสนับสนุน แนะนำและให้กำลังใจด้วยดีเสมอมา

ขอบพระคุณคุณเอกวุฒิ พงษ์ศักดิ์กมลที่ให้การสนับสนุนให้คำปรึกษา ตลอดจนช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้ด้วยดีมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณคุณคุณจันทร์ชัย ศรีลัมพ์ที่กรุณาสนับสนุนกำลังทรัพย์ในด้านการเรียน และด้านกำลังใจเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดาครูอาจารย์ ตลอดจนเพื่อน พี่และน้องที่ให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดาที่ได้เลี้ยงดู และมอบเป็นเครื่องบูชาครูอาจารย์ที่ได้ถ่ายทอดความรู้แก่ผู้วิจัยตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนช่วยจนผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษา

พรพรรณ ศรีลัมพ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	3
ระยะเวลาในการทดลอง.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน.....	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน.....	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน.....	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน.....	39
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	42
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	42
การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	43
วิธีดำเนินการทดลอง.....	45
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล.....	51
ผลการศึกษาค้นคว้า.....	52

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5	
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	55
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	55
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	55
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	55
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	55
การดำเนินการทดลอง.....	56
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	56
อภิปรายผล.....	57
ข้อเสนอแนะ.....	58
บรรณานุกรม.....	60
ภาคผนวก.....	67
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	182

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงความแตกต่างของการสอนตามปกติกับการสอน โดยกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน.....	38
2 แบบแผนการทดลอง.....	45
3 กิจกรรมแผนการสอนการอ่านออกเสียงของนักเรียน ที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง.....	46
4 คะแนนผลการสอนการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง ก่อนและหลังการใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน.....	52
5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการทดลอง.....	54

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงคะแนนการอ่านของนักเรียน ในระยะก่อนและหลังการทดลอง.....	53
2 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่าน คนที่ 1.....	75
3 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่าน คนที่ 2.....	76
4 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่าน คนที่ 3.....	77
5 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่าน คนที่ 4.....	78
6 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่าน คนที่ 5.....	79
7 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่าน คนที่ 6.....	80
8 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่าน คนที่ 7.....	81
9 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่าน คนที่ 8.....	82
10 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่าน คนที่ 9.....	83
11 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่าน คนที่ 10.....	84
12 อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกออกเสียง.....	174
13 ทดสอบความสามารถทางการอ่านของนักเรียน.....	175
14 นักเรียนผู้ฝึกกำลังฝึกอ่านออกเสียง.....	175
15 นักเรียนผู้ฝึกรวบรวมคำผิด.....	176
16 ฝึกทบทวนคำ.....	176

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ของมนุษย์ ทั้งยังช่วยให้เกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิต ก่อให้เกิดความสมบูรณ์ทั้งทางสติปัญญาและจิตใจ สังคมปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ทั้งด้านความเป็นอยู่ เศรษฐกิจ การเมือง และวิทยาการต่างๆ บุคคลที่ต้องการความก้าวหน้าทันต่อเหตุการณ์ โลกต้องรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเองและวิธีการแสวงหาความรู้วิธีหนึ่ง คือ การอ่าน ดังที่ จวีลักษ์ณ์ บุญยะกาญจน์ (2525 :16) กล่าวไว้ว่า การอ่านมีความจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์ ในยุคปัจจุบันเป็นโลกที่เปลี่ยนไปทั้งทางด้านวัตถุ วิทยาการ เทคโนโลยี รวมไปถึงความนึกคิด ดังนั้น บุคคลที่มีทักษะในการอ่านสูง สามารถเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้เป็นอย่างดีและรวดเร็วก็ย่อมมีโอกาสเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ได้จากการอ่านได้มาก (ประเทิน มหาชนธุ์ 2531:2)

การอ่านมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนเพราะการอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการจัดการเรียน การสอนเพราะหากมีทักษะดังกล่าวดี การเรียนใดๆย่อมเกิดผลดีไปด้วย ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนภาษาไทยที่ต้องวางรากฐานทักษะการใช้ภาษาที่ถูกต้องเป็นกระบวนการให้แก่ นักเรียน ดังที่ บันลือ พฤกษ์วัน (2529 : 8) ได้กล่าวว่า “ทักษะการอ่านเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ในการจัดการเรียนการสอน เป็นพื้นฐานที่สำคัญแก่การเรียนรู้สรรพวิทยาการทั้งปวง ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นที่สุดในการจัดการเรียนการสอน” ตามหลักสูตรมัธยมศึกษา ได้กำหนดจุดประสงค์วิชา ท 021 (การอ่านและการพิจารณาหนังสือ) ซึ่งเป็นวิชาเลือก สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นไว้ว่า ให้สามารถแสดงความคิดเห็นเชิงวิจารณ์ เกี่ยวกับหนังสือที่อ่าน เกิดความเพลิดเพลินในการอ่านและเข้าใจสารของผู้แต่ง รู้จักใช้วิจารณ์ญาณในการอ่านเพื่อนำไปใช้ในการดำเนินชีวิต สามารถคิดปัญหาที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ คือ พยายามคิดหาสาเหตุของปัญหาอย่างเป็นลำดับ เมื่อเกิดความเข้าใจในปัญหาอย่างแจ่มแจ้งก็จะหาหนทางแก้ไขปัญหาได้ และนำผลจากการรู้จักคิดค้นที่ถูกต้องไปปฏิบัติในการดำเนินชีวิตประจำวัน วัตถุประสงค์ที่กล่าวถึงนี้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีทักษะในการอ่าน หากนักเรียนไม่สามารถจับใจความสำคัญและเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านได้ ก็ยากที่จะเกิดการเรียนรู้ ส่งผลให้ไม่สามารถนำความรู้ที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ใดๆ ได้ ในการสอนกลุ่มภาษาไทยได้เน้นให้สอนทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนให้สัมพันธ์กัน แต่ในทางปฏิบัติครูผู้สอนไม่ได้จัดสัดส่วนการฝึกทักษะทั้ง 4 อย่างสัมพันธ์กัน มิได้เน้นย้ำเรื่องการฝึกอ่านจับใจความ มิได้หาสาเหตุว่าเหตุใดนักเรียนจึงขาดความเข้าใจเรื่องที่อ่าน หรืออ่านได้ช้าและจับใจความเรื่องที่อ่านไม่ได้ดีทำให้การอ่านไม่มีความหมาย ไม่มีประโยชน์ในการเรียนวิชาอื่นๆ เลย

จากคำที่กล่าวข้างต้น เป็นการย้ำเน้นให้ครูได้เห็นความสำคัญและความจำเป็นอย่างยิ่งในการสอนอ่าน สำหรับนักเรียน ก่อนจะฝึกทักษะอื่นๆ

จะเห็นได้ว่าทักษะการอ่านนั้นมีความสำคัญมากต่อผู้อ่านทุกคน ดังที่บันลือ พฤกษ์วัน (2529:8) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะทางการอ่านเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ในการจัดการเรียนการสอนและเป็น พื้นฐานที่สำคัญ โดยเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ปีพุทธศักราช 2542 มาตราที่ 17 กล่าวว่า ให้มีการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี โดยให้เด็กซึ่งมีอายุย่างเข้า ปีที่เจ็ดเข้าเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ฉะนั้นหากนักเรียนที่จบการศึกษาภาคบังคับ 9 ปีตาม กำหนด แต่ไม่มีทักษะทางการอ่านได้ตามวัย หรือตามที่หลักสูตรกำหนด หรืออ่านได้ต่ำกว่าเกณฑ์ มาตรฐานมาก ย่อมเท่ากับจัดการเรียนการสอนล้มเหลว และก่อให้เกิดปัญหาในการจัดการศึกษาใน ระดับสูงต่อไป

จากปัญหาความยุ่งยากในการเรียนที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้และดำรงชีวิตของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการอ่านเหล่านี้ทำให้นักการศึกษาต่างให้ความสนใจ ค้นคว้าวิธีการและพัฒนา รูปแบบการสอนอ่าน เพื่อตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน โดยการคิดค้นทดลองยุทธศาสตร์วิธีการสอนที่หลากหลายไว้เป็นแนวทางเลือกให้กับผู้สอน ซึ่งสามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน ผู้วิจัยมีความสนใจในเรื่องวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer Teaching) เป็นอย่างยิ่ง เพราะปัญหาที่ผู้วิจัยพบในโรงเรียนขยายโอกาสเป็นปัญหาที่เป็นผลมา จากการขาดทักษะภาษาไทย เช่น ขาดทักษะการอ่านออกเสียง ขาดทักษะการอ่านจับใจความ อ่านในใจ ส่งผลต่อการเรียนรู้ในกลุ่มวิชาอื่นๆทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนในวิชานั้น ไม่ประสบผล ตามที่มุ่งหมาย จากการศึกษางานวิจัยในเรื่องวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และงานวิจัยเชิงทดลอง ในเรื่องการเปรียบเทียบวิธีการสอนอ่านประเภทต่างๆ กับวิธีที่สอนตามแบบเดิมที่ไม่ได้ผ่านการ ปรับปรุง หรือคิดสร้างสรรค์ใหม่ ทำให้ผู้วิจัยต้องการทราบว่าวิธีการที่ได้ศึกษานั้นจะแก้ปัญหาคือพบ ได้หรือไม่ เนื่องจากนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสขาดทักษะทางการอ่าน ทั้งด้านการอ่านออกเสียง อ่านจับใจความ หรืออ่านได้แต่อ่านได้ไม่เหมาะสมกับระดับชั้นจริง จึงได้ ทำการทดลองสอนอ่านออกเสียงโดยใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ ทางการอ่านออกเสียงหลังการทดลองใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสูงขึ้นหรือไม่

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มีอายุ ระหว่าง 12-15 ปีโดยการทดลองใช้วิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มี อายุระหว่าง 12-15 ปี ก่อนและหลังการทดลองโดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางและเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนารูปแบบและวิธีการสอนอ่านแก่ครู ศึกษานิเทศก์ และผู้เกี่ยวข้องได้นำไปพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย ซึ่งจะส่งผลทำให้คุณภาพการเรียนและผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงดีขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านที่มีอายุระหว่าง 12 – 15 ปี ที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษาโอกาสสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิจิตร

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน อายุระหว่าง 12-15 ปี โรงเรียนบ้านมาบกระเป่า อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร จำนวน 10 คน คัดแยกโดยใช้แบบสำรวจปัญหาการเรียนรู้อุเฉพาะด้านของ ผดุง อารยะวิญญู

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง การศึกษาครั้งนี้ได้ดำเนินการศึกษาทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ระยะเวลาทดลอง 60 คาบ เป็นเวลา 6 สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 2 คาบ

ตัวแปรที่ศึกษา

ในการศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปร ดังนี้

ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง หมายถึง นักเรียนอายุระหว่าง 12-15 ปี ที่มีทักษะทางภาษาไม่เหมาะสมกับวัยมีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับชั้นจริง เช่น ไม่สามารถอ่านได้ถูกต้องจากหนังสือแบบเรียนภาษาไทยของตน แต่สามารถอ่านได้จากหนังสือแบบเรียนภาษาไทยระดับชั้นที่ต่ำกว่า

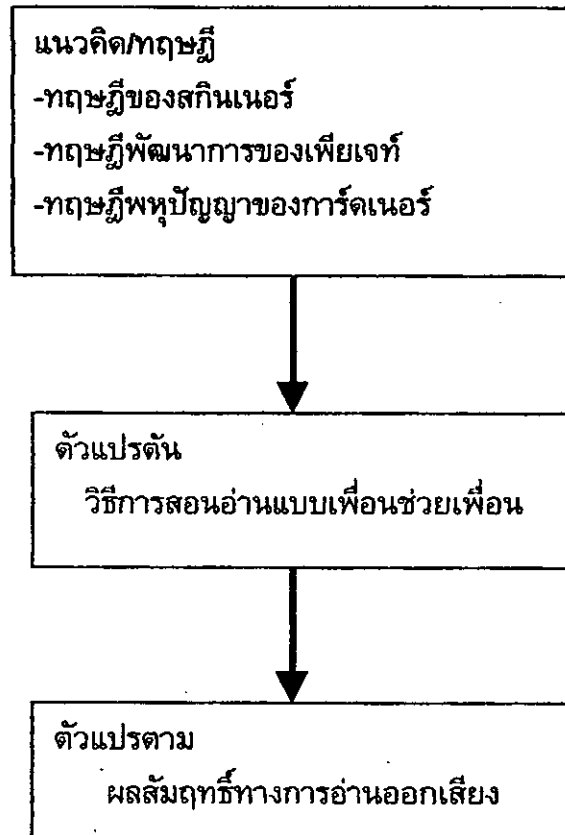
2. วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง กระบวนการสอนอ่านโดยให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านดีจับคู่กับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน โดยให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางอ่านดีเป็นผู้ถ่ายทอด บอกสอนนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน โดยใช้เครื่องมือ สื่อและแบบทดสอบที่ครูเตรียมให้ ตามเวลาที่กำหนด

3. การอ่านออกเสียง หมายถึง การที่นักเรียนอ่านเป็นคำตามตัวหนังสือให้ผู้อ่านฟัง โดยอ่านได้ชัดเจนถูกต้องตามหลักภาษา

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน หมายถึง ความสามารถทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนวัดได้จากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านออกเสียงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิด ดังนี้

สมมติฐาน

นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงหลังจากได้รับการสอนอ่าน โดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงสูงขึ้นกว่าก่อนการได้รับการสอนอ่าน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปี โดยการทดลองใช้วิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการวิจัยดังกล่าวต่อไป

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1.1 ความหมายของการอ่าน

1.2 ประเภทของการอ่าน

1.2.1 การอ่านออกเสียง

1.2.2 การประเมินการอ่านออกเสียง

1.3 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1.4 ระดับของการอ่าน

1.5 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

1.6 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

1.7 ประโยชน์และความสำคัญของการอ่าน

1.8 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1.9 ความสนใจในการอ่าน

1.10 การสอนอ่านภาษาไทย

1.11 แนวการสอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษา

1.12 ขั้นตอนการสอนอ่าน

1.12.1 เทคนิคสำหรับเด็กที่ยังอ่านไม่คล่อง

1.13 หลักสำคัญในทักษะการสอนอ่าน

1.14 ทฤษฎีการอ่าน

1.15 จิตวิทยาที่ควรคำนึงในการสอนอ่าน

1.16 ความเข้าใจในการอ่าน

1.17 ความมุ่งมั่นที่จะให้กับผู้เรียน

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

2.1 พัฒนาการของการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

2.1.1 พัฒนาการของการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนในต่างประเทศ

2.1.2 พัฒนาการของการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนในประเทศ

2.2 ความหมายของการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

- 2.3 วัตถุประสงค์แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
- 2.4 รูปแบบการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
 - 2.4.1 หลักเกณฑ์ในการจัดกลุ่ม
 - 2.4.2 หลักเกณฑ์ในการเลือกตัวนักเรียนผู้เรียน
 - 2.4.3 หลักเกณฑ์ในการเลือกตัวนักเรียนผู้สอน
- 2.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างวิธีสอนโดยกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนตามปกติ
- 3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
- 4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
- 5. งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นวิธีหนึ่งที่ใช้ในการเพิ่มพูนความรู้ การอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้นจะทำให้ผู้อ่านได้รับข้อมูลไปอย่างถูกต้องตรงตามที่ต้องการ ดังนั้นการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของแต่ละบุคคลจึงเป็นเรื่องที่น่าเอาใจใส่อย่างหนึ่ง ซึ่งควรพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของแต่ละบุคคลจึงเป็นเรื่องที่น่าเอาใจใส่ ควรได้รับการพัฒนาแต่เยาว์วัย สำหรับลักษณะการจัดการเรียนการสอนให้ได้ก็มี ความสามารถในการอ่านนั้น ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของผู้รับผิดชอบในการกำหนดการจัดการเรียนการสอนว่าหมายความอย่างไร การให้นิยามการอ่านจึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างหนึ่ง

ความหมายของการอ่าน นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการอ่านไว้หลายท่าน ดังนี้

เปลื้อง ณ นคร (2521:12) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การถ่ายทอดความคิดจากหนังสือของประพันธ์ไปยังผู้อ่าน ด้วยผู้ประพันธ์ต้องการให้ผู้อ่านได้เห็นความคิดความรู้สึของตนถ้าผู้อ่านสามารถตีความของหนังสือได้และสามารถรู้จักหมายของผู้ประพันธ์ได้

ก็ชื่อว่า “อ่านหนังสือเป็น”

ประเทิน มหาพันธ์ (2531:17) กล่าวว่า การอ่านหมายถึง กระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษร หรือ สัญลักษณ์เป็นคำพูด ถ้าหากไม่เข้าใจคำพูดนั้นจัดว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์เป็น แต่เพียงส่วนหนึ่ง ของการอ่านเท่านั้น ลักษณะของการอ่านที่แท้จริง ได้แก่ การทำความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน ความหมายของเรื่องี่อ่านดังกล่าวนี้อาจได้เกิดจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์เท่านั้น หากขึ้นอยู่กับการกระตุ้นให้เกิดความคิดรวบยอดหรือจินตนาการของผู้อ่านเป็นสำคัญ การเข้าใจความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่อ่านขึ้นอยู่กับความหมายของผู้อ่านเป็นสำคัญ การเข้าใจความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่อ่านขึ้นอยู่กับความหมายที่ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจ โดยอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นพื้นฐาน การอ่านจึงเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย การแปลความ

การตอบสนองการกำหนดความมุ่งหมาย การลำดับภาพของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่ผู้อ่านเห็นมา กระบวนการทำงานของสมอง ซึ่งขึ้นอยู่กับคุณภาพและปริมาณของประสบการณ์ที่ผู้อ่านมีอยู่ก่อนแล้ว

มานิตย์ บุญประเสริฐ (2527:1) กล่าวว่า การอ่าน คือ การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยมีข้อเขียนเป็นสื่อกลาง หน้าที่ของผู้อ่าน คือ การค้นหาความหมายจากข้อเขียนนั้นๆ ผู้อ่านจะเข้าใจข้อความที่อ่านมากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เช่น ลักษณะของเรื่องที่อ่าน ประสบการณ์ร่วมระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน และความสามารถทางภาษา เป็นต้น

บันลือ พุกกะวัน (2532: 8) อธิบายว่า การอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์โดยเข้าใจความหมาย และเป็นการสื่อความหมายที่จะถ่ายโยงความคิด ความรู้จากผู้เขียนถึงผู้อ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ ออกมาเป็นคำพูดโดยผสมเสียงเพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด การอ่านแบบนี้มุ่งให้สะกด และผสมคำอ่านเป็นคำๆ ไม่สามารถสื่อความโดยการฟังได้ในทันที เป็นการอ่านเพื่อการอ่านออก มุ่งให้อ่านหนังสือแตกฉานเท่านั้น การอ่านเป็นการใช้ความสามารถในการสื่อสารโดยการอ่านหรือ ฟังผู้อื่นอ่านแล้วรู้เรื่องราวเรียกว่าอ่านได้ ซึ่งมุ่งให้อ่านแล้วรู้เรื่องของสิ่งที่อ่าน การอ่านเป็นการสื่อ ความหมาย ถ่ายโยงความคิด ความรู้จากผู้เขียน(ผู้สื่อ) โดยอ่านแล้วสามารถประเมินผลของสิ่งที่ อ่านด้วย

การอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลายๆ ด้านใช้การสังเกต จำรูปคำ ใช้สติปัญญาและสติปัญญาและประสบการณ์เดิมในการแปลความหรือถอดความให้เกิดความ เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดีสามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน และนำผลของสิ่งที่อ่านมาเป็นแนวคิด แนวปฏิบัติได้

บุศรา จิตลำดวน (2538:15) กล่าวสรุปความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านคือ กระบวนการ แปลความหมายของสัญลักษณ์โดยผ่านกระบวนการความคิดทางสมองเกิดความเข้าใจความหมาย ของสิ่งที่อ่าน ซึ่งต้องอาศัยความสามารถ ในการจับใจความสำคัญ ดีความ ขยายความ บอก รายละเอียดของเรื่องและเรียงลำดับคำ รวมทั้งการดึงประสบการณ์เดิมมาใช้ในการทำความเข้าใจกับ สิ่งที่อ่าน

วรรณิ โสมประยูร (2534:121) กล่าวสรุปว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตา สัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์โดยแปลออกมาเป็น ความหมายที่ใช้สื่อความหมายนั้น ๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

จากความหมายของการอ่านดังกล่าวพอสรุปได้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการที่สลับซับซ้อนกัน โดยเริ่มจากการรับรู้สัญลักษณ์หรือตัวอักษรเข้ามาทางสายตา ออกมาในรูปของการออกเสียงผสมผสาน ด้วยตัวอักษรออกมาเป็นคำหรือประโยค เพื่อเป็นการสื่อความหมาย ได้เข้าใจรวมทั้งถ่ายโยงความคิด จากผู้เขียน (ผู้สื่อ) ถึงผู้อ่าน (ผู้รับ) อันแสดงถึงศักยภาพของการอ่านออก อ่านได้ ซึ่งเข้าใจความหมาย

ของสิ่งที่อ่านได้ดีมากน้อยเพียงไรนั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถในการรับรู้ ความรู้หรือประสบการณ์เดิม ที่เกี่ยวกับเรื่องภาษาและบริบทของสิ่งที่อ่าน และความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลใหม่กับข้อมูลเดิม ที่มีอยู่

1.2 ประเภทของการอ่าน

การแบ่งประเภทของการอ่านช่วยให้ครูผู้สอนตระหนักถึงขอบข่ายการสอนได้เป็นอย่างดี นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ดังนี้

วาสนา เกตุภาค (2521:1-2) ได้จำแนกประเภทการอ่านออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การอ่านออกเสียง คือ การอ่านตามตัวหนังสือเพื่อให้ผู้อ่านฟัง ผู้อ่านจะต้องอ่านได้ชัดเจนถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยม
2. การอ่านในใจ คือ การทำความเข้าใจกับตัวอักษร เป็นการอ่านเพื่อตัวผู้อ่านเอง ซึ่งจะได้รับประโยชน์มากน้อยเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่านแต่ละคน

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคนอื่นๆ (2522 : 135) แบ่งประเภทของการอ่าน เป็น 2 ชนิด คือ

1. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อชวนขวนขวายหาความรู้และความเพลิดเพลินให้แก่ตนเอง เป็นการอ่านที่นับจะมีความสำคัญเพิ่มขึ้น นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนให้อ่านเป็นไม่เพียงแต่ให้อ่านออกเท่านั้น แต่จะต้องมีความสามารถต่อไปนี้ คือ สรุปความ ความหมาย ขยายความ วิเคราะห์ ความหรือเนื้อเรื่อง รวมทั้งวิพากษ์ วิวิจารณ์เนื้อเรื่องได้

2. การอ่านออกเสียง ได้แก่

- 2.1 อ่านออกเสียงบทร้อยแก้ว เพื่อสื่อสารรู้เรื่องและเข้าใจ
- 2.2 อ่านออกเสียงบทร้อยกรองประเภทต่างๆ เพื่อความไพเราะ ให้ผู้ฟังเกิดความซาบซึ้ง

กรรณิการ์ พวงเกษม (2533:68) ได้กล่าวถึงลักษณะของการอ่านไว้ว่ามี 2 ลักษณะ คือ การอ่านออกเสียง (Oral Reading) และการอ่านในใจ (Silent Reading) การอ่านออกเสียงนั้นจะใช้ตั้งแต่เด็กเริ่มเรียน ให้เด็กรู้จักการอ่านคำต่างๆ เมื่ออ่านเป็นคำแล้ว อ่านเป็นประโยค อ่านเป็นย่อหน้า อ่านเป็นเรื่องๆ การอ่านในใจจะใช้เมื่อเริ่มอ่านออกเสียงได้ดีแล้วรู้จักความหมายของคำสามารถอ่านเป็นข้อความยาวๆ ได้แล้ว

จากลักษณะการอ่านที่ยกมากล่าวข้างต้น พบว่านักการศึกษาต่างให้ความสำคัญกับการอ่าน 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ การฝึกทักษะการอ่านสำหรับเด็กควรเริ่มฝึกที่การอ่านออกเสียงพยางค์และคำให้ชัดเจน ถูกต้องเมื่อได้ผลดีแล้วจึงฝึกอ่าน ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงการอ่านออกเสียงเป็นประเด็นสำคัญเพื่อให้สอดคล้องกับงานวิจัยครั้งนี้

1.2.1 การอ่านออกเสียง

บันลือ พุกษะวัน (2532:129-130) ได้กล่าวถึงความหมายและประโยชน์ของการอ่านออกเสียงไว้ว่า

การอ่านออกเสียง หมายถึง การใช้การผสมผสานของตัวอักษรออกเสียงหรือโดยการจำรูปคำแล้วอ่านออกมาเป็นประโยค ซึ่งใช้ประโยชน์ได้หลายประการ ดังนี้

การอ่านออกเสียง เป็นการฝึกอ่านเบื้องต้นที่เน้นการจำรูปคำ กวาดสายตาอ่านหรืออ่านเฉพาะคำโดยการจำรูปคำโดยเฉพาะก็ตาม จำเป็นต้องฝึกอ่านเบื้องต้นเพื่อให้ครูผู้สอน ผู้ปกครองได้รู้ว่า อ่านผิดหรืออ่านถูก จะได้ช่วยเหลือแก้ไขได้ทันทั่วทั้ง ทั้งยังเป็นแนวทางสำคัญที่ใช้หัดอ่านตามบทบาทสมมติ เป็นการสร้างเรื่องราวให้คล้ายความจริงและยังเป็นการฝึกแสดงละคร เป็นเครื่องมือสำคัญในการตรวจสอบการอ่าน เพื่อหาคำตอบให้รู้แหล่งและรู้คำตอบที่ถูกอยู่ส่วนใด (Factual Level) ของประโยคนับเป็นการอ่านเพื่อหาคำตอบซึ่งเป็นความเข้าใจเบื้องต้นที่สำคัญมาก

การอ่านออกเสียง ที่สอนอ่านและอ่านตามจะช่วยให้เด็กขี้อายได้กล้าแสดงออกร่วมกับเพื่อนๆ เพื่อเป็นแนวทางในการแสดงออกรายบุคคล การอ่านบทร้อยกรองและคำประพันธ์ต่างๆ จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้การอ่านออกเสียงให้พร้อมเพรียงกัน ทั้งลงจังหวะสัมผัสและทำนองในบางครั้งอาจใช้เพื่อทบทวนการอ่านในใจให้เข้าใจดีขึ้น

กาญจนา วิชญาปกรณ (2534 : 31-33) กล่าวถึงการอ่านออกเสียงไว้ว่าการอ่านของนักเรียนในระยะ 2-3 ปีแรก การฝึกอ่านควรให้อ่านออกเสียงอย่างเพียงพอ เพื่อต้องการความถูกต้องเพราะการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องจะเป็นพื้นฐานและฝึกความคล่องก่อนอ่านในใจ การอ่านออกเสียงมีความสำคัญสำหรับนักเรียนที่ฝึกอ่านในระยะต้นๆ หากนักเรียนได้รับการฝึกอ่านออกเสียงจนสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว นักเรียนก็สามารถเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ โดยไม่ต้องอ่านออกเสียง การอ่านออกเสียงจึงเป็นเสมือนบันไดขั้นต้นที่จะนำนักเรียนไปสู่การอ่านเพื่อความเข้าใจความหมาย ดังนั้นในการฝึกอ่านออกเสียงครูผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญกับสิ่งต่อไปนี้

1. อ่านให้ถูกต้อง ในที่นี้หมายถึง ถูกต้องตามอักขรวิธีและถูกต้องตามความนิยม
2. อ่านให้ชัดเจน หมายถึง ชัดเจนตามเสียง สระ พยัญชนะและวรรณยุกต์ อ่านให้คล่อง ได้แก่ การอ่านให้ถูกตามอักขรวิธี ไม่สะดุด

1.1.2 การประเมินการอ่านออกเสียง

ฮอยย์ และ กรีก (สุคนธ์ เกิดผล . 2546 : 24 อ้างอิงมาจาก Hoy and Gregg 1994 : 325) กล่าวถึงการประเมินการอ่านไว้ว่า การประเมินนั้นเริ่มต้นที่การสร้างแบบประเมิน ครูจะต้องเป็นผู้เลือกบทอ่านระยะเริ่มต้นจากการเลือกหนังสือการอ่านพื้นฐานโดยแต่ละเรื่องจะมีภาษาในระดับที่ยอมรับได้ โดยได้แนะนำการเลือกบทอ่านที่เหมาะสมกับระดับนักเรียนไว้ดังนี้ ระดับก่อนพื้นฐานใช้บทอ่านที่ความยาว 50 คำ เริ่มจาก ระดับพื้นฐานและระดับ ป.1 ความยาว 100 คำ และระดับ ป.2 หรือสูง

กว่าใช้ที่ระดับ 200 คำ โดยในการอ่านออกเสียงแต่ละครั้ง ครูจะเป็นผู้บันทึกการอ่านตามรูปแบบการบันทึกคำและบันทึกเสียงการอ่านของนักเรียนลงในแถบบันทึกเสียงเพื่อการวิเคราะห์ที่ถี่ถ้วนอีกครั้งหนึ่ง

ผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับการอ่านออกเสียงของนักเรียนหลายท่าน ได้แนะนำการบันทึกไว้ดังนี้

รูปแบบการออกเสียง	การบันทึก	ตัวอย่าง
ใช้คำอื่นแทน	เขียนคำที่ออกเสียงแทน เหนือคำที่อ่าน	Blond The girl had black hair.
ออกเสียงผิด	เขียนคำที่ออกเสียงผิดในรูป ของการเขียนสะกดคำตาม คำที่อ่าน(Phonetic)เหนือคำ ที่อ่าน	Gil The girl had black hair.
การช่วยเหลือ	หลังจากรอคูหนึ่ง นักเรียน ไม่รู้จักคำที่อ่าน ให้ครูออก เสียงแทนและขีดเส้นใต้คำ นั้น	The truck <u>careened</u> around the mountain curve.
อ่านซ้ำ	ลากเส้นหยักใต้คำหรือวลีที่ อ่านซ้ำ	The truck <u>careened</u> around the mountain curve.
สิ่งเลที่จะอ่าน	เขียนเครื่องหมาย / หน้าคำ ที่สิ่งเล	The truck /careened around the mountain curve.
อ่านสลับที่	เขียนเส้นแสดงการอ่านสลับ ที่ของคำ	 The boy ran slowly.
แก้ไขคำที่อ่านผิดได้ด้วย ตนเอง	เขียนคำที่อ่านผิดและเขียน อักษร C เหนือคำอ่าน	C Gil The girl had black hair

(D'Angelo และ Wilson, 1976; Ekwall, 1976, 1981; Swaby, 1984 อ้างอิงใน Hoy และ Gregg, 1994:333)

Richek และคณะ (1996:45-47) ได้กล่าวไว้ว่าในการวินิจฉัยการอ่านนั้น เราใช้ได้ทั้งแบบทดสอบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ แบบทดสอบที่เป็นทางการนั้นจะเป็นแบบทดสอบที่มีจำหน่ายโดยทั่วไปและมีเครื่องมือที่มีการเตรียมที่เป็นทางการ ซึ่งมีการอ้างอิงจากเกณฑ์ปกติหรือเกณฑ์มาตรฐาน การใช้แบบทดสอบที่อ้างอิงเกณฑ์นั้นเราสามารถเปรียบเทียบคะแนนของนักเรียนกับคะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้แบบทดสอบมาตรฐานได้ โดยปฏิบัติตามกระบวนการของการทดสอบอย่างเคร่งครัดทั้งในการรวมคะแนนและการแปลผล ครูจะปรับหรือเปลี่ยนกระบวนการทดสอบแบบเป็นทางการไม่ได้ และต้องใช้กระบวนการเดียวกันกับเด็กทุกคนซึ่งแตกต่างจากการวัดประเมินผล

ที่ไม่เป็นทางการที่สามารถยืดหยุ่นได้ครูสามารถปรับใช้ให้เหมาะสมกับความต้องการ เหมาะสมกับนักเรียน นอกจากนั้นยังแนะนำการประเมินการอ่านอย่างไม่เป็นทางการไว้ว่าการประเมินการอ่านนั้นครูจะต้องปฏิบัติดังนี้

1. บันทึกการสังเกตการอ่านออกเสียง

ในขณะที่นักเรียนอ่านออกเสียง ให้ครูบันทึกด้วยการทำเครื่องหมายคำที่อ่านผิดทั้งหมดโดยใช้ระบบการบันทึกมาตรฐาน เพื่อนำมาตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง การบันทึกแบบไม่เป็นทางการได้แนะนำให้บันทึกดังนี้

1.1 อ่านข้ามคำ : วงกลมคำที่อ่านข้าม

- on the table

1.2 อ่านเพิ่มคำ : เขียนคำที่อ่านเพิ่มเหนือเครื่องหมาย " ^ "

- on the^{big}table

1.3 ใช้คำอื่นแทน ออกเสียงผิด : เขียนคำที่ออกเสียงผิดเหนือคำอ่าน

- on the tablet

1.4 อ่านสลับที่ : บันทึกเช่นเดียวกับใช้คำอื่นแทน

1.5 อ่านซ้ำ : เขียนเส้นหยักใต้คำที่อ่าน

- on the table

1.6 อ่านได้ถูกต้องแต่ลั้งเล : เขียน H เหนือคำที่อ่าน

- on the Htable

1.7 ละเลยเครื่องหมายวรรคตอน : วงกลมเครื่องหมายที่ละเลย

- I saw Mary o She was happy.

1.8 แก้ไขคำที่อ่านผิดได้ด้วยตนเอง : เขียนคำที่อ่านผิด, ชีดทับและเขียนอักษร SC เหนือคำที่อ่าน

- on the sc
tablet

2. ให้คะแนน

Mckenna (1983 อ้างอิง Richek และคณะ. 1996:53) กล่าวถึงการให้คะแนนไว้ว่าการอ่านข้ามคำ เพิ่มคำ ใช้คำอื่นแทนและอ่านสลับที่ให้เป็นการอ่านผิด สำหรับการอ่านซ้ำลั้งเลในการอ่าน

อ่านข้ามเครื่องหมายวรรคตอนและแก้ไขคำที่อ่านผิดด้วยตนเอง ถ้าไม่ทำให้เนื้อหาเปลี่ยนแปลงให้ถือว่าถูกต้อง และกล่าวเพิ่มเติมไว้ว่าถ้านักเรียนอ่านออกเสียงคำเดิมผิดแต่เป็นที่ที่ต่างกันให้นับที่ละหนึ่งคะแนน สำหรับข้อเฉพาะ ถ้าออกเสียงผิดให้ถือว่าไม่ผิดถ้าข้อที่อ่านนั้นไม่ทำให้เพี้ยนไป และถ้าออกเสียงผิดอันเนื่องมาจากรูปแบบการพูดของนักเรียน อิทธิพลของภาษาแม่ การพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง รูปแบบการพูดที่ยังไม่เป็นไปตามวุฒิภาวะ หรือความบกพร่องทางการพูดที่เห็นได้ชัด สิ่งเหล่านี้ไม่นับเป็นคะแนนผิดเช่นกัน

1.3 แนวคิดของเพียเจต์ด้านการพัฒนาความคิดและเชาวน์ปัญญา

ความสามารถในการจัดประเภทประสบการณ์ของตน ซึ่งได้แก่การจัดกลุ่มสิ่งของ เหตุการณ์ ความคิด และบุคคล ออกเป็นชนิดหรือเป็นประเภท ทำให้มนุษย์เราลดความสับสนของสิ่งแวดล้อมได้ สามารถชี้แยกลักษณะสิ่งของต่าง ๆ ในโลก มองเห็นความจำเป็นในการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอและวิธีการแก้ปัญหาให้แก่ตนเองได้

ความสามารถข้างต้นจะกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อคนเราพัฒนาภาษาขึ้นโดยเริ่มด้วยการพูด และต่อมามีการเขียนตามลำดับ การพูดและการเขียนนี้เอง ทำให้มนุษย์ มี "สื่อ" หรือ "เครื่องมือ" ในการสื่อความคิดต่อกัน การที่คนเราจะมีความคิดได้นั้น ก็เริ่มมาจากการที่เราได้พัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับ เวลา เนื้อที่ ตัวเลข สาเหตุ ตลอดจนความคิดรวบยอดเชิงคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และจริยศาสตร์นั่นเอง ความคิดรวบยอดดังกล่าวมิได้ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด แต่ต้องมีพัฒนาขึ้นมาภายหลัง การที่จะพัฒนาความคิดรวบยอดได้นั้นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเหลือก็คือ วุฒิภาวะและการเรียนรู้

ในการพัฒนาความคิดรวบยอดของเด็กนั้น ยิ่งเด็กพัฒนาได้แจ่มกระจ่าง และสมบูรณ์มากเพียงใด เด็กก็ย่อมจะเรียนรู้ได้ดีมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้เพราะความหมาย ความเข้าใจและความแจ่มกระจ่างในสิ่งหนึ่ง ย่อมจะช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น และเมื่อเด็กเติบโตมากขึ้นเป็นผู้ใหญ่ ความคิดรวบยอดก็จะเปลี่ยนลักษณะจากหายบ ๆ มาเป็นชัดเจนและละเอียดยิ่งขึ้น เมื่อความคิดรวบยอดมีความสำคัญดังกล่าวข้างต้นแล้ว เราควรพิจารณาต่อไปให้ลึกซึ้งว่า ความคิดรวบยอดมีลักษณะอย่างไร

ลักษณะธรรมชาติของความคิดรวบยอด

ความคิดรวบยอดมีลักษณะเป็นนามธรรมซึ่งมีระดับของความเป็นนามธรรมไม่เท่ากัน ความคิดรวบยอดของสิ่งของบางกลุ่ม อาจมีระดับของความเป็นนามธรรมมากกว่าสิ่งของอีกกลุ่มหนึ่ง อย่างไรก็ตามจะอธิบายลักษณะธรรมชาติของความคิดรวบยอดได้ดังต่อไปนี้

1.1 ความคิดรวบยอด หมายถึงข้อสรุป (Generalization) เกี่ยวกับสิ่งของ เหตุการณ์ความคิด และบุคคล "ข้อสรุป" ดังกล่าวอาจแบ่งแยกเป็น "ชนิด" ได้ เช่น คำว่า "สุนัข" เป็นข้อสรุปของสิ่งมีชีวิต

ชนิดหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติเฉพาะกลุ่มที่แตกต่างไปจากลักษณะอื่นๆ ซึ่งมีรูปร่าง “สี่เหลี่ยมผืนผ้า” นั่นคือ เมื่อดูรวมๆ แล้วสุนัขมีลักษณะสี่เหลี่ยม แต่มี 2 หู 2 ตา จมูกปากยาว มีหนวด มีขา 4 ขา ช่วงตัวยาว ขนานไปกับพื้นดิน และมีหางเป็นต้น ดังนั้นความคิดรวบยอดจึงเป็น “สัญลักษณ์” ที่สื่อลักษณะนามธรรมและแสดงข้อสรุป หรือพูดได้อีกนัยหนึ่งว่าเป็นผลรวมของความรู้ของคนเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั่นเอง “ความรู้” ลักษณะดังกล่าวของมนุษย์เกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดย่อมไม่เหมือนกัน ความคิดรวบยอดของบุคคล 2 คน เมื่อเอ่ยถึง “สุนัข” ย่อมจะไม่เหมือนกันทุกประการ แต่อาจจะมีลักษณะร่วมบางอย่างเพียงพอที่จะทำให้คนทั้งสองรู้ว่ากำลังพูดถึงเรื่องเดียวกัน อย่างไรก็ตามความคิดรวบยอดของคนในคำที่เป็นนามธรรมมาก เช่นคำว่า “การศึกษา” “ประชาธิปไตย” “คอมมิวนิสต์” อาจมีลักษณะร่วมกันน้อยมากก็ได้

1.2 ความคิดรวบยอดมีลักษณะเป็นลำดับขั้นตอน นั่นคือ สามารถจัดลำดับขั้นตอนของความคิดรวบยอดได้ เช่น คนเรามีความคิดรวบยอดหรือมีข้อสรุปว่า “แมว” “สุนัข” “วัว” “ลิง” “คน” ยังมีลำดับรองไปกว่าความคิดรวบยอดของคำว่า “สัตว์ที่เลี้ยงลูกด้วยนม” และความคิดรวบยอดลักษณะหลังนี้ก็ยังมีลำดับรองลงไปกว่าความคิดรวบยอดของคำว่า “สัตว์มีกระดูกสันหลัง”

ลักษณะเป็นลำดับขั้นตอนของความคิดรวบยอดนั้นปรากฏในทางวิทยาศาสตร์ ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์แสดงได้จากการอธิบายความคิดรวบยอดของปรากฏการณ์อย่างหนึ่ง ซึ่งเชื่อถือได้ และกระจ่างกว่าคำอธิบายที่เกิดขึ้นในสมัยก่อน เช่น การอธิบายขิงนิวตันเกี่ยวกับแรงดึงดูดของโลก ซึ่งอธิบายวงโคจรของดวงจันทร์รอบโลก และอธิบายการที่สิ่งของย่อมตกลงมาในโลก เช่น ผลแอปเปิ้ล ย่อมหล่นจากต้นลงสู่พื้นดิน มีน้ำหนักและกระจ่างกว่าคำอธิบายของอริสโตเติล ซึ่งกำหนดการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติไว้ 2 ชนิด คือ สิ่งของบนโลกจะเคลื่อนไหวในทิศทางจากบนลงมาล่าง และสิ่งของในท้องฟ้าจะเคลื่อนไหวเป็นวงกลม เป็นต้น

1.3 ความคิดรวบยอดมีลักษณะธรรมชาติเป็น “สัญลักษณ์” ดังจะเห็นได้จากคำที่ปรากฏในภาษาต่างๆ จำนวนเลข สูตรทางเคมี สมการต่างๆ ตลอดจนสัญลักษณ์อื่นๆ ที่แสดงถึงความคิดรวบยอดได้ เช่น พระพุทธรูป เครื่องหมายค้อนกับเคียว เครื่องหมายจรวด เป็นต้น

ความคิดรวบยอดเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อลักษณะนามธรรมและแสดงข้อสรุป การที่เด็กมองเห็นสุนัขตัวหนึ่งยืนอยู่นั้น เด็กได้มองเห็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง ซึ่งแสดงข้อสรุปได้อย่างที่อธิบายไว้แล้ว ความคิดรวบยอดอาจเกิดขึ้นได้จากการรับรู้แบบหนึ่งแบบใดก็ได้ เช่น รับรู้ทางหู-ด้วยการฟัง รับรู้จากจมูกและปาก-ด้วยการดมและลิ้มรส หรือรับรู้ทางการสัมผัส เช่น คนตาบอดสัมผัสสิ่งของ เป็นต้น

1.4 ความคิดรวบยอดมีบทบาทและหน้าที่ หน้าที่และบทบาทของความคิดรวบยอด แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ความคิดรวบยอดที่มีบทบาทชัดเจน เช่น เมื่ออธิบายถึงความคิดรวบยอดของคำว่า “แก๊ส” ผู้อธิบายสามารถชี้ไปที่แก๊ส หรือใช้รูปภาพอธิบายให้ชัดเจนขึ้นได้ บทบาทและหน้าที่อีกประเภทหนึ่ง คือ บทบาทตามประสบการณ์ เช่น เมื่อเอ่ยถึง “กบ” ผู้ที่มีประสบการณ์กับ “กบ” คนที่ 1 อาจจะนึกถึงกบที่กระโดดลงมาในชามต้มยำ ทำให้เขาต้องเทต้มยำทิ้ง คนที่ 2 อาจจะนึกถึงผัดเผ็ดกบที่เขาโปรดปราน คนที่ 3 อาจจะนึกถึงกบที่ผ่าไว้ในห้องทดลองทางวิทยาศาสตร์ และคนที่ 4 อาจจะนึกถึงเพลง “พม่าแห่งกบ” ก็ได้

1.5 ความคิดรวบยอดไม่จำเป็นต้องสมเหตุสมผล หรือมีความหมายเสมอไป ความคิดรวบยอดทางวิทยาศาสตร์เช่น กฎต่างๆ ทางวิทยาศาสตร์ เป็นความคิดรวบยอดที่มีเหตุผลเชื่อถือได้ เพราะสามารถพิสูจน์หรือทำนายได้ แต่ความคิดรวบยอดบางชนิดไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อถือได้ เช่น การทายบุคคลที่ยืนอยู่ตรงหน้าซึ่งเป็น “ฝรั่ง” ว่าเป็นชาวอังกฤษ อาจจะผิดคือไม่สมเหตุสมผล เพราะบุคคลนั้นอาจเป็นอเมริกันหรืออิตาลีก็ได้ ความเชื่อต่างๆ ก็นับว่าเป็นความคิดรวบยอด ประเภทที่ไม่สมเหตุสมผล เช่น “ฝรั่ง” เชื่อว่าเลข 13 เป็นตัวเลขที่อัปโชค หรือคนไทยเชื่อว่า การตัดผมวันพุธจะทำให้โชคไม่ดี เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า ความคิดรวบยอด เป็นสิ่งที่เด็กต้องพัฒนาขึ้นก่อนเป็นอันดับแรก ต่อมาเด็กก็จะพัฒนาความคิดขึ้น และสื่อความคิดของตนได้ด้วยการใช้ภาษา ดังจะกล่าวถึงทักษะต่างๆ ของเพียเจท์ในเรื่องความคิดของเด็ก

การสร้างสมความคิดของเด็กในทักษะของเพียเจท์

เพียเจท์ได้ทดลองและทำงานวิจัยด้านการสร้างสมความคิดรวบยอด การพัฒนาความคิดภาษากับความคิดของเด็ก อันเป็นประโยชน์ต่องานทางจิตวิทยาเด็ก ซึ่งรวมทั้งภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาด้วย การทดลองของเพียเจท์เป็นวิธีการที่เรียกว่า “วิธีการทดลองเชิงคลินิก” นั่นคือ เขาจัดสถานการณ์ต่างๆ เพื่อการทดลอง เช่น การเล่นเกม และในขณะที่ทำการทดลองนั้น เพียเจท์ได้บันทึกพฤติกรรมภาษาของเด็กไว้เป็นระยะๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งใดที่เด็กกระทำไม่ได้ในขั้นหนึ่งๆ และในขั้นต่อมาสามารถกระทำได้ เพียเจท์ได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษ

วิธีการทดลองของเพียเจท์ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่าไม่สอดคล้องกับวิธีการวิจัยโดยทั่วไป แต่เพียเจท์ได้อธิบายตอบได้ว่า ถ้าเขาทำการทดลองตามแนวระเบียบวิจัยมาตรฐานโดยทั่วไปแล้ว เขาจะไม่สามารถค้นพบได้ว่า “ทำไม” เด็กเล็กจึงมีปฏิกิริยาแบบหนึ่งๆ ในการทดลองครั้งหนึ่งๆ

ข้อมูลจากการทดลองเชิงสังเกตของเพียเจท์มีมากมาย และงานของเขานั้นได้เป็นสิ่งสนใจให้เกิดการ “คิด” และ “วิจัย” ค้นคว้าเพิ่มเติม งานของเขาบางชิ้นใช้เหตุผลเชิงตรรกวิทยาและค่อนข้างจะเข้าใจยากแต่ในที่นี้จะรวบรวมเฉพาะด้านที่สัมพันธ์กับภาษาและการพัฒนาความคิดเท่านั้น

2.1 ความคิดต่อเนื่องของพัฒนาการทางความคิดและเชาวน์ปัญญา เพียเจท์ได้กล่าวไว้ว่าเด็กเริ่ม “จัด” ประสบการณ์ของตนตั้งแต่ในช่วงแรกๆ ของชีวิต นั่นคือ เด็กจะพัฒนาองค์ประกอบของความรู้เกี่ยวกับโลก และปรับเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบเหล่านี้อยู่ตลอดเวลาลักษณะขององค์ประกอบเช่นนี้เรียกว่า “แผนระบบทางความคิด” หรือ “Schemas” แผนระบบทางความคิดขั้นแรกของเด็กก็คือแผนระบบทางความคิดด้านการรับรู้ และฝึกกลไกซึ่งเกิดจากการที่เด็กใช้ประสาทการรับรู้ และเคลื่อนไหวอวัยวะต่างๆ ต่อมา แผนระบบทางความคิดจะซับซ้อนมากขึ้นแต่ความต่อเนื่องของแผนระบบความคิดในระยะแรก กับ ระยะหลังๆ จะปรากฏเห็นอย่างชัดเจน จนกระทั่งเด็กย่างเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่คนเราพัฒนาความคิดตั้งแต่แรกเกิดจนวัยรุ่นนั้น เด็กจะมีการปรับสมดุลทางความคิดตลอดเวลา

2.2 ลักษณะของแผนระบบทางความคิด เมื่อแรกเกิดเด็กทารกอาศัยการรับรู้ และเคลื่อนไหว อวัยวะฝึกกลไกต่างๆ การเคลื่อนไหวและการรับรู้ดังกล่าว มิได้เป็นไปอย่างปราศจากความรู้สึก แต่ การเคลื่อนไหวทุกครั้ง หมายถึงการ “จงใจ” สำนวนดูว่าจะมีปฏิกิริยาเกิดขึ้น เด็กก็จะสร้างสมข้อมูล เหล่านั้นไว้ โดยการรับรู้จากประสาทสัมผัสต่างๆ จนกระทั่งเด็กมีอายุประมาณ 1 ขวบ เด็กก็สามารถ สร้างภาพสมภาวะรอบตัวได้ และสร้างรูปแบบของโลกรอบตัวเองขึ้นมาก่อนที่เด็กจะพัฒนาทางภาษา

ในขณะนี้แผนระบบทางความคิดของเด็กมีลักษณะการรับรู้ และฝึกกลไก แต่เมื่อเด็กพัฒนา ทางภาษาแล้ว นั่นคือ ใช้ภาษาได้แล้วแผนระบบทางความคิดของเด็กในช่วงหลังๆ จึงเป็นการรวม กลุ่มของความคิดรวบยอดต่างๆแผนระบบทางความคิด พัฒนามาจากกระบวนการ รวบรวมประสพ การณ์ใหม่ และการปรับเปลี่ยน

ก่อนที่เพียเจต์จะมาสนใจทางจิตวิทยาพัฒนาการทางความคิดนั้น เพียเจต์เป็นนักสัตววิทยา มาก่อน งานทางจิตวิทยาของเพียเจต์ จึงอาศัยรากฐานทางสัตววิทยาด้วย เพียเจต์ได้พิจารณาว่า กิจกรรมทางความคิดนั้นเป็นรูปแบบของการปรับสภาพทางชีววิทยา การปรับสภาพในที่นี้ หมายถึง การปรับสมดุล ระหว่างกระบวนการสองชนิด ซึ่งเกิดขึ้นเสริมกัน นั่นคือกระบวนการปรับเปลี่ยนแผน ระบบทางความคิดของคนเราพัฒนามาจากกระบวนการทั้งสองนี้ ซึ่งอาจจะทำงานแยกกัน สลับกัน หรือทำงานร่วมกันได้

กระบวนการรวบรวมประสพการณ์ ทำหน้าที่ซึมซับหรือรวบรวมประสพการณ์ใหม่ๆ เข้าไปใน รูปแบบทางพฤติกรรมที่มีอยู่แล้ว ส่วนกระบวนการปรับเปลี่ยนนั้นทำหน้าที่ปรับเปลี่ยนแผนระบบทาง ความคิดที่มีอยู่แล้ว หรือสร้างแผนระบบทางความคิดขึ้นมาใหม่ เพื่อที่จะรับสภาวะประสพการณ์ใหม่ๆ ซึ่งมีโอกาสจะซึมซับหรือรวมเข้าไปในทางพฤติกรรมที่มีอยู่เดิมได้ การทำงานเช่นนี้ทำให้เกิดสภาพ สมดุลทางความคิดอยู่ตลอดเวลา

เพียเจต์นำแนวคิดข้างต้นไปอธิบายลักษณะวิธีการพัฒนาความคิดและเชาวน์ปัญญา และได้ แบ่งขั้นตอนกระบวนการพัฒนาพฤติกรรมซึ่งแสดงให้เห็นกระบวนการทางความคิดที่แตกต่างไปจาก ความคิดของผู้ใหญ่ นั่นคือ ลักษณะวิธีการแก้ปัญหาอย่างหนึ่งของเด็ก แสดงให้เห็นการพัฒนาความคิดไปขั้นหนึ่ง แต่ละขั้นมีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน

ขั้นตอนของการพัฒนาความคิดและเชาวน์ปัญญา

แบ่งได้ดังนี้

2.1 ขั้นรับรู้และฝึกกลไก (Sensory-motor stage)

3.2 ขั้นก่อนภาวะปฏิบัติการ (Pre-operational stage) ซึ่งแบ่งออกเป็นอีก 2 ขั้นตอน คือ

3.2.1 ขั้นเริ่มใช้ความคิดสรุปเชิงรูปธรรม (Pre-conceptual sub-stage)

3.2.2 ขั้นเริ่มใช้ความคิดเชิงรูปธรรมเปรียบเทียบ (Intuitive sub-stage)

3.3 ขั้นปฏิบัติการ (Operational stage) แบ่งออกเป็น 2 ขั้น

3.1 ขั้นเริ่มมีความคิดเป็นเหตุเป็นผล (Concrete operational sub-stage)

3.2 ขั้นมีความคิดขั้นแก้ปัญหาได้ (Formal operational sub-stage)

รายละเอียดของแต่ละขั้นตอนของเพียเจท์ ประกอบพฤติกรรมของเด็ก

3.1 ขั้นรับรู้และฝึกกลไก เป็นช่วงระหว่างเด็กแรกเกิดจนถึงอายุประมาณ 2 ขวบช่วงนี้มีพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญา ซึ่งเห็นได้จากพฤติกรรมบางอย่าง เช่น ดูนิ้วมือ จับตาคูสิ่งของหรือไขว่คว้าวัตถุใกล้ตัว ในวัยนี้เป็นวัยที่มีแผนระบบทางความคิดค่อนข้างจำกัด แต่เด็กได้สะสมข้อมูลเกี่ยวกับโลกรอบตัวได้ โดยใช้ประสาทรับรู้และสัมผัส และเริ่มมีความคิดรวบยอดในลักษณะกว้างๆ เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กค่อยๆ เรียนรู้ว่า วัตถุต่างๆ ลักษณะรูปร่าง และขนาดไม่เท่ากัน หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ในช่วงปลายของขั้นรับรู้และฝึกกลไก ความคิดยังไม่สร้างสมในสมอง แต่เด็กพัฒนาความคิดสรุป หรือความคิดรวบยอดแล้ว

3.2 ขั้นก่อนภาวะปฏิบัติการ เป็นช่วงระหว่างอายุ 2-7 ขวบ และแบ่งออกเป็น 2 ขั้นย่อย

3.2.1 ขั้นเริ่มใช้ความคิดสรุปเชิงรูปธรรม คือ ช่วงระหว่าง 2-4 ขวบ เมื่อเด็กอายุประมาณ 2 ขวบ เด็กเริ่มมองเห็นบทบาทของสัญลักษณ์ พฤติกรรมที่แสดงออกเริ่มจาก เลียนเสียงพูด เลียนแบบท่าทาง และสามารถถอดเสียง หรือแสดงท่าทางนั้นๆ ได้อีก ถึงแม้รูปแบบจะไม่ได้อยู่เฉพาะหน้า ถัดไปเด็กเริ่มเล่นบทบาทสมมติได้สามารถใช้สิ่งของสิ่งหนึ่งแทนอีกสิ่งหนึ่งได้ เช่น เล่นสมมติไม้เป็นรถ เล่นขายข้าวแกง (เด็กหญิง) โดยสมมติดินเป็นข้าว และใช้ใบไม้เป็นปลา ประกอบกับระยะนี้เด็กเริ่มพัฒนาภาษาแล้ว เด็กจึงใช้ภาษาสื่อความคิดเกี่ยวกับ "สัญลักษณ์" ได้ เด็กเข้าใจความหมายง่ายๆ เล่นเกมหรือต่อรูปภาพได้ ซึ่งในเวลาต่อมา เด็กเริ่มใช้มือวาดรูปหรือเขียนตัวอักษรได้ นอกจากนี้เด็กเริ่มมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์หรือสิ่งของต่างๆ กับตนเอง

3.2.2 ขั้นเริ่มใช้ความคิดเชิงรูปธรรมเปรียบเทียบ คือ ระหว่าง 4-7 ขวบ ระยะนี้เป็นจุดกึ่งกลางระหว่างการใช้ความคิดสรุปเชิงรูปธรรม (คือขั้นก่อน) กับขั้นเริ่มมีความคิดเป็นเหตุเป็นผล (คือขั้นต่อไป) เด็กเริ่มให้เหตุผล แต่ความคิดของเด็กยังคงทำงานไม่เต็มที่ กล่าวคือเด็กไม่สามารถเปรียบเทียบโดยใช้มโนภาพ แต่ต้องเปรียบเทียบโดยทำกิจกรรมต่างๆ ให้เป็นรูปธรรม และสามารถทำได้ครึ่งละกิจกรรมเท่านั้น การเล่นเกมสมมติ (เช่น เล่นขายข้าวแกง) เริ่มลดน้อยลง เด็กเริ่มเลียนแบบจากกิจกรรมที่ใช้ในชีวิตจริง การรับรู้ของเด็กอาจเปลี่ยนแปลงไปได้เรื่อยๆ หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ในความคิดคำนึงของเด็กนั้น เด็กยังมองไม่เห็นความคงที่และยังมองไม่เห็นลักษณะกลับหรือลักษณะตรงข้าม เช่น เมื่อเอาดินน้ำมันปริมาณเท่ากัน ปั้นเป็นก้อนกลม หลังจากนั้นปั้นก้อนหนึ่งเป็นไส้กรอกยาว และปั้นอีกก้อนหนึ่งเป็นปาต่องไก่ เด็กบอกว่าจะเอาไส้กรอกเพราะใหญ่กว่า ความจริงแล้วปริมาณดินน้ำมันเท่ากัน เพียเจท์ได้ทดลองในลักษณะต่อไปนี้

3.2.2.1 เอาน้ำมันเท่ากันใส่แก้ว 2 ใบ ที่มีขนาดเดียวกันให้เด็กดูต่อจากนั้นเทน้ำจากแก้วหนึ่งลงในแก้วอีกใบหนึ่งซึ่งสูงกว่าและแคบกว่าแก้ว 2 ใบแรก แล้วถามเด็กวัยนี้เด็กตอบทันทีว่า ปริมาณน้ำในแก้วสูงมีมากกว่า หรือในทางตรงข้ามถ้าแก้วสั้นกว่า 2 ใบแรก เด็กก็จะบอกว่าน้ำน้อยกว่า

3.2.2.2 นำลูกบิดสีต่างๆ เช่น สีแดง สีน้ำเงิน สีเขียว ร้อยด้วยตามลำดับ คือแดง น้ำเงิน เขียว (แดงอยู่ล่างเขียวอยู่บน) แล้วนำไปใส่ในหลอดไม้ทึบแสงมองไม่เห็นจากภายนอก และถามเด็กว่า ลูกบิดสีอะไรจะโผล่ออกมาจากส่วนล่างของหลอดหรือถามว่า ลูกบิดในหลอดไม้จะโผล่ออกจากข้างล่างในลำดับใด เด็กตอบว่า เขียว น้ำเงิน แดง นั่นคือ เด็กมีความคิดสรุปว่า ลูกบิดจะออกมาได้แต่ไม่ได้คิดถึงความจริงว่า ลำดับสีจะเปลี่ยนไป เพราะเมื่อเด็กเห็นในคราวแรกนั้น เด็กมองจากบนมองล่างเห็นสีเขียว น้ำเงิน แดง เด็กจึงตอบตามที่เด็กเห็นในลักษณะรูปธรรม ในด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความคิดนั้นเด็กยังไม่อาจลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งปรากฏในคำพูดของเด็ก เช่น

“หนูไม่สบายเพราะหนูไม่ไปโรงเรียน”

“ดินสอหายเพราะไม่ทำการบ้าน”

ด้วยเหตุนี้เองจึงพบว่า เด็กอนุบาลคือ ประมาณ 4-6 ขวบนั้น ยังไม่อาจเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ได้ แต่เด็กจะเล่าถึงสิ่งใดก็ตามที่เด็กนึกขึ้นมาได้ หรือประทับใจเด็กมากที่สุด

3.3 ชั้นปฏิบัติการ คือช่วงอายุ 7-16 ปี แบ่งออกเป็น 2 ชั้นย่อย คือ

3.3.1 ชั้นเริ่มมีความคิดเป็นเหตุเป็นผล ระหว่าง 7-11 ในชั้นนี้ปรากฏว่า เด็กมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับของจริงที่เกิดขึ้น เด็กเริ่มมีความคิดที่มีเหตุมีผล และสามารถบอกเลขได้ และเข้าใจเกี่ยวกับจำนวนตัวเลขในระดับสูงขึ้นไปได้ตามลำดับ ถ้านำการทดลองของเพียเจต์ ข้อ 3.2.2.1 และข้อ 3.2.2.2 มาถามเด็กวัยในวัยนี้ เด็กจะตอบได้ถูกต้อง และยังสามารถทายเหตุการณ์อื่นๆ ที่เกิดขึ้นได้ เพราะเด็กมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ แล้ว และรู้จักความคงที่หรือการรักษาสภาพ (conservation) รู้จักลักษณะการรวมสภาพ (inclusion) และรู้จักการลำดับภาพ (seriation)

ในด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นปรากฏว่า เด็กเริ่มยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและพร้อมที่จะคุยโต้ตอบอย่างจริงจังได้ อย่างไรก็ตามเด็กยังคงมีข้อจำกัดในการคิดและให้เหตุผลจากรูปแบบทางภาษา ตัวอย่างจากรายงานของ ตัวอย่างจากรายงานของเพียเจต์ ซึ่งใช้ข้อทดสอบ บิเนท์กับเด็กวัยก่อน 12 ขวบ มีดังนี้

“ Edith is fairer than Susan ; ”

“ Edith is darker than Lily ; ”

“ Who is the darkest of the three ? ”

ถ้าเราพิจารณาประโยคข้อความและคำถามแล้ว จะพบว่าคำตอบควรเป็น ชูซานเพียงคำเดียว แต่คำตอบของเด็กจะเป็นไปในลักษณะอ้อมก้อมไม่ถูกต้อง ใช้ภาษาอย่างไม่ตรงจุด คือ ตอบว่า

“ Edith and Susan are fair ; ”

หรือ “ Edith and Lily are dark, therefore Lily is darkest ; ”

หรือ “ Susan the fairest and Edith in between ; ”

จะเห็นได้ว่า เด็กยังใช้ภาษาไม่ได้ดี คือ เด็กยังมองไม่เห็นความสัมพันธ์ของประโยคที่กล่าวในข้อทดสอบ เด็กคิดตามเพียงคราวละหนึ่งประโยค ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับเด็กในวัยที่ใช้ความคิด

เชิงรูปธรรมเปรียบเทียบ ที่เด็กยังคงเห็นความสัมพันธ์ระหว่างของที่ละสิ่งเท่านั้น เพียงแต่เด็กในวัย ความคิดที่มีเหตุผล มองความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์หรือสื่อที่ปรากฏในลักษณะตัวอักษร (ซึ่งเป็นนามธรรมมากกว่าสิ่งของ) คราวละประโยคเท่านั้น

3.2.2 ชั้นมีความคิดแก้ปัญหาได้ ระหว่างอายุ 11-16 ปี ในวัยนี้เด็กสามารถเชื่อมโยงความคิดอย่างหนึ่ง กับ ความคิดอีกอย่างหนึ่ง หรือสามารถเชื่อมโยงความคิดของตนเองกับความคิดผู้อื่นได้ เด็กแสดงเหตุผลได้ดี สามารถตั้งข้อสันนิษฐานได้ ตั้งกฎ และสามารถแก้ปัญหาได้

แนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนของการพัฒนาทางความคิดและพฤติกรรมจากการศึกษาของเพียเจท์ ทำให้ทราบถึงบทบาทการทำงานด้านความคิด หรือสิ่งที่เพียเจท์เรียกว่า ปฏิบัติการทางความคิด (operations of thoughts) ซึ่งหมายถึงการพัฒนาไปสู่ความคิดเกี่ยวกับลักษณะต่างๆ ซึ่งคงสภาพกลับสภาพ เชื่อมสัมพันธ์ได้อย่างเป็นระบบและมีลำดับขั้นตอน ซึ่งรวมเรียกได้ว่า แผนระบบทางความคิด แผนระบบทางความคิดนี้อาศัยการควบคุมโดยหลักความสมดุล กล่าวคือ แผนระบบทางความคิดนี้จะทำงานท่ามกลางสิ่งแวดล้อมโดย การรวบรวมประสบการณ์ใหม่หรือวัตถุใหม่ๆ เข้าไปในแผนระบบนั้นๆ ต่อมาจึง ปรับเปลี่ยนแผนระบบดังกล่าวให้เหมาะสม พร้อมทั้งจะรวบรวมสิ่งใหม่ๆ ไว้ในแผนระบบทางความคิด สมดุลความคิดเกิดขึ้นเนื่องจากความพอดีระหว่าง การรวบรวมประสบการณ์ และการปรับเปลี่ยน

ในด้านภาษา เพียเจท์ได้เน้นถึงบทบาทของภาษาที่มีการพัฒนาความคิดรวบยอดโดยภาษามีบทบาทเป็นพาหะ ช่วยสื่อความคิดซึ่งถ้าไม่มีภาษาแล้วคนเราไม่อาจแสดงความคิดและแสดงเหตุผลให้ประจักษ์ในสังคมได้ อย่างไรก็ตามความคิดไม่ได้อาศัยเพียงถ้อยคำพูดเท่านั้น แต่ต้องอาศัยการช่วยเหลือของบทบาทของสัญลักษณ์ ซึ่งได้แก่ อากัปกริยา วัตถุ อินทรีย์ต่างๆ ในสิ่งแวดล้อม กล่าวคือ ในหารพัฒนาภาษานั้น สัญลักษณ์ในสังคมนรอบๆ ตัวเด็กมีส่วนช่วยมาตั้งแต่ต้น ช่วยสร้างสมความคิดรวบยอดและช่วยให้มีการพัฒนาภาษาต่อไปอย่างมีขั้นตอนที่เหมาะสม และสื่อความคิดได้ดีที่สุด หรือพูดได้ว่า ความคิดและภาษา มีสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด จะขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดมิได้ ทั้งความคิดและภาษา ต่างเป็นผลของการเข้าใจบทบาทของสัญลักษณ์ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

จึงกล่าวได้ว่า เด็กจะมีความสามารถในการจัดประเภทประสบการณ์ที่ตนได้รับ เช่น กลุ่มสิ่งของ เหตุการณ์ ความคิด ออกเป็นชนิด ประเภทได้นั้น ต้องอาศัยพัฒนาการทางภาษาอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับขั้น หากเด็กไม่สามารถพัฒนาหรือข้ามขั้นในช่วงใดช่วงหนึ่งย่อมส่งผลต่อการเรียนรู้ทำให้เกิดปัญหาการเรียนรู้ด้านต่างๆ ตามมา เช่น ปัญหาด้านการอ่าน ปัญหาความเข้าใจในการอ่าน เป็นต้น

1.4 ระดับของการอ่าน การอ่านจะมีพัฒนาการตามลำดับขั้น คีรอร์ รัตนอุดม (2527 :11) กล่าวว่า การอ่านจะช่วยให้เกิดทักษะและมีพัฒนาเป็นกระบวนการ 4 ระดับขั้น ดังนี้

<p>ขั้นที่ 4</p> <p>การนำความคิดใหม่ที่ได้รับมา ผสมกันเข้ากับความรู้ที่มีอยู่</p>	<p>ขั้นที่ 1</p> <p>การรับรู้</p>
<p>ขั้นที่ 3</p> <p>ปฏิกิริยาต่อความคิด</p>	<p>ขั้นที่ 2</p> <p>ความเข้าใจความคิดรวบยอด</p>

ขั้นที่ 1 การรับรู้ (perception) ในระดับนี้สามารถเห็นความแตกต่างของคำที่เขียนคล้ายคลึงกัน เช่น คำว่า การ กับ กาล สามารถบอกตัวสะกดและสามารถบอกความหมายของคำได้

ขั้นที่ 2 ความเข้าใจความคิดรวบยอด (comprehension of the ideas expressed) ในการอ่านเรื่องราวที่มีเนื้อหามากๆ เราไม่จำเป็นต้องทราบความหมายของคำที่ปรากฏอยู่ทุกคำ แต่เราจะมุ่งอ่านจับใจความสำคัญ ซึ่งช่วยให้เราเข้าใจเนื้อเรื่องทั้งหมด และเราจะรู้จักจุดมุ่งหมายของผู้แต่งได้จากคำที่เขาใช้ในหนังสือนั้น

ขั้นที่ 3 ปฏิกิริยาต่อความคิด (reaction to these ideas) เมื่อผู้อ่านเข้าใจในเนื้อเรื่อง เข้าใจความคิดของผู้เขียนแล้ว จะเกิดการพิจารณาตัดสินคุณค่าที่เรารู้จักแตกต่างกัน อาจจะยอมรับ ต่อต้าน ซาบซึ้ง หรือนำไปเปรียบเทียบกับเรื่องที่ผ่านมา

ขั้นที่ 4 การนำความรู้ใหม่มาผสมผสานกับความรู้เดิม (integration of the ideas gained) หลังจากการอ่านเสร็จสิ้นแล้วผู้อ่านจะมีประสบการณ์กว้างขวางขึ้น ประสบการณ์ที่ได้รับจากการอ่านที่มีอยู่ผสมกับประสบการณ์ที่ได้รับจากการอ่านครั้งใหม่ ทำให้ผู้อ่านเกิดการหยั่งเห็น เข้าใจสภาพความเป็นจริงมากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะต้องอาศัยความสนใจของผู้อ่านด้วย

ความสำเร็จของการอ่านแต่ละระดับขั้นจะต้องมีพัฒนาไปเป็นสำคัญ โดยทั่วไปนักเรียนชั้นประถมศึกษาจะมีพัฒนาการเพียงขั้นที่ 1 และ 2 เท่านั้นและนักเรียนสูงกว่าชั้นประถมศึกษาจะมีพัฒนาการอ่านไปถึงขั้นที่ 3 และ ขั้นที่ 4 ปัญหาที่ผู้วิจัยพบ และต้องการแก้ไขนั้น ต้องทำการฝึกทักษะในขั้นแรกเสียก่อนจึงจะสามารถพัฒนาทักษะการอ่านให้เป็นไปตามลำดับ ดังที่กล่าวมา

1.5 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ระดับความเข้าใจในการอ่าน ถือเป็นหัวใจสำคัญของการอ่าน เพราะในการอ่านของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์การอ่าน และความสามารถของการอ่าน ถึงแม้จะอ่านได้รวดเร็ว ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนอ่านถือว่าการอ่านที่ไม่สมบูรณ์

กระทรวงศึกษาธิการ (2528 : 35-54) ได้แบ่งระดับความเข้าใจตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ในเนื้อหาของหลักสูตรภาษาไทย พุทธศักราช 2521 ซึ่งมีจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

1. เข้าใจคำศัพท์และความหมายได้
2. อ่านจับใจความได้ และเข้าใจได้ถูกต้อง
3. จับใจความจากเรื่องที่อ่านได้
4. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
5. วิเคราะห์เรื่องที่อ่านได้
6. เกิดอารมณ์คล้อยตามเรื่องที่อ่านได้
7. อ่านแล้วสรุปเป็นความรู้ได้
8. ถ่ายทอดสาระสำคัญ และความรู้สึกนึกคิดสิ่งที่อ่านได้

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2524 : 75) จัดอันดับความเข้าใจในการอ่าน

ไว้คล้ายคลึงกับดัลแมน และคนอื่นๆ (Dallman and others. 1982 : 166) เป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. การอ่านเอาเรื่อง (Literal Reading) การอ่านระดับนี้บ่งชี้ชัดแล้วว่าอ่านหนังสือออก อ่านได้ เป็นอย่างไร เกี่ยวข้องกับใคร ผู้อ่านจะใช้ความสามารถด้านการจำเป็นส่วนใหญ่

2. การอ่านขึ้นแปลความ ตีความ ขยายความ (Interpretative Reading) ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถนอกเหนือจากการอ่านเอาเรื่อง คือ ต้องจำเรื่อง ต้องแปลความ ต้องขยายความ เป็นระดับความเข้าใจสูงไปกว่าระดับการอ่านเอาเรื่อง

3. การอ่านขั้นวิจารณ์ (Critical Reading) การอ่านระดับนี้ต้องใช้ความสามารถของสติปัญญาขั้นสูงสุด โดยอาศัยการอ่านระดับอ่านเอาเรื่อง การแปลความ

บันลือ พฤกษ์วัน (2532 : 3-4) กล่าวถึงระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ ดังนี้

1. ความเข้าใจในข้อเท็จจริงจากเรื่องที่อ่าน เป็นความเข้าใจท่องเรื่อง (Factual Level) โดยให้ผู้อ่านสามารถตอบคำถามใคร หรือใคร ทำอะไรกับใคร ที่ไหน เมื่อไร ผู้อ่านก็ตรวจสอบคำตอบด้วยการอ่านออกเสียงได้โดยตรง ถือเป็นความเข้าใจระดับต่ำสุด

การตรวจคำตอบโดยวิธีการอ่านออกเสียง ย่อมช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงวิธีการที่จะพบแหล่งการหาคำตอบได้เองได้เป็นอย่างดี

2. ความเข้าใจในเหตุผลของเรื่องที่อ่าน (Interpretive or Inferent Level) โดยผู้อ่านจะต้องใช้การตีความ แปลความจากเหตุผลของท่องเรื่อง เช่น แม่พาลูกๆ หนึ่งเรือไปหายายที่บ้านยายมีต้นไม้หลายชนิด... จะต้องเข้าใจได้ว่า บ้านยายจะต้องอยู่ใกล้แม่น้ำ หรือลำคลอง บ้านยายจะต้องเป็นบ้านสวน ยายคงเป็นชาวสวน เป็นต้น การสอนอ่านลักษณะนี้ เราอาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า Reading Between the Lines ที่ไม่สามารถจะหาคำตอบที่มีเหตุผลเป็นเครื่องบ่งชี้ และถือว่าเป็นความเข้าใจในการอ่านที่สูงขึ้นหรือระดับปานกลาง

3. ความเข้าใจที่จะวิเคราะห์วิจารณ์ และประเมินเรื่องราวที่อ่าน (Critical or Evaluative Level) โดยผู้อ่านจะต้องความเป็นพหุสุดในการตรวจ ประเมิน เช่น ต้นไม้ของยาย ตามข้อ 2 มีลำต้นสูง มีกิ่งกาฝากเกาะ มีกิ่งแห้ง ย่อมประเมินได้ว่าเป็นต้นไม้ที่ปลุกนานแล้ว ได้รับการเอาใจใส่ดูแลน้อย ย่อมส่งผลผลิตได้น้อย ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับสาเหตุที่ยายสูงอายุอยู่ด้วยส่วนหนึ่ง การสอนอ่านลักษณะนี้อาจเรียกว่า Reading Beyond the Lines

ความเข้าใจในการอ่านแบบประเมินหรือวิจารณ์นี้ จะต้องให้การศึกษาเหตุผลก่อนข้างลึกซึ่งกว่าข้อ 2 โดยจะต้องวิเคราะห์ปัญหา ให้ความคิดเห็นในแง่วิจารณ์ คือ พิจารณาหาส่วนดี ซึ่งให้เห็นส่วนบกพร่องพร้อมกับแนะนำการแก้ไขปรับปรุงหรือหาวิธีป้องกันไม่ให้ผลเสียเกิดขึ้นได้ การสอนอ่านแบบนี้ถือได้ว่าเป็นความเข้าใจในการอ่าน ระดับสูง และสูงมาก

จากทัศนะดังกล่าวสรุปได้ว่า ระดับความเข้าใจในการอ่าน ได้แก่ ระดับต้น คือ ความเข้าใจในสิ่งที่อ่านตามข้อเท็จจริงจากเรื่อง ระดับปานกลาง คือสามารถคิดหาเหตุผล ดีความแปลความ จากเรื่องที่อ่านได้ ประเมินเรื่องที่อ่านนั้นได้ ดังนั้นในการอ่านจึงควรพัฒนาความสามารถทางการอ่านในแต่ละระดับให้เหมาะสม การสอนให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำเป็นรากฐานสำคัญที่จะทำให้ นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านในระดับที่สูงขึ้น

สรุปว่า ระดับความเข้าใจในการอ่านมีความสำคัญ และจำเป็นมากสำหรับครูผู้สอน และการอ่านสะกดคำ เป็นพื้นฐานของการอ่านจับใจความเพราะผู้อ่านไม่สามารถอ่านออกเสียง ไม่เข้าใจสิ่งที่อ่าน ไม่สามารถจับใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านแล้วจะไม่สามารถนำความรู้ ความคิดจากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ฉะนั้นในการสอนอ่านออกเสียงผู้สอนจำเป็นต้องเร่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติเหล่านี้ เพื่อพัฒนาการอ่านในระดับสูงต่อไป

1.6 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

มีผู้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่าน ดังนี้

วรวรรณ โสภประยูร (2544:162) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการอ่านออกเสียงไว้ ดังนี้

- 1.สามารถรู้จักตัวพยัญชนะ ตัวสระ รู้จักการประสมอักษร
3. สามารถออกเสียงตัวพยัญชนะ สระ และคำได้ถูกต้อง ชัดเจน โดยเฉพาะตัว ร ล ว และ คำควบกล้ำ
3. สามารถกวาดสายตาอ่านข้อความได้ต่อเนื่องไม่หยุดชะงัก ไม่เพิ่มตัว ไม่ข้ามคำ
4. สามารถอ่านวันจันหะและวรรคตอนได้ถูกต้องเหมาะสม รู้จักเน้นคำ
5. สามารถใช้น้ำเสียงและแสดงอารมณ์ตามเนื้อเรื่องเป็นแบบคำพูดหรือคำบรรยาย
6. สามารถวางท่าทางในการอ่านได้ถูกต้องเหมาะสม เช่น การจับหนังสือ การวางระยะห่างจากสายตา การมองผู้ฟัง รวมทั้งทำนองและทำยิ่นที่งดงาม
- 7.สามารถอ่านคำร้อยกรองให้สนุกสนานเพลิดเพลินจากเสียงสัมผัสและความไพเราะของภาษาที่เกิดจากทำนอง
8. สามารถอ่านทำนองเสนาะตามประเภทร้อยกรอง
9. สามารถส่งเสริมให้เด็กสนใจและมีเจตคติที่ดีต่อวรรณคดี

1.7 ประโยชน์และความสำคัญของการอ่าน

การแสวงหา สะสม และเพิ่มพูนความรู้นั้นมีปัจจัยที่สำคัญคือทักษะด้านการอ่าน แนวคิดต่าง ๆ ที่ได้จากการอ่านจึงเป็นประโยชน์และมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตมาก ดังที่นักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงประโยชน์และความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

จู่ปะเนีย นาคทรพ (2542:19) กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านว่า จะช่วยให้การเรียนของนักเรียนดีขึ้น เพราะกิจกรรมการเรียนต้องอาศัยทักษะการอ่านทั้งสิ้น ทางด้านอาชีพการอ่านยังช่วยให้นักความรู้ที่ได้มาพัฒนาอาชีพของตนให้เจริญก้าวหน้า นอกจากนี้การอ่านยังช่วยให้เกิดความลึกซึ้ง และกว้างขวางเป็นที่ยอมรับของสังคมอีกด้วย

ประเทิน มหาพันธ์ (2531:161) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

1. ช่วยให้ได้รับความรู้หรือสนองสิ่งที่อยากรู้
2. ช่วยพัฒนาตนเองทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม โดยนำความรู้จากการอ่านมาปรับปรุง พัฒนาชีวิตของตนเองให้ดีขึ้น
3. ช่วยปรับปรุงสภาพภาพของตนเองให้ดีขึ้น พัฒนาอาชีพของตนให้ก้าวหน้าจากการอ่าน
4. ช่วยให้เกิดความเพลิดเพลิน ช่วยผ่อนคลายอารมณ์
5. ช่วยชีวิตปลอดภัยและพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้า เพราะถ้าประชาชนอ่านหนังสือได้

ปฏิบัติตามกฎหมายได้ถูกต้อง เกิดความสงบในบ้านเมือง

วรรณ โสมประยูร (2534:121) ให้ความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่างๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ
2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไปคนเราต้องอาศัยการติดต่อสื่อสาร เพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ทั้งในด้านภาระกิจส่วนตัว และการประกอบอาชีพ การงานต่างๆ ในสังคม
3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุงและพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จได้
4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลทางด้านต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีชื่อเสียงและเกียรติยศ
5. การอ่านทั้งหลายช่วยเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้ง กว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้ เกิดความมั่นใจในการพูดปราศัย การบรรยายหรือการอภิปรายปัญหาต่างๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง

6. การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน เป็นต้น เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จัก

การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

7. การอ่านเรื่องราวต่างๆ ในอดีต เช่น ตีลาจารึก ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี ฯลฯ จะช่วยให้ผู้นุชนรู้จักมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยและสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป
บันลือ พงกษะวัน (2530:10) อธิบายถึงประโยชน์สำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเป็น มีทักษะในการอ่าน ย่อมอ่านมาก มีพื้นฐานประสบการณ์กว้างขวาง สามารถที่จะฟังเรื่องราวต่างๆ ได้ดี มีวิจารณ์ญาณในการฟัง
2. การอ่านเป็น มีทักษะในการอ่าน ย่อมอ่านมาก สามารถที่จะพัฒนาการพูดได้ดี โดยสังเกตได้ว่าผู้ได้รับการศึกษาย่อมใช้ภาษาพูดได้ใกล้เคียงกับภาษาเขียน
3. การอ่านเป็น มีทักษะในการอ่าน ย่อมอ่านมาก จะช่วยให้ผู้อ่านได้รูปแบบการใช้ภาษาในการเขียน สื่อความคิดความต้องการต่างๆ และอ่านได้กว้างขวางและดีขึ้น
4. การอ่านเป็น ย่อมอ่านมาก ย่อมช่วยให้ผู้อ่านสามารถใช้ภาษาไม่ว่าจะพูดหรือเขียนได้ถูกต้อง

กรณีการ์ พวงเกษม (2533 : 73-74) กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่าน มีดังนี้

1. การอ่านให้ความรู้ทุกสาขาวิชาแก่ผู้อ่าน ไม่ว่าจะ เป็นความรู้ด้านอาชีพ ซึ่งเป็นความรู้ที่มนุษย์ต้องการมากที่สุด หรือความรู้ทั่วไป ซึ่งแม้จะเป็นสิ่งเล็กๆ น้อยๆ หากได้อ่านและจดจำนำไปใช้ ในโอกาสที่ถูกต้องเหมาะสม ย่อมจะทำให้เกิดประโยชน์ได้เช่นกัน การอ่านมากย่อมทำให้รู้มาก ก่อให้เกิดสติปัญญาอันเฉียบแหลม มีความคิดสร้างสรรค์ สามารถตัดสินใจหรือแก้ไขปัญหา ตลอดจนดำเนินการงานต่างๆ อย่างสุขุมรอบคอบ ช่วยส่งเสริมให้มีบุคลิกภาพที่ดี และประสบความสำเร็จในชีวิต
 2. การอ่านให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน หรือให้ความบันเทิงใจแก่ผู้อ่าน เช่น สารคดี บันเทิงคดี นวนิยาย ฯลฯ จะให้ความเพลิดเพลิน หรือสนุกสนานแก่ผู้อ่านได้ตามแต่ละประเภทที่อ่าน นอกจากนี้หนังสือยังเป็นเพื่อนได้ในบางโอกาส
- ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าทักษะด้านการอ่าน แนวคิดต่างๆ ที่ได้จากการอ่านเป็นประโยชน์ และมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตมาก ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงประโยชน์และความสำคัญของการอ่าน

1.8 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

มานิตย์ บุญประเสริฐ (2526 : 9) กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่อ่านว่า ผู้อ่านจะเข้าใจข้อความที่อ่านมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ได้แก่

1. ลักษณะของเรื่องที่อ่าน
2. ประสบการณ์ร่วมระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน
3. ความสามารถในการด้านภาษาของผู้อ่านและผู้เขียน

จากการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านที่กล่าวมานั้น พอสรุปได้ว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน ได้แก่

1. ปัจจัยที่เกี่ยวกับตัวผู้อ่าน ซึ่งรวมถึงความสามารถในการอ่าน ความรู้พื้นฐานเดิมของผู้อ่าน
2. ปัจจัยเกี่ยวกับบริบทของการอ่าน ได้แก่ ลักษณะของสิ่งที่อ่าน เช่น วิธีการสอน ขนาดของตัวอักษร ความน่าสนใจของสิ่งที่อ่าน สิ่งแวดล้อมของการอ่าน เช่น วิธีการสอน ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน สภาพบรรยากาศที่เอื้อต่อการอ่าน เป็นต้น

1.9 ความสนใจในการอ่าน

เราจะสังเกตเห็นความสนใจการอ่านของเด็กเริ่มหยิบหนังสือมาเปิดดูรูปภาพนานๆ ชอบให้ผู้ใหญ่เล่าเรื่องให้ฟังบ้าง อ่านให้ฟังบ้าง บางคนอ่านได้แล้วยังชอบให้ผู้ใหญ่อ่านให้ฟัง เพราะสัมผัสเสียงสีหน้าและอื่นๆ ช่วยให้สนุกขึ้น นั่นแสดงว่าเด็กสนใจเรื่องที่อ่าน ความสนใจในเรื่องที่อ่านเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้การอ่านประสบความสำเร็จ ดังที่ จวีลักษณะ บัญยกาญจน์ (2524:53) กล่าวถึงความสนใจของเด็กแต่ละวัยว่า

เมื่อเด็กเริ่มหัดอ่าน แนวความสนใจจะเป็นไปตามรายบุคคล ทั้งปริมาณที่อ่านได้ และวงเรื่องที่อ่าน ในขณะเดียวกันต้องไม่ลืมว่าเด็กแต่ละคนมีความแตกต่างระหว่างบุคคลในการอ่านด้วย แนวความสนใจมีดังนี้คือ

ก่อนอายุ 5 ปี เด็กชอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ประจำวันที่เกิดขึ้นบ่อยๆ เรื่องสัตว์ ธรรมชาติ โคลงกลอน และนิทานที่มีรูปภาพประกอบ เด็ก 3-4 ปี ก็ชอบการ์ตูน แล้วชอบให้ผู้ใหญ่อ่านให้ฟังแต่ไม่เข้าใจมากนัก

เมื่ออายุ 6 ปีขึ้นไป เด็กเริ่มอ่านหนังสือตามที่ตนเองต้องการและเป็นดังนี้เรื่อยไป เด็กบางคนอ่านหนังสือมาก เด็กในชั้นประถมหาหนังสืออ่านตามความสามารถของตนตามแต่ว่าจะมีหนังสืออะไร และตามแรงกระตุ้นที่ได้จากผู้ใหญ่บ้าง เพื่อบ้าน เด็กชอบเรื่องลึกลับ เรื่องคาดไม่ถึง เด็กชายชอบเรื่องสัตว์ เด็กหญิงชอบเรื่องของเด็ก และประสบการณ์ตามธรรมชาติของตน

เมื่ออายุมากยิ่งขึ้น เด็กยังชอบเรื่องผจญภัยโดยเฉพาะเด็กชายและชอบเรื่องจริงๆ เกี่ยวกับสัตว์ เด็กหญิงชอบเรื่องเกี่ยวกับชีวิตที่บ้าน เรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในบ้านและสนใจเรื่องรักเร็วกว่าเด็กชาย ซึ่งเด็กชาย 9-11 ปี ชอบเรื่องเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้ ผจญภัย ตื่นเต้น ลึกลับ เรื่องจริง เรื่องพิศวง ชีวิตเด็ก ธรรมชาติ และชีวิตสัตว์ ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา การกีฬา ความกล้าหาญ เครื่องบินและประดิษฐ์กรรมต่างๆ เด็กชาย 12-13 ปี จะเพิ่มความสนใจในประวัติศาสตร์ ชีวิตประวัติและหนังสือเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติและสังคม เด็กหญิงชอบนิยายซาบซึ้งใจมากกว่าเด็กชาย ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายชอบเรื่องที่ขัดไปจากความเป็นจริง และเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เรื่องตลกและเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานอดิเรก

ในการอ่าน เด็กได้ทั้งเรื่องที่แต่งขึ้นอย่างป็นจริงไม่ได้ และเรื่องจริง แต่เวลาอ่านเรื่องใดก็ขอให้เนื้อเรื่องสมกับเรื่องนั้นๆ เด็กชายชอบเรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เด็กไม่ค่อยสนใจภาพปกสวยๆ

หรือเย็บเล่มหุรุ แต่สนใจเนื้อหาภายใน ถ้าเป็นจริงควรให้ความจริงแก่เด็กมากที่สุด

อายุ 14 ปี ระยะเวลาเรียกว่าเข้าสู่วัยรุ่นเต็มที่แล้ว ความสนใจจะเริ่มพุ่งเป้าไปในแนวใดแนวหนึ่ง โดยเฉพาะ ระยะเวลานี้อาจจะอ่านหนังสือน้อยลง แต่ชอบอ่านนิตยสารมากขึ้น

เด็กชายชอบอ่านชีวประวัติ ประวัติศาสตร์ การเดินทาง เครื่องยนต์กลไกต่างๆ ชอบหนังสือที่มีแผนผังแบบแปลน บางคนอาจเริ่มอ่านหนังสือรักๆ โกร่งๆ บ้าง แต่เรื่องนั้นต้องรวดเร็วทันใจ

เด็กหญิงคงชอบหนังสือสำหรับผู้ใหญ่มากขึ้น ชอบเรื่องรักใคร่ที่สะท้อนอารมณ์ มักติดใจเรื่องราวที่แต่งเกินความจริงง่าย ๆ (ระยะนี้เป็นระยะที่ควรแนะนำการอ่านมากที่สุด)

1.10 การสอนอ่านภาษาไทย

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยมีผู้เสนอแนวการสอนภาษาไทยไว้ ดังนี้

บันลือ พงกษะวัน (2530 : 44) ได้เสนอแนวการสอนภาษาไทยไว้ ดังนี้

1. แนวการสอนแบบภาษาศาสตร์ และแนวการสอนแบบเทียบเสียง (Linguistic Approach & Phonic Approach) แนวการสอนที่เน้นองค์ประกอบของภาษา คือ หน่วยเสียง หน่วยคำ และกลุ่มคำ ครูจะสอนให้นักเรียนสังเกตและแยกแยะหลักเกณฑ์ของหน่วยเสียง เน้นให้นักเรียนแยกแยะทั้งคำ เช่น การสะกดคำ อ่านแจกลูก อ่านตรึงสระเพื่อให้เห็นโครงสร้างของคำและความสัมพันธ์ระหว่างแต่ละส่วนของคำทั้งคำ วิธีการสอนนี้ยังมีจุดอ่อนในการสอนหลายประการคือ เน้นเรื่องเสียงเป็นหลักมากกว่าเรื่องความหมายของสิ่งที่อ่านหรือความหมาย ของคำที่อ่าน เป็นการบังคับให้เด็กฝึกอ่าน โดยไม่รู้จักความหมายมีเฉพาะตัวหนังสือ ไม่มีภาพช่วยการอ่าน ขาดเครื่องล่อใจให้อยากอ่าน ต้องเรียนโดยเน้นการท่องจำ ทำให้ประสบความสำเร็จยาก ภาษามีกฎเกณฑ์และข้อยกเว้นมากทำให้เกิดปัญหาในการจำ

2. แนวการสอนแบบเบสิก (Basal Reader's Approach) เป็นแนวการสอนที่เน้นเรื่องความหมายของคำและประโยค ฝึกให้ใช้คำซ้ำๆ อ่านเป็นคำๆ เป็นประโยคก่อนแล้วจึงเรียนองค์ประกอบย่อยๆ ได้แก่ การสะกดตัว การประสมคำ เป็นต้น อย่างไรก็ตามแนวการสอนแบบนี้มีจุดอ่อนที่ควรปรับปรุง ได้แก่ การมีหนังสือเรียนมาตรฐาน จึงไม่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน รวมทั้งไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมของนักเรียน ไม่สามารถสร้างนิสัยรักการอ่านให้แก่นักเรียนได้ นักเรียนไม่มีโอกาสเลือกหนังสืออื่นๆ ตามความสนใจ เรื่องในแบบเรียนไม่จูงใจนักเรียนอ่านเท่าที่ควร เนื่องจากเรื่องอยู่แต่ในกรอบของคำศัพท์ที่กำหนดเพื่อฝึกการสะกดและประสมคำ

3. แนวการสอนด้วยแผนภูมิประสบการณ์ (Experience Approach) เป็นแนวการสอนที่นำประสบการณ์ที่นักเรียนเล่ามาเรียบเรียงเป็นเรื่องราวโดยการจัดรูปแบบประโยคให้นำอ่านเหมาะกับช่วงความสนใจในการอ่านและมีบทหรือประโยคสรุปให้กะทัดรัดเป็นการหลอมรวมประสบการณ์ของผู้เรียนไปสู่ข้อสรุป การสอนตามแนวนี้แม้พัฒนาขึ้นมาบนพื้นฐานความสนใจของนักเรียนแต่ปัญหาที่พบในการสอนได้แก่ นักเรียนมีประสบการณ์น้อยทำให้เรื่องราวไม่หลากหลาย เป็นผลให้

นักเรียนเรียนรู้น้อยไปด้วย นักเรียนขาดแม่แบบของภาษาที่ดีให้เลียนแบบ โดยเฉพาะนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน มักมีปัญหาในการเล่าประสบการณ์ของตนเองโดยใช้ภาษาทางการ ภาษาที่นักเรียนเป็นภาษาเขียนมาตรฐาน

1.11 แนวการสอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษา

แนวการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษานั้นกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการได้เสนอแนวการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาไว้หลายแนว ดังนี้ (2535:ก-ฐ)

1. การสอนภาษาไทยโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษาการสอนวิธีนี้เป็นลักษณะของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยสร้างประสบการณ์ทางภาษาให้แก่เด็ก ให้เด็กคิด ฟัง พูด อ่านและเขียนเป็นหลัก การสอนอ่านโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษานี้จะสัมพันธ์กับการพูด ฟัง เขียน

2. การสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียน การสอนวิธีนี้เป็นการสอนโดยใช้หนังสือเรียนเป็นหลักซึ่งได้จัดลำดับเนื้อหาความยากง่ายของบทเรียนไว้แล้ว บทเรียนแต่ละบทเน้นการอ่าน การสะกดคำ และการใช้ภาษา คำที่อยู่ในเนื้อหาเป็นคำคุ้นตาที่เด็กรู้จักและเป็นคำพื้นฐานที่เด็กจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน การสอนจะให้เด็กอ่านเป็นคำและเป็นประโยค ดูภาพประกอบเพื่อจะให้ความหมายและจำคำได้ จากนั้นจึงสอนสะกดคำเพื่อให้เห็นกฎแจ๋ไขไปสู่การอ่านคำใหม่ได้ด้วยตนเองและสอนเนื้อหาทางหลักภาษา เพื่อให้ใช้ภาษาได้ถูกต้อง

3. การสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา เป็นการสอนสะกดคำแจกลูก ผันอักษร โดยจะเริ่มจากการให้เด็กรู้จักเสียงพยัญชนะ สระให้ได้เสียก่อน จึงจะนำมาสะกดคำ และแจกลูก

การสะกดคำ หมายถึง การออกเสียงตามพยัญชนะและสระที่ประสมกันเป็นคำ เช่น กอ-อา-งอ-กาง หรือจะสะกดทีละชั้น เช่น กอ-อา-กา-กา-งอ-กาง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนจะถนัด

การแจกลูก หมายถึง การออกเสียงคำที่ประสมด้วยเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด โดยมีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงหลักแล้วเปลี่ยนเสียงสระไปตามลำดับหรือเปลี่ยนเสียงตัวสะกดไปที่ละมาตรา เช่น กะ กา กิ กี่ หรือการออกเสียงคำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และสะกด โดยมีเสียงสระเป็นหลักแล้วเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นหรือเสียงตัวสะกด เช่น ดัง จัง บัง บัง

การสอนโดยวิธีทางหลักการภาษานี้ ควรเริ่มจากการสะกดคำและแจกลูกคำปากเปล่า จนคล่องเสียก่อนแล้วจึงให้สังเกตสรุปคำและเขียนคำพร้อมกับสะกดคำไปด้วยจะช่วยให้เด็กอ่านและเขียนได้อย่างถูกต้อง

4. การสอนภาษาไทยโดยอ่านหนังสือเป็นรายบุคคล การสอนวิธีนี้จะช่วยให้นักเรียนรักการอ่านหนังสือ ขั้นตอนการสอนอ่านมีดังนี้

ขั้นที่ 1 เลือกหนังสือ ให้นักเรียนเลือกหนังสืออ่านตามความสนใจและความสามารถของแต่ละคน ขั้นนี้ครูนำหนังสือมาให้ให้นักเรียนดู แล้วนักเรียนเลือกอ่านโดยมีครูเป็นที่ปรึกษา

ขั้นที่ 2 ตั้งจุดมุ่งหมายการอ่าน เช่น อ่านแล้ว จะทำกิจกรรมอะไรบ้าง จะใช้เวลาอ่านนานเท่าใด จะให้จบในกี่วัน เป็นต้น

ขั้นที่ 3 ปฏิบัติ เมื่อนักเรียนตั้งจุดมุ่งหมายการอ่านแล้ว นักเรียนแต่ละคนจะทำงานตามที่วางแผนไว้และเสนอผลการอ่านกับครูทุกๆ 2 วัน ครั้งละ 5 นาที โดยจัดกลุ่มมาพบครูทุกคน เสนอผลการอ่านให้ครูฟังพร้อมกับสามารถบอกแนวคิดสำคัญในเรื่องที่อ่าน ครูกับนักเรียนจะอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องนี้นักเรียนอ่าน นักเรียนจะต้องบอกละเอียดของเรื่องที่ได้

ขั้นที่ 4 ทำกิจกรรมหลังการอ่าน นักเรียนแต่ละคนจะทำกิจกรรมดังนี้เขียนเรื่องย่อ ทำบทละครจากเรื่องที่อ่าน เขียนข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน วาดภาพในเรื่องแล้วเขียนคำบรรยายประกอบภาพ หาความหมายของคำในหนังสือที่อ่านจากพจนานุกรม อภิปรายเรื่องที่อ่านกับเพื่อน เล่าเรื่องและบอกข้อคิดในเรื่องที่อ่านให้เพื่อนฟัง คัดและเขียนคำหรือข้อความที่นักเรียนชอบ วิพากษ์วิจารณ์เรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 5 เสนอผลงานและประเมินผลงาน นักเรียนเสนอผลงาน โดยนำกิจกรรมในขั้นที่ 4 มาเสนอให้ครูและเพื่อนทราบ และประเมินผลงานนั้น

ส่วนการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษาฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 กรมวิชาการได้เสนอให้ใช้แนวทางการสอนโดยวิธีประสมประสานจาก 4 วิธีข้างต้น โดยจัดขั้นตอนการสอนตามลำดับดังนี้

1. การสอนโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษาจากหนังสือเรียน
2. การสอนอ่านในใจจากหนังสือเรียน
3. การสอนสะกดคำจากแบบฝึกในหนังสือเรียน
4. การสอนอ่านออกเสียงจากหนังสือเรียน
5. การฝึกการใช้ภาษา
6. การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะทางภาษาและการอ่านรายบุคคล
7. การสอนซ่อมเสริม

ขั้นตอนการสอนอ่าน

บันลือ พุททชะวัน (2532 :117-118) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสอนอ่าน ดังนี้

1. ขั้นเตรียม ได้แก่ การเตรียมตัวที่จะสอนนับตั้งแต่เด็กก้าวย่างเข้าโรงเรียนในวันแรก รวมถึงการปฐมนิเทศเด็ก การพัฒนาความพร้อม และการแก้ไขช่วยเหลือให้เด็กได้เรียนและได้เล่นร่วมกันไปด้วย

1.1 การเตรียมการอ่าน ถือว่า จากการเริ่มงานในขั้นการปรับพื้นฐานภาษาพูด กิริยามารยาท และระเบียบในการอยู่ร่วมกัน โดยใช้การฟัง การพูด ในการเตรียมตัวเด็ก การสังเกต การเรียกชื่อสิ่งของ สภาพแวดล้อมทั่วไปทั้งในโรงเรียน และที่บ้าน ตลอดจนการเล่าถึงกิจวัตรประจำวัน

1.2 การพัฒนา และตรวจสอบความพร้อมในการอ่าน เช่น การสังเกตความเหมือน ความแตกต่าง ความสัมพันธ์ของกล้ำมเนื้อกับสายตา การฝึกลีลามือ การเล่นเกม การขับร้อง การฝึกวาด ปั้น พับกระดาษ เพื่อนำไปสู่การพูด การฟังอย่างกว้างขวาง

1.3 การฝึกอ่าน เริ่มนับตั้งแต่ การฝึกอ่านพจนานุกรมภาพ (พยัญชนะ) พจนานุกรมเสียง (สระ) การฝึกนึกคำที่เริ่มด้วยพยัญชนะต้นหรือเสียงพร้อมกับการช่วยเหลือแก้ไขอย่างใกล้ชิดจากครูผู้สอนไปด้วย

1.4 ฝึกอ่านบัตรคำประกอบภาพ และบัตรประโยคประกอบภาพเรื่องราวหรือนิทานสั้นๆ โดยฟังจากครูอ่านหนังสือ และเปิดให้ดูภาพไปด้วย

1.5 ฝึกฟังครูเล่านิทาน นิทานพื้นบ้าน เด็กฝึกพูดหรืออ่านตามครูและฝึกให้เด็กผู้ฟังเล่าเรื่องอย่างย่อๆ ได้

1.6 ฝึกท่องจำบทประพันธ์ง่ายๆ ต่อคำสัมผัสหรือคำคล้องจองเป็นตอนๆ

2. ชั้นเริ่มอ่าน หมายถึง การเริ่มอ่านหนังสือที่เป็นเรื่องราวสั้นๆ นิทาน กิจวัตรประจำวัน โดยใช้วิธีจำรูปคำ และภาพประกอบ

2.1 ฝึกอ่านคำ และประโยคประกอบภาพ

2.2 ฝึกอ่านประโยค และเรื่องราว โดยอาศัยภาพประกอบช่วย

2.3 ฝึกอ่านนิทานสั้นๆ หรือเรื่องราวที่ครู และนักเรียนจัดเตรียมขึ้นแต่งขึ้นหรือแผนภูมิประสบการณ์ที่ช่วยขยายประสบการณ์

2.4 ฝึกให้ใช้การเทียบคำ เทียบประโยค เพื่อใช้ประโยชน์ในการอ่าน

3. ชั้นอ่านหนังสือแตกหรือมีความก้าวหน้าในการอ่าน ได้แก่ สามารถใช้การอ่านได้ยาวนานขึ้น โดยสามารถใช้วิธีสะกดตัวผสมคำช่วยในการอ่านคำแปลกๆ ใหม่ๆ

3.1 ฝึกอ่านนิทาน เรื่องราว เหตุการณ์ และกิจวัตรประจำวันที่ใช้คำแปลกๆ

3.2 ฝึกอ่านนิทานที่ยาวขึ้น และสามารถเล่าเรื่องราว ลำดับเหตุการณ์ได้

3.3 ฝึกอ่านบทประพันธ์สั้นๆ โดยรู้จักลงจังหวะสัมผัส

3.4 ฝึกอ่านเรื่องราว บทความ และสามารถจำรูปคำ เทียบคำ สะกดตัว ใช้เทคนิคการเดารูปประโยค และเข้าใจความหมาย

3.5 ฝึกอ่านแบบเก็บอรรถความ และสามารถประเมินตัวละคร บทความต่างๆ ได้ดี จนนำไปใช้แสดงความคิดเห็น รายงานได้

4. ชั้นเสริมสร้างนิสัยในการอ่านที่ดี หมายถึง สามารถอ่านในใจได้เร็ว สามารถอ่านเพื่อค้นคว้าหาคำตอบ หาความเพลิดเพลินจากการอ่าน โดยวิธีอ่านคร่าวๆ

4.1 ฝึกอ่านในใจ และมีความสนใจการอ่าน อ่านหนังสือได้หลายรสหลายประเภท

4.2 ฝึกอ่านหนังสืออ่านประกอบเพื่อค้นหาสาระสำคัญหรือสิ่งที่สนใจ

4.3 ฝึกอ่านแบบคร่าวๆ เพื่อให้ได้สิ่งที่สนใจ และเก็บสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน ประเมินเรื่องราว และวิจารณ์หนังสือที่อ่านได้

5. ชั้นอ่านหนังสือได้อย่างกว้างขวาง หมายถึง สามารถเล็งเห็นคุณค่าประโยชน์ของการอ่าน เกิดรสนิยมในการอ่านหนังสือประเภทใดประเภทหนึ่ง มีความสนใจในรสวรรณคดี เริงรมย์ และสารคดี จนสามารถหยิบยกส่วนดีเด่นขึ้นอ้างอิง ชักชวนให้ผู้อื่นสนใจในรสของภาษาได้

เทคนิคสำหรับเด็กที่ยังอ่านไม่คล่อง

อุมาพร ตรังคสมบัติ (2543:108-110) ได้แนะนำเทคนิคสำหรับเด็กที่ยังอ่านไม่คล่องให้กับผู้ปกครองและครู เพื่อส่งเสริมการอ่านของเด็กดังนี้

1. อ่านกับเด็กแบบตัวต่อตัวเป็นเวลา 15 นาทีทุกวัน ควรฝึกอย่างน้อยรวม 12-20 ชั่วโมง (ประมาณ 1-1.5 เดือน)
2. นั่งข้างขวา ให้เด็กได้ยินเสียงคุณชัด ๆ
3. อ่านไปด้วยกันกับเด็ก หากเด็กยังอ่านไม่คล่องคุณอาจอ่านให้ฟังก่อน แล้วต่อมาก็ให้เขาอ่านพร้อมกับคุณ เมื่อคล่องแล้วอาจอ่านสลับกันคนละย่อหน้าก็ได้
4. คุณต้องอ่านออกเสียงให้ชัดเจน เพื่อเด็กจะได้จับการเปล่งเสียงที่ถูกต้องของคุณได้
5. อย่าไปสนใจเวลาเด็กอ่านผิด การพยายามแก้คำผิดทุกครั้งจะทำให้การอ่านไม่สนุกและเด็กจะขาดความมั่นใจ
6. เอานิ้วชี้ไปใต้คำที่กำลังอ่าน เคลื่อนมือไปเรื่อย ๆ และให้เร็วพร้อม ๆ กับคำที่ให้อ่าน วิธีนี้จะทำให้ตาของเด็กมองตรงที่อ่านแทนที่จะไกลไปมองที่อื่น และเมื่ออ่านคล่องแล้วให้เด็กชี้นิ้วเอง
7. อย่าเพิ่งกังวลว่าเด็กยังสะกดคำไม่ได้ วัตถุประสงค์ในขั้นนี้มีเพียงเพื่อให้เด็กได้เห็นคำมากขึ้นและอ่านเร็วขึ้น เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและความรู้สึกอยากอ่าน เมื่อเด็กเห็นคำมากขึ้นเขาจะสะกดถูกมากขึ้นเอง
8. อย่าหยุดเพื่อถามคำถามหรือสรุปเนื้อหาเราต้องฟังเสียงเฉพาะการอ่านเท่านั้น
9. เร่งความเร็วในการอ่านเป็นช่วง ๆ แต่ทำให้เนื้อเรื่องสนุก ให้เด็กพยายามไปทันกับคุณให้ได้ อาจเร่งความเร็วสัก 2-3 นาที แล้วอ่านธรรมดาสัก 5 นาทีสลับกันไป เพื่อเด็กจะได้ชินกับการอ่านเร็วมากขึ้นเรื่อยๆ
10. เมื่อเริ่มต้นการฝึกนี้ ให้ใช้หนังสือง่ายๆ ก่อน เช่น เด็กประถมปีที่ 3 อาจอ่านของประถมปีที่ 1 หรือประถมปีที่ 2 และเมื่อเด็กคล่องขึ้นก็ค่อยอ่านของที่ยากขึ้น
11. อย่าเพิ่งอ่านสิ่งที่ยากเกินไป หรือที่เกินระดับของเด็ก
12. พยายามทำให้การอ่านเป็นเรื่องสนุก
13. ฝึกอย่างสม่ำเสมอ
14. อย่าให้อะไรมารบกวนเวลาของคุณในช่วง 15 นาทีนี้ให้ตั้งใจอ่านกับเด็กอย่างเดียว เพื่อให้เด็กรู้ว่าเวลานี้สำคัญมาก
15. ชมเด็กเมื่อเด็กอ่านได้ดี

1.13 หลักสำคัญในการสอนทักษะการอ่าน

ในการสอนอ่านนั้น ผู้สอนควรมีหลักยึด เพื่อว่าจะได้ดำเนินการสอนไปอย่างถูกต้องตามความมุ่งหมายในการสอนอ่าน ซึ่งมีผู้เสนอไว้ ดังนี้

1. สร้างความพอใจ นักเรียนแต่ละคนอาจจะมีคามสนใจไม่เหมือนกัน ควรส่งเสริมการอ่านหนังสือหลายๆ ประเภท ครูควรมีบทบาทที่จะแนะแนวทางให้เกิดความสนใจ เช่น เลือกกิจกรรมการอ่านให้ถูกใจนักเรียน
2. ต้องเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคล นักเรียนแต่ละคนมีพัฒนาการทางสมองในการอ่านไม่เหมือนกัน จึงควรสอนเป็นกลุ่มๆ ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยาในการสอนด้วย
3. ก่อนจะให้ให้นักเรียนอ่านนั้น ครูควรบอกจุดมุ่งหมายในการอ่านเสียก่อน พยายามส่งเสริมให้นักเรียนให้มีความใฝ่ใจ และปรารถนาที่จะอ่านหนังสือทุกประเภทที่มีประโยชน์
4. ก่อนที่จะสอนการอ่านหนังสือประเภทใด แบบใดก็ตาม ครูจะต้องอ่านเรื่องนั้นมาก่อน จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนอ่านพบว่า มีแนวทางการจัดการเรียนการสอนหลายแบบแตกต่างกัน ทั้งการสอนแบบที่เริ่มจากการสอนรายละเอียดก่อนคือ เริ่มที่การแจกลูกสะกดคำแล้วจึงเรียนถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจ และการเรียนการสอนที่เริ่มจากการให้เด็กได้เข้าใจความหมายของคำที่อ่านก่อนแล้วจึงสอนในรายละเอียด สำหรับการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แนวการสอนแบบหลังคือให้นักเรียนทราบถึงรายละเอียดของส่วนประกอบของคำ ทั้งนี้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะดำเนินการสอนโดยยึดกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นหลักในการจัดกิจกรรม

1.14 ทฤษฎีการอ่าน

บันลือ พฤกษ์วัน กล่าววาทฤษฎีการเรียนการอ่านมี 3 ลักษณะคือ

1. สอนอ่านเป็นคำเป็นประโยค (Basal Reader's Approach) ได้แก่ การอ่านภาพ คิดเดา ความหมายของภาพ อ่านคำประกอบภาพ เริ่มอ่านคำและประโยคตามหลักการนี้ก็เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจภาษาภาพ (Pictographs)

2. สอนอ่านแบบสะกดตัวผสมคำ (Synthetic Approach) ได้แก่ การอ่านผสมคำ โดยใช้สัญลักษณ์แทนเสียง เขียนเสียง วิเคราะห์เสียง เรียนอ่านจากการฟังเสียงสะกดคำ และผันตามเสียงตามหลักการนี้ก็เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในภาษาเสียง (Phonographs)

3. สอนอ่านโดยใช้แผนภูมิประสบการณ์ (Experience Approach) ได้แก่ การอ่านโดยอาศัยประสบการณ์ สามารถจดจำอ่านภาพในสิ่งแวดล้อม อ่านแผนภูมิประสบการณ์เปรียบเทียบ และสร้างมโนทัศน์จากการอ่าน ตามหลักการนี้ก็เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในภาษาที่เกิดจากความนึกคิด (Ideographs) นั้นเอง (บันลือ พฤกษ์วัน. 2532 : 90-94)

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2529 : 108-110) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านที่เน้นพฤติกรรมการเรียนรู้เป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง โดยให้การเสริมแรงที่เหมาะสมในขณะที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้า จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ดังนั้น การอ่านจึงเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ที่มีการจัดลำดับไว้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งหมายถึงการอ่านต้องประกอบด้วยทักษะเบื้องต้น และทักษะที่มีความซับซ้อน แต่ทักษะที่เป็นพื้นฐานก็จะถูกหลอมรวมเข้าด้วยกัน

โดยผ่านกลวิธีการฝึกให้นักเรียนแยกแยะได้ ว่าส่วนใดเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอักษร และส่วนใดเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา

2. การอ่านที่เน้นความรู้ความเข้าใจ ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจมีแนวคิดว่า พฤติกรรมทุกอย่างต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ประสบการณ์ในการเรียนรู้ การรู้จักสะสมความรู้ และการนำความรู้ไปใช้ ดังนั้น ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจจึงเป็นหน้าที่ของสมองส่วนกลางในการตีความตัวแปรต่าง ๆ การเรียนรู้จึงขึ้นอยู่กับความรู้จักเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับประสบการณ์เดิม และแสดงออกอย่างเหมาะสม

3. การอ่านที่เน้นทฤษฎีพัฒนาการ มีแนวคิดว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นตั้งแต่วัยที่ต้องพึ่งผู้อื่น และจะพัฒนาไปตามความเจริญของแต่ละวัย สิ่งสำคัญที่สุดของช่วงอายุคือ จะมีการเรียนรู้หรือทักษะเฉพาะอย่างไรในแต่ละช่วงอายุ ถ้าหากในช่วงนั้นไม่เกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสม พัฒนาการเรียนรู้ในช่วงนั้นก็จะมีบกพร่องไป และจะมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ในส่วนนั้นภายหลัง ดังนั้นการอ่านจึงเป็นกระบวนการรับรู้ ซึ่งมีพื้นฐานมาจากช่วงพัฒนาการต่าง ๆ ความสามารถที่นักเรียนแสดงออกในการอ่านเป็นเครื่องชี้ให้เห็นระดับพัฒนาการของนักเรียน

จากทฤษฎีที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการสอนอ่านนั้นจะต้องคำนึงถึงหลักการเรียนรู้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับจิตวิทยาอย่างยิ่ง ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรจะมีความรู้ทางจิตวิทยาและวิธีการสอนที่ถูกต้อง การสอนอ่านจึงจะประสบผลสำเร็จ

1.15 จิตวิทยาที่ควรคำนึงในการสอนอ่าน

คาโรลล์ (Carroll, 1964:188) กล่าวถึงจิตวิทยาการอ่านว่ามีหลักสำคัญ ควรยึด 3 ประการ คือ

1. การเสริมแรง (Reinforcement) เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยในการวางเงื่อนไขในการเรียนการสอน มีความมั่นคงถาวรในการเรียนการอ่าน การฝึกอ่านแต่อย่างเดียวย่อมไม่เพียงพอที่จะทำให้นักเรียนอ่านหรือจำคำได้ ต้องอาศัยการเสริมแรงด้วย

2. การหยั่งเห็น (Insight) เป็นการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นโดยพลันของเด็กแต่เกิดหลังจากเด็กได้ลองผิดลองถูกมาหลายครั้งแล้ว เช่น เด็กเห็นคำว่า "กิน" มาก่อนแล้ว พบคำว่า "บิน" เด็กก็จะอ่านว่า "กิน" แต่เมื่อได้รับการสอนหรือได้ลองสะกดดู เด็กก็จะอ่านคำว่า "บิน" ได้ถูกต้อง

3. ทฤษฎีพัฒนาการของเพียเจท์ กล่าวว่า ความรู้คือ ประสบการณ์ที่ได้รับการสะสม มาแล้วในอดีต กล่าวก็คือ เมื่อเด็กมีปฏิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอกแล้ว ได้ผลลัพธ์นั้นไว้ในตัวเมื่อเด็กพบเหตุการณ์เช่นเดิมอีกเด็กจะค่อยผสมผสาน ความรู้ใหม่กับความรู้เก่าเข้าด้วยกันประสบการณ์ที่จะเกิดความคิดต่าง ๆ ไปใช้ในการทำปฏิริยาตอบสนองสิ่งเร้าที่เด็กพบครั้งต่อไป

การนำความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยามาใช้ในการสอนภาษา

กรรณิการ์ พวงเกษม (2533:43) ได้กล่าวถึง ปัจจัยสำคัญในการที่จะทำให้การสอนของครู และการเรียนของเด็กบรรลุตามเป้าหมาย อยู่ที่การวางแผนการสอนและการเลือกใช้วิธีสอนที่จะช่วยให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ นักการศึกษาเชื่อว่าหลักทางจิตวิทยาที่ครูนำมาใช้ เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ มีดังนี้

1. ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ เมื่อบทเรียนสอดคล้องกับความต้องการความสนใจและสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวของผู้เรียน
 2. ครูควรจะเริ่มต้นจากระดับความรู้ของนักเรียน
 3. นักเรียนแต่ละคนมีความสามารถในการเรียนและวิธีการเรียนแตกต่างกัน
 4. กิจกรรมที่นักเรียนทำจะทำให้เกิดการเรียนรู้
 5. การฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง จะทำให้ผู้เรียนเกิดความแม่นยำและคล่องแคล่วในบทเรียนที่กำลังเรียนอยู่
 6. ครูจะต้องจัดการฝึกให้ซ้ำกันเป็นช่วง ๆ ที่ห่างกันนานพอสมควร
 7. แต่ละครั้งที่ผู้เรียนฝึกบทเรียน จะต้องรู้ว่าทำสิ่งที่ถูกต้อง เพื่อจะให้เกิดความแน่ใจ เมื่อทำพฤติกรรมนั้น ๆ ซ้ำ จะมีการเสริมแรงของพฤติกรรมเกิดเป็นนิสัยใหม่ขึ้น
 8. ผู้เรียนจะต้องรู้บทเรียนที่ตนกำลังฝึกอยู่นั้น มีความหมายว่าอย่างไร
 9. ในขณะที่ฝึก ผู้เรียนควรจะรู้ว่า มีกฎเกณฑ์อันใดพอจะยึดถือได้ เพื่อตนจะได้สร้างพฤติกรรมขึ้นอย่างถูกต้อง
 10. การเรียนนั้นจะต้องนำไปใช้ได้จริง และสามารถสนองความต้องการของผู้เรียนได้
 11. การถ่ายโยงความรู้มิได้เกิดขึ้นเป็นอัตโนมัติทุกกรณีครูจะต้องช่วยแนะหรืออธิบาย
 12. บทเรียนที่ต่อเนื่องกันเป็นบ่อเกิดของการเรียนรู้
- ดังนั้น การสอนอ่านจึงเป็นสิ่งที่ผู้สอนควรจะศึกษาให้เข้าใจ และจะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสภาพ และวัยของเด็กด้วย โดยครูผู้สอนจะต้องศึกษาและพัฒนาวิธีสอนแบบใหม่ ๆ อยู่เสมอ เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

1.16 ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่าน จัดได้ว่าเป็นหัวใจที่สำคัญที่สุดในการอ่าน การอ่านสิ่งใดก็ตาม ถ้าอ่านไม่เข้าใจถือได้ว่าเป็นการอ่านที่ไม่สมบูรณ์

ประเทิน มหาพันธ์ (2531 : 154) กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่า ประกอบด้วยความสามารถในด้านต่างๆ 3 ด้าน ได้แก่

1. ความสามารถที่จะเข้าใจความสัมพันธ์ของแนวคิด
2. ความสามารถในการกำหนดความมุ่งหมายของการอ่าน
3. ความสามารถที่จะนำความรู้เก่า ๆ มาทำความเข้าใจกับเรื่องราวที่อ่านได้

สรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการแปลความ ตีความ ขยายความ จับใจความเรื่องราวที่อ่านได้ ซึ่งเด็กจะมีความสามารถได้ดังกล่าวนี้ เด็กจะต้องมีความสามารถได้ดังกล่าวนี้ เด็กจะต้องมีความสามารถในการอ่านคำศัพท์ เข้าใจความหมายของคำศัพท์และเข้าใจประโยคด้วย

1.17 ความมุ่งหวังที่จะให้กับผู้เรียน

การเรียนการสอนภาษาไทยมีความมุ่งหวังที่จะให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะดังนี้ (กรมวิชาการ. 2535 : 8-9)

1. การใช้ภาษาสื่อความได้ ให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษา ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน โดยผู้เรียนจะต้องมีพฤติกรรมดังนี้

1.1 ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์การใช้ภาษา สามารถพูดออกเสียงได้ชัดเจน ถูกต้อง และใช้คำในการพูดได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา อ่านออกเสียงได้ชัดเจนถูกต้อง คล่องแคล่วและเขียนคำ วลี ประโยค และข้อความ ได้ถูกต้องตามอักขรวิธี

1.2 ใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะบุคคล เน้นการใช้ภาษาอย่างเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ ใช้ภาษาในระดับต่างๆ อย่างเหมาะสม รวมถึงมารยาทและบุคลิกภาพที่ดีในการใช้ภาษา ซึ่งจะช่วยให้การสื่อความมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.3 มีความคิดและวิจารณ์ญาณในการใช้ภาษา สามารถใช้ความคิดในการลำดับเหตุการณ์ ทิศวิเคราะห์หาหลักการ วิพากษ์วิจารณ์ และสรุปความ พัฒนาให้ผู้เรียนรู้จักคิดและใช้ภาษา

2. เห็นคุณค่าและความงามของภาษาไทย มุ่งให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญและประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนภาษาไทย และช่วยอนุรักษ์ไว้ในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ ผู้เรียนจะต้องมีพฤติกรรม ดังนี้

2.1 ตระหนักในความสำคัญของภาษาไทย ให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาไทย โดยชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการเรียนภาษาไทย

2.2 เห็นความงามของภาษาไทย โดยให้ผู้เรียนสัมผัสสัทร้อยแก้ว และร้อยกรองที่มีคุณค่า มีความไพเราะ เพื่อผู้เรียนเกิดความชื่นชอบและการชื่นชมในการเรียนภาษาไทย และอนุรักษ์ภาษาไทยให้คงอยู่ต่อไป

2.3 มีความภูมิใจในการใช้ภาษาไทย โดยเน้นให้ผู้เรียนชื่นชมและยกย่องผู้ที่ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง ภูมิใจในภาษาไทย และพัฒนาการใช้ภาษาของตน

3. มีนิสัยรักการอ่าน เพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ และสร้างนิสัยในการแสวงหาความรู้ มีความคิดกว้างไกล ซึ่งเป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

ก่อนดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อทำความเข้าใจและเป็นแนวทางในการดำเนินการทดลองดังนี้

1. พัฒนาการของการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

แนวความคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ได้มีการพัฒนาการมาเป็นเวลานาน ซึ่งธีระ รุญเจริญ (2525:33) ได้กล่าวไว้ว่า สามารถประมวลสรุปได้ดังต่อไปนี้

พัฒนาการของการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนในต่างประเทศ

ในคริสต์ศตวรรษที่ 1 ควินเตียน (Quintillian Quoted in Paolitto. 1976) ได้กล่าวถึงหนังสือชื่อ *Institutio Oratoria* เป็นเรื่องทีกล่าวถึงการให้เด็กที่มีผลการเรียนอ่อนเรียนบทเรียนจากเด็กนักเรียนรุ่นพี่ ต่อมาในปี ค.ศ. 1530 ดรอทเซนดรอฟ (Trotzendrof) ครูชาวเยอรมัน ได้นำวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน โดยให้นักเรียนที่มีอายุมากกว่าสอนเด็กที่มีอายุน้อยกว่า จากจุดดังกล่าวนี้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งที่สำคัญมาก

ในสมัยต่อมาซึ่งตรงกับช่วงของสมัยการปฏิวัติอุตสาหกรรม (คริสต์ศตวรรษที่ 18) แนวความคิดเรื่องเพื่อนช่วยเพื่อนได้ประสบผลสำเร็จอย่างสูง สืบเนื่องจากในช่วงดังกล่าวได้เกิดภาวะการขาดแคลนครู แลงคาสเตอร์ (Lancaster) ได้ทำการจัดทีมเพื่อทำการสอนเด็กนักเรียนที่มีวัยวุฒิมากกว่าเพื่อที่จะนำไปสอนเด็กที่มีวัยวุฒิน้อยกว่าต่อไป

สำหรับในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้เริ่มสนใจในการดำเนินการสอนด้วยวิธีดังกล่าว เนื่องจากเป็นวิธีการสอนที่มีประโยชน์ในด้านวิชาการแก่เด็กนักเรียนทั้งสองฝ่าย คือ เด็กนักเรียนผู้ทำการสอน และเด็กนักเรียนผู้เรียน โดยเฉพาะเบนจามินไรท์ได้นำการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาประยุกต์ใช้ และในที่สุดก็เป็นที่ยอมรับแก่นักเรียนทั่วไป

พัฒนาการของการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนในประเทศไทย

สำหรับในวงการการศึกษาของประเทศไทยนั้น ได้มีการนำเอาวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาประยุกต์ใช้กับการสอน นับตั้งแต่มีการสัมมนาเรื่อง "การพิจารณานวัตกรรมและเทคโนโลยีปรับปรุงคุณภาพการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาที่มีครูไม่ครบชั้น" เนื้อหาตอนหนึ่งของรายงานการสัมมนาได้กล่าวถึงเรื่อง การปฏิบัติงานของครูและในที่ประชุมได้เสนอวิธีแก้ปัญหาโดยการให้นักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี ทำการสอนและแนะนำแก่นักเรียนที่เรียนอ่อน นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงการให้นักเรียนที่อยู่ในชั้นสูงกว่ามาสอนนักเรียนที่อยู่ในชั้นต่ำกว่าอีกด้วย กรมวิชาการ ดร. ก่อ สวัสดิพานิชย์ ได้กล่าวถึงเรื่องปัญหา แนวโน้มของการศึกษาว่ามีอยู่หลายประการสำหรับการแก้ไขปัญหาของการศึกษานั้น ควรจะได้มีการนำเอาเทคโนโลยีเข้ามาใช้กับการจัดการ

เรียนการสอนและยังได้เสนอให้นำวิธีการสอนแบบนักเรียนสอนกันเองไปใช้ สำหรับโรงเรียนที่นำแนวคิดแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้ในการสอนได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนบ้านพุ่มวง จังหวัดเพชรบุรี และโรงเรียนบ้านหัวหนอง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งจะเห็นได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนดังกล่าว เด็กนักเรียนมีส่วนร่วมมากที่สุดเป็นการกระตุ้นให้เด็กสนใจต่อการเรียนมากขึ้น

ความหมายของการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

กิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นแนวความคิดที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการกระจายบทบาทการสอนจากครูไปสู่ นักเรียนนับว่าเป็นวิธีการสอนที่ยึดเด็กนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

วิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนนี้ ได้รับความสนใจจากนักการศึกษาเป็นจำนวนมาก เนื่องจากวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีการที่ครูผู้สอนพยายามเข้าถึงความต้องการของนักเรียนแต่ละคน เป็นแนวความคิดที่ส่งเสริม และโน้มน้าวให้เด็กนักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อสมาชิกภายในกลุ่ม วิธีการสอนแบบดังกล่าวนี้ ครูผู้สอนจะต้องมีการวางแผนไว้ล่วงหน้าเพื่อเป็นการเตรียมนักเรียนให้เข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตนเองได้อย่างถูกต้อง ทั้งยังเป็นการฝึกให้นักเรียนกล้าแสดงออกทางความคิดมากขึ้น

วัตถุประสงค์การสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

การสอนโดยวิธีให้เพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจต่อการเรียนมากขึ้น เนื่องจากนักเรียนทุกคนเป็นผู้ที่มีบทบาทในกิจกรรมการเรียนการสอนวิธีการสอนดังกล่าวมีจุดประสงค์ดังนี้

1. เพื่อเป็นการส่งเสริมเรื่องกระบวนการกลุ่มของนักเรียน โดยเน้นการให้นักเรียนช่วยเหลือกัน ตลอดจนการเห็นคุณค่าของการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน สามารถเรียนประสบการณ์อย่างเดียวกันได้
3. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้จากแหล่งต่างๆ มากขึ้น เช่น จากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน หรือจากอุปกรณ์ต่างๆ ที่นำมาประกอบบทเรียน
4. เพื่อสร้างทัศนคติที่ดี รวมทั้งแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากนักเรียนผู้สอนจะรู้สึกภาคภูมิใจหรือรู้สึกว่าคุณเองได้รับความสำเร็จในการเรียน เนื่องจากมีโอกาสได้ทำประโยชน์ให้เพื่อนนักเรียน สำหรับนักเรียนผู้มีปัญหาในการเรียนก็จะลดความกังวลในเรื่องข้อบกพร่องของตนเอง
5. เพื่อให้การสอนเป็นลักษณะที่มีการสื่อสารมากขึ้น ลักษณะดังกล่าว จะทำให้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนมีมากขึ้น เนื่องจากบรรยากาศในชั้นเรียนจะมีความเป็นกันเอง

6. ครูจะเป็นแต่เพียงผู้ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา และคอยสังเกต ตลอดจนทำการแก้ไข ปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม (อุทัย เพชรช่วย.2528:134)

รูปแบบการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

การสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีสอนวิธีหนึ่งที่สืบทอดเจตนารมณ์ของปรัชญาการศึกษาที่ว่า *Learning by Doing* โดยการเน้นให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อทำงาน หรือการปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนการสอน อาจกล่าวได้ว่าการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย และยังมีมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนนักเรียนที่เก่งกว่า หรือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง(อุทัย เพชรช่วย. 2528 : 16-19) การสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับการจัดชั้นเรียนตามปกติ หรืออาจจัดชั้นเรียนขึ้นเป็นชั้นเรียนพิเศษ โดยให้นักเรียนเรียนรู้จากเพื่อนวัยเดียวกัน (Peer - Tutoring) หรืออาจจัดชั้นเรียนให้นักเรียนผู้สอนมีคุณวุฒิหรือวัยวุฒิสูงกว่านักเรียนผู้เรียน (Cross-Age Tutoring) นอกจากนี้ครูผู้สอนยังสามารถนำไปใช้กับเนื้อหาตามปกติ หรือใช้ในการทบทวนหรือสอนซ่อมเสริมได้ตามความเหมาะสม

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ครูผู้สอนจะต้องแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม โดยจำแนกเป็นกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน คละกันโดยมุ่งเน้นให้นักเรียนเก่งของแต่ละกลุ่มทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยครู (Teacher Assistants) หรือในบางครั้งก็อาจจัดเป็นกลุ่มง่าย ๆ ตามที่นั่งของนักเรียน

หลักเกณฑ์ในการจัดกลุ่ม

1. นำคะแนนผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในวิชาที่ต้องการจะสอน มาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย
2. นำผู้ที่ได้คะแนนเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน มาจัดเป็นกลุ่มตามจำนวนกลุ่มที่ต้องการ

หลังจากนั้นครูผู้สอนจึงมอบหมายงานให้นักเรียนรับผิดชอบศึกษาร่วมมือกันและจะต้องมีการรายงานผลเกี่ยวกับกิจกรรมนั้นๆ ในบางครั้งครูอาจจะให้อ่านบทสนทนา เขียนบทความ หลังจากนั้นจะให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปใจความ หรือเตรียมคำถามในเรื่องที่อ่านหรือคิดกิจกรรมต่างๆ ตามความเหมาะสม ก่อนที่จะดำเนินการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะต้องพิจารณาและดำเนินการ ตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

1. ชี้แนะและกระตุ้นให้นักเรียนได้มองเห็นความสำคัญ และเกิดความเชื่อมั่นว่าตนจะได้รับประโยชน์จากการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
2. ชี้แจงเกี่ยวกับวิธีสอน โดยการจัดกลุ่ม ให้มีผู้นำในการเรียนแก่นักเรียนที่เป็นผู้นำในการเรียน และให้คำแนะนำเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของผู้นำในการเรียนเพื่อให้เข้าใจได้อย่างชัดเจน

3. คอยให้คำแนะนำ และเปิดโอกาสให้นักเรียนที่เป็นผู้นำในการเรียนได้มีโอกาสพบปะเพื่อปรึกษาได้ในทุกช่วงเวลาที่เด็กนักเรียนต้องการ หรือมีปัญหาเกิดขึ้น

4. การประเมินผลการเรียนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม เดือนละครั้งเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มได้แข่งขันกันเอง

5. มีการเตรียมแหล่งข้อมูลให้เพียงพอ เช่น หนังสือ คู่มือ หนังสือพิมพ์และวารสารต่างๆ ตลอดจนอุปกรณ์ในการสอน ได้แก่ วิทยุ เทปบันทึกเสียง เป็นต้น

6. กระจายเนื้อหาในรายวิชาที่จะสอนให้เป็นทยอยๆ แล้วจัดเรียงลำดับตามความเหมาะสม

7. เตรียมแบบฝึกหัดประกอบการเรียน ตลอดจนแบบทดสอบและในขณะเดียวกัน จะต้องมีการกำหนดเรื่องการให้คะแนน การตีความผลสอบ เพื่อความสะดวกในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน

ในการเลือกนักเรียนผู้สอน (Tutors) นักเรียนผู้ที่เรียน (Tutees) เพื่อจัดกลุ่มหรือจัดคู่ระหว่างนักเรียนผู้สอนและผู้เรียนนั้น ครูผู้สอนจะต้องแนะนำหรืออธิบายให้นักเรียนเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเอง

หลักเกณฑ์ในการเลือกตัวนักเรียนผู้สอน

1. เป็นผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง
2. เป็นผู้ที่มีความเสียสละ และมีความสนใจที่จะสอน
3. เป็นผู้ที่มีความประพฤติ และนิสัยดีเป็นที่ยอมรับของผู้เรียนภายในกลุ่ม

หลักเกณฑ์ในการเลือกนักเรียนผู้เรียน

1. เป็นผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ
2. เป็นผู้ที่มีปัญหาในเรื่องการเรียน หรือขาดเรียนบ่อยๆ

อนึ่ง เมื่อครูผู้สอนคัดเลือกตัวผู้สอน และผู้เรียนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการจัดกลุ่มนักเรียน โดยให้มีอัตราจำนวนนักเรียนผู้สอนต่อจำนวนนักเรียนผู้เรียนอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม ในกรณีที่จัดให้นักเรียนมีการเรียนแบบเป็นคู่ ครูผู้สอนควรเลือกนักเรียนที่เป็นเพศเดียวกันหรืออายุใกล้เคียงกัน

ในการเตรียมนักเรียนผู้สอน ให้เข้าใจถึงวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนนั้นครูจะต้องอธิบายให้นักเรียนผู้สอนเข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ ตลอดจนการเตรียมตัวในการสอนรวมทั้งการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างเรียน (อุทัย เพชรช่วย. 2528 :27-30)

จากที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้เห็นว่าบทบาทหน้าที่ของครูและนักเรียนในกิจกรรมการเรียนการสอนได้เปลี่ยนแปลงไป โดยนั้นเปลี่ยนหน้าที่จากผู้สอนมาเป็นผู้กำกับการสอนโดยอาศัยนักเรียนผู้สอนฝึกให้กับนักเรียนผู้เรียน เมื่อนักเรียนผู้สอนเกิดความชำนาญในการสอนเพิ่มมากขึ้นแล้ว ครูจะ

ลดบทบาทในการควบคุมดูแล ดังนั้นตัวนักเรียนเองจะมีส่วนร่วมอย่างมากต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นวิธีการที่น่าสนใจและน่าจะเป็นกิจกรรมที่สามารถทดลองใช้แก้ปัญหาการอ่านให้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านได้

การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างวิธีการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนตามปกติ

วิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีการสอนอีกรูปแบบหนึ่งที่มีการประยุกต์ให้เหมาะสมต่อการเรียนการสอนอย่างแท้จริง และประการสำคัญยังช่วยกระตุ้นให้เด็กนักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ในกระบวนการวิชาต่างๆ ในที่สุดจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น เมื่อนำวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนไปเปรียบเทียบกับวิธีการเรียนการสอนปกติแล้ว จะพบว่าแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด สรุปไว้ดังต่อไปนี้ (อุทัย เพชรช่วย, 2528:139)

ตาราง 1 แสดงความแตกต่างของการสอนตามปกติกับการสอนโดยกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

การสอนตามปกติ	การสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
1. อาจจะให้ให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียน	1. จัดกิจกรรมโดยให้นักเรียนเป็นจุดศูนย์กลางในการเรียน
2. ไม่มีการฝึกทักษะจากเพื่อน แต่จะทบทวนพร้อมกัน โดยครูเป็นผู้ทบทวน	2. มีเวลาให้ฝึกทักษะ โดยสมาชิกที่มีความเข้าใจเนื้อหา
3. รูปแบบอาจจัดหลายแบบ เช่น เป็นกลุ่มเล็ก	ช่วยสอนสมาชิกในกลุ่มที่ยังไม่เข้าใจ
กลุ่มใหญ่ เป็นแถว และจัดเป็นกลุ่มเฉพาะบางช่วงของการสอน	3. รูปแบบชัดเจนแน่นอน คือ จัดกลุ่มเล็กตลอดการดำเนิน
4. ไม่เข้าใจให้นักเรียนผลัดเปลี่ยนกันมีบทบาท	กิจกรรมการเรียนการสอน
5. ครูไม่คำนึงถึงการทำงานกลุ่ม	4. ผลัดเปลี่ยนกันมีบทบาท
6. ไม่ส่งเสริมทักษะทางสังคม	5. มีความรับผิดชอบร่วมกัน
7. ไม่มีแรงจูงใจในการทำงานกลุ่ม	6. ส่งเสริมทักษะทางด้านสังคม
8. ไม่มีควมรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน	7. มีการเสริมแรงจูงใจในการทำงานกลุ่ม
9. นักเรียนมีความสามารถไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับ	8. มีความรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน
การแบ่งกลุ่ม	9. สมาชิกภายในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน
10. สมาชิกบางคนขาดความรับผิดชอบในการทำงานของตนเองและงานกลุ่ม	10. สมาชิกแต่ละคนรับผิดชอบงานของตนและของสมาชิกภายในกลุ่ม
11. เน้นที่ผลงาน	11. เน้นที่วิธีการและผลงาน

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

งานวิจัยในประเทศ

วันเพ็ญ สุภิกิต (2528 : 63) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราวกับวิธีอ่านแล้วเขียนลำดับเรื่องราว มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุธามาต สัจฉลาโพธิ์ (2531 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนคำ และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษากับแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 เหมือนกัน ส่วนความคงทนในการจำนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ศิริพรรณ ครุฑไชยันต์ (2535 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนชนาคารออมสิน อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติที่ระดับ .01

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

นิตยา เดชเล (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้อาษาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1. ผลสัมฤทธิ์การอ่านเพื่อจับใจความ ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความคงทนในการเรียนรู้อาษาภาษาไทย ด้านการอ่านเพื่อจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบปกติไม่แตกต่างกัน

จากที่กล่าวมาข้างต้น จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการทดลองการใช้กิจกรรมการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน อายุระหว่าง 12 – 15 ปี เพราะงานวิจัยที่ค้นคว้านั้นพบว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีอายุน้อย คือ ช่วงอายุ

ประมาณ 7-10 ปี กล่าวคือ ปัญหาการอ่านไม่ออก ยังไม่ถูกสะสมมาเป็นเวลานานเหมือนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทำให้ผู้วิจัยต้องการทราบว่าหากมีการปรับเครื่องมือนี้อาจจะทดลอง ปรับกระบวนการที่จะใช้กับกลุ่มทดลองแล้วกิจกรรมนั้นจะสามารถแก้ไขได้หรือไม่

5. งานวิจัยต่างประเทศ

สตีเวน (Steven. 1980 : 365) ได้ทำการวิจัยเรื่องความเข้าใจในการอ่านจากการอ่านเรื่องที่สนใจของนักเรียนที่มีความสามารถสูง ที่คะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 82 ขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 5 และเกรด 6 โดยได้สำรวจความสนใจในการอ่านจากรายการ 25 เรื่อง ซึ่งมีระดับความสนใจตั้งแต่ 1-7 เลือกที่นักเรียนสนใจมาให้อ่านและทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ผลการวิจัยพบว่าเรื่องที่นักเรียนสนใจเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีผลทำให้นักเรียนอ่านได้ง่าย สะดวกต่อการทำความเข้าใจเรื่องที่อ่าน

ฟราลิ่ง (Fralling. 1981 : 4377-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเพิ่มทักษะความเข้าใจในการอ่านโดยการยึดการเรียนที่มีการเตรียมการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ The union for experimenting colleges and university ในสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ยึดการเรียนโดยการเตรียมการอ่านประสบความสำเร็จ ในการเพิ่มทักษะความเข้าใจในการอ่านโดยมีความแตกต่างกับกลุ่มที่ไม่ได้ยึดการเรียนที่มีการเตรียมการอ่าน

วูเทน (Wooten. 1984 : 2349-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมการสอนอ่าน โดยวิธีให้เพื่อนช่วยเพื่อน ประชากรตัวอย่างในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนระดับอาชีวศึกษา จำนวน 48 คน ผลการวิจัยพบว่า วิธีสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สามารถประยุกต์ใช้ได้กับวิชาดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพ

อาร์มสตรอง (Armstrong. 1993 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษในกลุ่มที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน และความสามารถที่แตกต่างกัน จุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและระดับความพึงพอใจในการทำงานของตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 4-6 จำนวน 47 คน จากโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กในเขตตะวันตกกลาง ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างการอ่านและความพึงพอใจในการอ่านของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษในกลุ่มที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน และความสามารถแตกต่างกัน จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเท่าเทียมกัน และมีความพึงพอใจในการทำงานของตนเอง และพึงพอใจในการใช้กลวิธีการทำงานกลุ่ม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 160 คน โดยใช้รูปภาพที่มีความหมายทดสอบการเขียนสะกดคำแบบเลือกคำตอบและแบบทดสอบการเขียนตามคำบอก

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่ากิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 ขึ้นไปทุกคน ดังผลการวิจัยของ นิตยา เดชเล (2540 : บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้อาษาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ที่เรียนโดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การสอนอ่านออกเสียงโดยใช้กระบวนการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer Tutoring) เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ผู้วิจัยสนใจ เพราะจากการที่ได้ค้นคว้าพบว่าวิธีการดังกล่าวจะนำมาทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุไม่เกิน 10 ปี ซึ่งส่วนใหญ่เป็นระดับประถมศึกษา ผู้วิจัยจึงนำมาทดลองจัดกิจกรรมการสอนอ่านให้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปี ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนบ้านมาบกระเปา อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร เพื่อต้องการพิสูจน์กระบวนการนี้ว่าหากกลุ่มตัวอย่างมีอายุที่แตกต่างแต่มีสภาพปัญหาใกล้เคียงกัน ถ้าได้ปรับปรุงเครื่องมือให้สอดคล้องกับสภาพของกลุ่มตัวอย่างแล้วกระบวนการนี้จะสามารถแก้ปัญหาที่พบและมีความเปลี่ยนแปลงของผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหรือไม่

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างและหาคูณภาพของเครื่องมือ
4. วิธีการดำเนินการทดลอง
5. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ เด็กที่มีปัญหาทางการอ่านที่มี อายุระหว่าง 12 – 15 ปี ที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษาโอกาสสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิจิตร

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน อายุระหว่าง 12-15 ปี โรงเรียนบ้านมาบกระเป่า อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร นักเรียนในช่วงอายุดังกล่าวมีทั้งหมด 52 คน คัดเลือกตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ใช้แบบสำรวจปัญหาการเรียนรู้เฉพาะด้านของผดุง อารยะวิญญู แบบสำรวจนี้ใช้สำรวจปัญหาด้านการเรียนของนักเรียนใน 5 ด้านใหญ่ๆ คือ ภาษา คณิตศาสตร์ เวลาและทิศทาง การเคลื่อนไหวและพฤติกรรม ซึ่งครูประจำชั้นเป็นผู้ใช้แบบสำรวจปัญหาในการเรียนของนักเรียน

2.2 ผู้วิจัยนำแบบสำรวจปัญหาในการเรียนรัฐของนักเรียนที่สำรวจแล้ว มาทำการประเมินเพื่อตัดสินว่านักเรียนคนใดเป็นผู้มีปัญหาทางการอ่าน

2.3 นำรายชื่อนักเรียนที่ได้รับการตัดสินว่ามีปัญหาทางการอ่านในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 10 ลงมา จำนวน 10 คน ประกอบด้วย นักเรียนที่มีอายุ 12 ปี 2 คน อายุ 13 ปี 5 คน อายุ 14 ปี 2 คน อายุ 15 ปี 3 คน นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มี 2 ชุด

1. ชุดการสอนอ่านการอ่านออกเสียงโดยการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ประกอบด้วย

1.1 แผนการสอนการอ่านออกเสียง

1.1.1 แบบฝึกการอ่านออกเสียง

1.1.2 ปากกาและกระดานไวท์บอร์ดขนาดเล็ก

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า มีดังต่อไปนี้

1. ชุดการสอนอ่านการอ่านออกเสียงโดยการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีวิธีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น คู่มือครูวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และแบบเรียนวิชาภาษาไทยของชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อทราบถึงระดับทักษะทางภาษาด้านการอ่านที่นักเรียนควรมี

1.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ และแนวคิดในการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนที่จะนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

1.3 นำความรู้ที่ได้มาเขียนแผนการสอนและสร้างแบบฝึกตามแผนการสอน โดยแบ่งเป็น 5 แผนการสอน ดังนี้

1.3.1 แผนการสอนที่ 1 เรื่องการอ่านออกเสียงภาษาไทย โดยอ่านจากนิทาน หนังสือสำหรับเด็ก แบบหัดอ่านสำหรับเด็ก มี 5 เรื่องและแบบฝึกอ่านดังนี้

1.3.1.1 นิดหน่อยจอมซน

1.3.1.2 หนูพลอยคนขยัน

1.3.1.3 ไปเที่ยวน้ำตก

1.3.1.4 ลอยกระทง

1.3.1.5 หนังสือใหม่ของแป้ง

1.3.2 แผนการสอนที่ 2 เรื่องการอ่านออกเสียงภาษาไทย โดยอ่านจากบทร้อยกรอง มี 5 เรื่องและแบบฝึกอ่านดังนี้

1.3.2.1 ดอกไม้แรกบาน

1.3.2.2 ชีวิตนั้นหรือคือโศดา

1.3.2.3 ชมเมืองโตเกียว

1.3.2.4 บัวพันน้ำ

1.3.2.5 ท้องถิ่นของฉัน

1.3.3 แผนการสอนที่ 3 เรื่องการอ่านออกเสียงภาษาไทย โดยอ่านจากบทความเชิงวิชาการ(1) มี 5 เรื่องและแบบฝึกอ่านดังนี้

1.3.3.1 จดหมาย

1.3.3.2 ข้าวฟ่าง

1.3.3.3 ทองนพเก้า

1.3.3.4 ไก่

1.3.3.5 วันข้าวอินทรีย์

1.3.4 แผนการสอนที่ 4 เรื่องการอ่านออกเสียงภาษาไทย โดยอ่านจากบทความเชิงวิชาการ (2) มี 5 เรื่องและแบบฝึกอ่านดังนี้

1.3.4.1 โรคตาแดง

1.3.4.2 โรคอ้วน

1.3.4.3 ก๊าซชีวภาพ 1

1.3.4.4 ก๊าซชีวภาพ 2

1.3.4.5 เรียนรู้โลกกว้างจากการทำกิจกรรม

1.3.5 แผนการสอนที่ 5 เรื่องการอ่านออกเสียงภาษาไทย โดยอ่านจากข่าว มี 5 เรื่องและแบบฝึกอ่านดังนี้

1.3.5.1 จดสิทธิบัตรตุ๊ก ตุ๊ก

1.3.5.2 ลุยค้นเรือนจำเลย

1.3.5.3 ยกมาตรฐานรถหออ

1.3.5.4 ขโมยเมืองกลางสาด

1.3.5.5 โรงพยาบาลสตูลบริการด่วนตรวจสุขภาพ

1.4 นำแผนการสอนและแบบฝึกอ่านที่สร้างขึ้นไปให้ประธานและกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจและแก้ไข

1.5 นำแผนการสอนและแบบฝึกอ่านไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบความถูกต้อง ครอบคลุมเนื้อหา ดังนี้

1.5.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เดือนใจ เกียวซี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

1.5.2 อาจารย์ศิริวิมล ใจงาม คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

1.5.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดนยา วงศ์ชนะชัย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

1.5 แก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.6 นำแผนการสอนและแบบฝึกอ่านที่ปรับปรุงแล้วเสนอต่อประธานและกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

เพื่อตรวจแก้ไข

1.7 จัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการสอนจริง

1.8 จัดหา จัดเตรียมสื่อประกอบการสอน กระดานและปากกาไวท์บอร์ด

1.9 การประเมินผล ประเมินผลโดยตรวจสอบการอ่านออกเสียง ตามแบบฝึกอ่าน

2. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านออกเสียง

แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 วิเคราะห์จุดประสงค์ เนื้อหาสาระวิชาภาษาไทยในช่วงชั้นที่ 2 และ ช่วงชั้นที่ 3

2.2 สร้างแบบทดสอบแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า และนิยามศัพท์เฉพาะ

2.3 นำแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ตรวจสอบพิจารณาแก้ไข ดังต่อไปนี้

2.3.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เดือนใจ เกี้ยวศรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม

2.3.2 อาจารย์ศิริวิมล ใจงาม คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

2.3.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดนยา วงศ์ชนะชัย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ตรวจสอบเพื่อพิจารณาความครอบคลุม

2.4 นำมาปรับปรุงแก้ไขเหลือ 80 ข้อจัดทำให้เป็นฉบับสมบูรณ์

การดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยจะดำเนินการทดลองแบบ One Group Pre-test Post-test Design (ลัวน สายยศ และอังคณา สายยศ.2536:216)

ตาราง 2 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
X	O1	T	O2

เมื่อ X แทน นักเรียนโรงเรียนบ้านมาบกระเปา

T แทน การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

O1 แทน การทดสอบความสามารถทางการอ่านก่อนสอน

O2 แทน การทดสอบความสามารถทางการอ่านหลังสอน

2. ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

การดำเนินการทดลองครั้งนี้ ดำเนินการทดลองกับเด็กที่มีปัญหาทางการอ่าน ที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปี ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาทดลองครั้งนี้ ได้ดำเนินการศึกษาทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ระยะเวลาทดลอง 60 คาบ แบ่งเป็น 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 2 คาบ

2.1 คัดเลือกนักเรียนที่จะเป็นผู้ฝึกอ่านโดยร่วมกับครูประจำชั้น และครูประจำวิชา

ภาษาไทยพิจารณาจากคะแนนจุดประสงค์ด้านการอ่านที่อยู่ในเกณฑ์ดี นำมาทดสอบการอ่าน ถ้าอยู่ในระดับดีมากและมีความสนใจเป็นนักเรียนผู้ฝึก

2.2 ให้ความรู้แก่นักเรียนผู้ฝึก ถึงหลักการ และวิธีการฝึกอ่านให้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน

3.ดำเนินการสอนอ่านด้วยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

4.ทดสอบความสามารถทางการอ่านหลังการสอน

5.นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินความสามารถทางการอ่านก่อนและหลังการทดลองมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

ตาราง 3 กิจกรรมแผนการสอนการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปี เวลา 15.30-16.10 น. จำนวน 6 สัปดาห์

แผน ที่	เวลา นาที	เนื้อหา	จุดประสงค์	กิจกรรม	การประเมิน
1	200	การสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เรื่องจากนิทาน (เรื่องละ 40 นาที)	1.เพื่อให้ให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้รับการสอนอ่านโดยเพื่อนที่มีความสามารถทางการอ่านดี 2.เพื่อให้ให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้ฝึกการอ่านออกเสียงโดยใช้นิทาน 3.เพื่อฟื้นฟูทักษะการอ่านให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง	นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยใช้เรื่องจากนิทาน	1.สังเกต ฟัง 2.ตรวจสอบคำที่อ่านออกเสียง 3.เกณฑ์ประเมินจากคำที่ออกเสียงถูกต้องจากเรื่องที่อ่านระดับ 4 ถือว่าผ่าน

แผน ที่	เวลา นาที	เนื้อหา	จุดประสงค์	กิจกรรม	การประเมิน
2	200	การสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เรื่องจากบทร้อยกรอง (เรื่องละ 40 นาที)	1.เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้รับการสอนอ่านโดยเพื่อนที่มีความสามารถทางการอ่านดี 2.เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้ฝึกการอ่านออกเสียงโดยใช้บทร้อยกรอง 3.เพื่อฟื้นฟูทักษะการอ่านให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง	นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยใช้เรื่องจากบทร้อยกรอง	1.สังเกต ฟัง 2.ตรวจสอบคำที่อ่านออกเสียง 3.เกณฑ์ประเมินจากคำที่ออกเสียงถูกต้องจากเรื่องที่อ่านระดับ 4 ถือว่าผ่าน
3	200	การสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เรื่องจากบทความเชิงวิชาการ (1) (เรื่องละ 40 นาที)	1.เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้รับการสอนอ่านโดยเพื่อนที่มีความสามารถทางการอ่านดี 2.เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้ฝึกการอ่านออกเสียงโดยใช้บทความเชิงวิชาการ 3.เพื่อฟื้นฟูทักษะการอ่านให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง	นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยใช้เรื่องจากบทความเชิงวิชาการ	1.สังเกต ฟัง 2.ตรวจสอบคำที่อ่านออกเสียง 3.เกณฑ์ประเมินจากคำที่ออกเสียงถูกต้องจากเรื่องที่อ่านระดับ 4 ถือว่าผ่าน

แผน ที่	เวลา นาที	เนื้อหา	จุดประสงค์	กิจกรรม	การประเมิน
4	200	การสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เรื่องจากบทความเชิงวิชาการ (2) (เรื่องละ 40 นาที)	<ol style="list-style-type: none"> 1.เพื่อให้ให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้รับการสอนอ่านโดยเพื่อนที่มีความสามารถทางการอ่านดี 2.เพื่อให้ให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้ฝึกการอ่านออกเสียงโดยใช้นิทาน 3.เพื่อฟื้นฟูทักษะการอ่านให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง 	นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยใช้เรื่องจากนิทาน	<ol style="list-style-type: none"> 1.สังเกต ฟัง 2.ตรวจสอบคำที่อ่านออกเสียง 3.เกณฑ์ประเมินจากคำที่ออกเสียงถูกต้องจากเรื่องที่อ่านระดับ 4 ถือว่าผ่าน
5	200	การสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เรื่องจากข่าว (เรื่องละ 40 นาที)	<ol style="list-style-type: none"> 1.เพื่อให้ให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้รับการสอนอ่านโดยเพื่อนที่มีความสามารถทางการอ่านดี 2.เพื่อให้ให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้ฝึกการอ่านออกเสียงโดยใช้ข่าว 3.เพื่อฟื้นฟูทักษะการอ่านให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง 	นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโดยใช้เรื่องจากข่าว	<ol style="list-style-type: none"> 1.สังเกต ฟัง 2.ตรวจสอบคำที่อ่านออกเสียง 3.เกณฑ์ประเมินจากคำที่ออกเสียงถูกต้องจากเรื่องที่อ่านระดับ 4 ถือว่าผ่าน

หมายเหตุ สัปดาห์ที่ 6 ใช้เวลาอีก 200 นาทีเป็นการทบทวนโดยให้นักเรียนนำเรื่องที่มีคำที่อ่านผิดมากหรือเรื่องที่ใช้ทดสอบในแต่ละบทมาฝึกอ่านอีกครั้ง ก่อนที่จะทำการทดสอบการอ่าน

เกณฑ์ประเมินการอ่าน ใช้แนวทางของกรมวิชาการ (กรมวิชาการ,2533) ตามเกณฑ์ได้ดังนี้

ระดับ 4	90 -100	หมายถึง	ดีมาก
ระดับ 3	80 -89	หมายถึง	ดี
ระดับ 2	70 - 79	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับ 1	50 - 69	หมายถึง	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
ระดับ 0	0 - 49	หมายถึง	ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

ผู้วิจัยใช้แนวทางของกรมวิชาการ (กรมวิชาการ,2533) โดยเทียบจากคำทั้งหมดของเรื่องในแผนการสอนนั้น เช่น มี 250 คำ เทียบตามเกณฑ์ได้ดังนี้

ระดับ 4	200-250	หมายถึง	ดีมาก
ระดับ 3	175-199	หมายถึง	ดี
ระดับ 2	150-174	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับ 1	125-149	หมายถึง	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ

ดังนั้น หากนักเรียนอ่านผิด เกิน 24 คำ ถือว่าไม่ผ่าน เกณฑ์ดังกล่าวผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางในการทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านหลังการสอนรายบุคคลที่มีคะแนนเต็ม 80 คะแนน เมื่อเทียบตามเกณฑ์จะได้ดังนี้

ระดับ 4	72 – 80	หมายถึง	ดีมาก
ระดับ 3	64 – 71	หมายถึง	ดี
ระดับ 2	56 – 63	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับ 1	40 – 55	หมายถึง	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
ระดับ 0	0 - 39	หมายถึง	ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

ตามเกณฑ์ที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยใช้เป็นเกณฑ์เทียบในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ความสามารถทางการอ่านวิเคราะห์โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.2536:59)

ดังนี้

หาค่าร้อยละ

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ \bar{x} แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำนวณได้จากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ.2534:76) ดังนี้

$$s = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ s แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

$\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

2. การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน (Post-test) เพื่อศึกษาถึงพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านที่ได้รับการสอนอ่านแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยใช้วิธีวิลคอกซ์ (The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งใช้สูตรดังนี้ (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 :91)

$$D = X - Y$$

เมื่อ D = ค่าความแตกต่างคะแนน X และ Y ก่อนและหลังการทดลอง

X = คะแนนของการทดสอบก่อนการทดลอง

Y = คะแนนของการทดสอบหลังการทดลอง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล

ในการวิเคราะห์และแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้แทนความหมายต่อไปนี้

N	=	แทนจำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	=	แทนค่าเฉลี่ย
S.D.	=	แทนค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้าการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน อายุระหว่าง 12-15 ปี โดยใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 4 และ 5

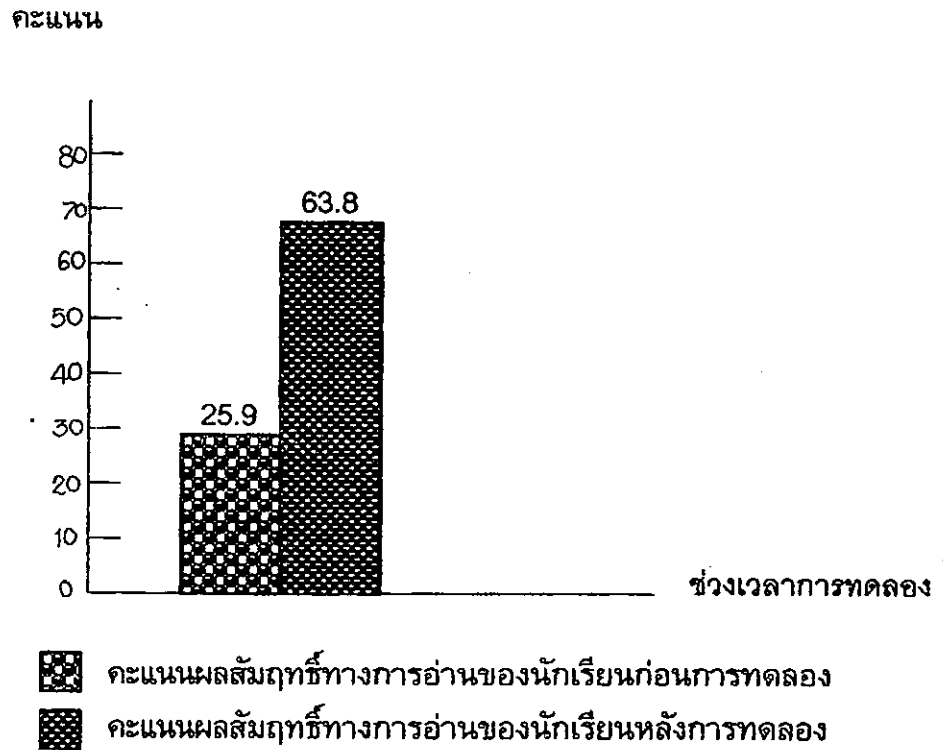
1. ผลการสอนอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงก่อนและหลังวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 4 คะแนนผลการสอนการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง
ก่อนและหลังการใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

นักเรียนคนที่	Pre - test		Post - test	
	คะแนน	ระดับ	คะแนน	ระดับ
1	37	0	74	4
2	21	0	63	2
3	25	0	47	1
4	35	0	77	4
5	14	0	53	1
6	21	0	54	1
7	35	0	74	4
8	28	0	63	2
9	20	0	73	4
10	23	0	60	2
X	25.90	0	63.80	3
S	58.44	-	108.62	-

จากตาราง 4 พบว่านักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านออกเสียงหลังจากที่ได้ใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านก่อนการทดลองได้คะแนนเฉลี่ย 25.90 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ และหลังการทดลองได้คะแนนเฉลี่ย 63.80 คะแนน อยู่ในระดับดี จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน

กราฟแสดงคะแนนการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงโดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ภาพประกอบ 1 แสดงคะแนนการอ่านของนักเรียนในระยะก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง ก่อนและหลังการทดลอง

นักเรียนคนที่	คะแนน	คะแนน	ผลต่าง ของ คะแนน D = x-y	ลำดับที่ ตามความ แตกต่าง	ลำดับตาม เครื่องหมาย		ค่า Signed Test	
	ก่อนการ ทดลอง (X)	หลังการ ทดลอง (Y)			บวก	ลบ		
1	37	74	37	4.5	+4.5	0	T=0	
2	21	63	42	8.5	+8.5	0		
3	25	47	22	1	+1	0		
4	35	77	42	8.5	+8.5	0		
5	14	53	39	6.5	+6.5	0		
6	21	54	33	2	+2	0		
7	35	74	39	6.5	+6.5	0		
8	28	63	35	3	+3	0		
9	20	73	53	10	+10	0		
10	23	60	37	4.5	+4.5	0		
					T+=55	T-=0		

มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 3 พบว่านักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่ได้ใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงขึ้นกว่าก่อนการได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปี โดยใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปี ก่อนและหลังการทดลองใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

นักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านออกเสียงหลังจากได้รับการสอนอ่านโดยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงสูงขึ้นกว่าก่อนการได้รับการสอนอ่าน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ เด็กที่มีปัญหาทางการอ่านที่มีอายุระหว่าง 12 – 15 ปี ที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนประถมขยายโอกาสสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิจิตร
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน อายุระหว่าง 12-15 ปี โรงเรียนบ้านมาบกระเปา อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร จำนวน 10 คน คัดแยกโดยใช้แบบสำรวจปัญหาด้านการเรียนรู้อย่างเฉพาะด้านของ ผดุง อารยะวิญญู
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้ดำเนินการศึกษาทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ระยะเวลาทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 2 คาบ รวม 60 คาบ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ชุดการสอนอ่านออกเสียงโดยการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะเวลาการทดลอง ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยสำรวจจำนวนนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปี และใช้แบบสำรวจปัญหาการเรียนรู้เฉพาะด้านของ ผดุง อารยะวิญญู พบว่ามีนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง จำนวน 10 คน มาทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านก่อนทดลองมาเป็นคะแนนก่อนการทดลอง
2. ระยะเวลาทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามที่กำหนดไว้เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 2 คาบ รวมทั้งหมด 60 คาบ เวลา 15.00-16.00 น. วันจันทร์-ศุกร์ ตั้งแต่ วันที่ 18 สิงหาคม – 26 กันยายน 2546
3. ระยะเวลาหลังทดลอง ผู้วิจัยทดสอบการอ่านโดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเป็นรายบุคคลและนำคะแนนนี้เป็นคะแนนหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อการดำเนินการทดลองแล้ว หลังการทดลองนำผลการทดลองมาวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการสอนอ่านด้วยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยใช้วิธีวิลคอกซัน(The Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงหลังจากที่ได้ใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านก่อนการทดลองได้คะแนนเฉลี่ย 25.90 คะแนนและหลังการทดลองได้คะแนนเฉลี่ย 63.80 จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังการทดลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงสูงขึ้นกว่าการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของการสอนอ่านออกเสียงด้วยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงที่มีอายุระหว่าง 12 -15 ปี โรงเรียนบ้านมาบกระเปา อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ผลการวิจัยมีดังนี้

นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านออกเสียงด้วยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการสอนอ่านออกเสียงโดยให้เพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจต่อการเรียนมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาค้นคว้าของ นิตยา เดชเล (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนแบบปกติผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของวูเทน (Wooten. 1984 : 2349-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมการสอนอ่านโดยวิธีให้เพื่อนช่วยเพื่อน ประชากรตัวอย่างในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนระดับอาชีวศึกษา จำนวน 48 คน ผลการวิจัยพบว่า วิธีสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สามารถประยุกต์ใช้ได้กับวิชาดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพ อาจเป็นเพราะ นักเรียนทุกคนเป็นผู้มีบทบาทในกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งยังเป็นส่งเสริมเรื่องกระบวนการกลุ่มของนักเรียน โดยเน้นให้นักเรียนช่วยเหลือกันตลอดจนการเห็นคุณค่าของการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง นักเรียนได้เรียนรู้จากแหล่งต่างๆ มากขึ้น เช่น จากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ร่วมกันสร้างทัศนคติที่ดี รวมทั้งเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากนักเรียนผู้สอนจะรู้สึกภาคภูมิใจ รู้สึกว่าตนได้รับความสำเร็จในการเรียนเพราะมีโอกาสทำประโยชน์ให้เพื่อนนักเรียนได้

ข้อสังเกตจากการทดลองพบว่านักเรียนทุกคนมีความตั้งใจสังเกตวิธีการออกเสียง ฟังอ่านออกเสียงและพยายามเลียนแบบ จดจำคำอ่านจนพัฒนาขึ้นจากอ่านออกเสียงไม่ถูก ค่อย ๆ ถูกต้องจนในที่สุดถูกต้อง ดังนั้นการสอนอ่านโดยใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนจึงเป็นวิธีที่สามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงได้ โดยนักเรียนสังเกตการอ่านออกเสียงของเพื่อนแล้วออกเสียงตามหรือเลียนแบบ เมื่อเลียนแบบไม่ถูกต้อง ก็จะได้รับตัวเสริมแรงที่นักเรียนพอใจ โดยที่นักเรียนไม่ต้องลองผิดลองถูกในการออกเสียง สอดคล้องกับผลการศึกษาของนิตยา เดชเล (2540) ที่ได้ศึกษาพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะแก่ครู และผู้เกี่ยวข้องในการนำผลการวิจัยไปใช้
 - 1.1 ควรใช้เทคนิควิธีการสอนอ่านออกเสียงแบบเพื่อนช่วยเพื่อนไปพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยกับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง อายุ 12 -15 ปี
 - 1.2 ควรมีการฝึกอบรมถึงวิธีการสอนอ่านออกเสียงแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อให้เข้าใจถึงจุดมุ่งหมายการดำเนินการให้ถูกต้องชัดเจน จนเกิดความเข้าใจ ความชำนาญให้กับครู นักเรียนและผู้เกี่ยวข้อง
 - 1.3 ในขณะที่ทดลองผู้วิจัยพบว่า บางครั้งหากใช้เวลาเกิน 40 นาที นักเรียนจะไม่สนใจเท่าที่ควร จึงควรใช้เวลาในการฝึกแต่ละครั้งอยู่ในช่วง 30-40 นาที
2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป
 - 2.1 ควรนำการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนอ่านออกเสียงแบบเพื่อนช่วยเพื่อนไปพัฒนาตัวแปรอื่น เช่น ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ หรือการพูดภาษาอังกฤษ
 - 2.2 ควรใช้เทคนิคอื่นร่วมกับวิธีการสอนอ่านออกเสียงแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียน เช่น การชี้แนะ การให้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นต้น
 - 2.3 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับความคงทนของผลการใช้วิธีการสอนอ่านออกเสียงแบบเพื่อนช่วยเพื่อนด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ก่อ สวัสดิพิพาณิช.(2524). *แนวการสอนภาษาไทย* กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
กรณีการ์ พวงเกษม. (2533). *ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถม*.
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช,
กรมวิชาการ. (2535). *คู่มือครูสำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เล่ม 2 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521
(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กาญจนา วิชญาปกรณ์. (2534). *เอกสารประกอบการสอนอ่าน. ภาควิชาภาษาไทยและภาษา
ตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*.
- กานต์มณี ศักดิ์เจริญ. (2529). *การรณรงค์เพื่อส่งเสริมนิสัยรักการอ่าน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
การศาสนา.
- เกสร รองเดช. (2522). *การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมการออกเสียงพยัญชนะ“ง” “ฟ”
“ผ” “คว”และ“ขว”สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัด นครศรีธรรมราช*.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.
- ขจรวรรณ สุภา. (2538). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจการอ่านของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับการสอน
อ่านตามคู่มือการสอนภาษาไทย*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- จันทิมา บุศยารัตน์. (2543). *การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ในการสอนวิชาการบ้าน
(ง 011) เรื่องบ้านที่น่าอยู่ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์
กศ.ม. พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- จรัสศรี กิจบัญญัติอนันต์. (2532). *การเปรียบเทียบความเข้าใจการอ่าน การเขียนคำและ
ทัศนคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดขอนแก่น*.
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .ถ่ายเอกสาร.
- จิตประภา ศรีอ่อน. (2522). *ปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเผ่าม้งในโรงเรียน
ศึกษาสงเคราะห์จังหวัดตาก*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เจียมจิต หัวหาญ. (2522). *การส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านและความคงทนในความจำโดย
วิธีการเรื่องสามแบบ*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

- ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน. (2524). *จิตวิทยาการอ่าน*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ชวาล แพรัตกุล. (2520). *เทคนิคการเขียนข้อสอบ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- ชาญชัย อินทรประวัติ. (2532). *รูปแบบการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. สงขลา: โครงการบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- ชาติรี สำราญ. (2527). *สอนให้คิด คิดให้สอน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2534). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2542). *ภาษาไทยวันนี้*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2540). *ศึกษาภาษาชุดและร้อยกรอง*. กรุงเทพฯ : ดันอ้อแกรมมี
- ทิตนา แชมณี. (2535). *ประมวลทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการเรียนรู้และการสอน*.
กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แชมณี. (2543,มกราคม). *วารสารวิชาการ*. กรุงเทพฯ : ปีที่ 3(1). มกราคม โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- ธีระ รุญเจริญ. (2525). *การเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- นิตยา เดชเล. (2540). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านเพื่อจับใจความและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน และการสอนแบบปกติ*.ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). *สถิติอนพาราเมตริก*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮาส์.
- บันลือ พุกกะวัน. (2529). *ประชากรศึกษา*. "ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการสอนอ่าน,"
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2532). *มิติใหม่การสอนอ่าน*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2530). *วิทยาจารย์ 5. "แนวทางการพัฒนาการสอนอ่านเบื้องต้น"* กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2537). *การพัฒนาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2535). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุวีริยาสาส์น.
- บุศรา จิตลำตวน. (2538). *การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและ ความรับผิดชอบในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านแบบมินิคอร์สแบบอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือ*.
ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ประเทิน มหาพันธ์. (2531). *การสอนอ่านเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (2535). *ภาษาไทย 4*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ประสงค์ ชิตพงศ์. (2524). การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักศึกษาวิทยาลัยครู
จันทรเกษม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูจันทรเกษม.
- เปลื้อง ณ นคร. (2521). ชัยพุกภษ์ "ภาษาภิรมย์". กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. (2536). การเขียนการอ่าน การพูด การฟังและราชาศัพท์ "ลักษณะเฉพาะ
ของภาษาไทย". พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- พิกุล ภูมิแสน. (2539). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านเพื่อจับใจความ วิชาภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน และวิธีสอนแบบปกติ.
วิทยา นิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์พร อุทัยเลิศ. (2526). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่เรียนโดยการใช้แบบฝึก
กับไม่ใช้แบบฝึก. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พูนพงษ์ งามเกษม. (2535). เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้
แบบฝึกหัดเสริมทักษะการอ่านกับการสอนแบบเดิม. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มานิตย์ บุญประเสริฐ. (2527). วารสารการอ่าน "พัฒนาการอ่าน". กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2536). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ลักขณา นันตกาต. (2543). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความสำคัญ กลุ่มทักษะภาษา
ไทยสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วรรณ โสมประยูร. (2534). การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2544). การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วันเพ็ญ สุภิกิตย์. (2528). การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและทัศนคติต่อภาษา
ไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีการอ่านและเขียนลำดับเรื่องราวกับ
วิธีอ่านแล้วทำแบบฝึกหัด. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วาสนา เกตุภาค. (2521). การอ่าน. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคนอื่นๆ. (2522). *การใช้ภาษาไทย (ท 101)*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วิชาการ, กรม. (2535). *หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)*
กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ .
- ศัตรา บุญนาค, สุวรรณดี อุดมผล และวรรณดี พุทธเจริญทอง. (2526). *ศิลปะการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันและทางธุรกิจ*. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ : ปรกาศพริก.
- ศิริพรรณ ครุฑไชยันต์. (2535). *ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามปกติ*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริอร รัตนอุดม. (2527). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้และไม่ใช้การดูเรื่องประกอบการอ่าน*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศึกษาศึกษา, กระทรวง. (2528). *หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา. พิมพ์ครั้งที่ 2.
- สนม ครุฑเมือง. (2528). *การสอนภาษาไทย*. พิษณุโลก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก
- สมุทร เซ็นแซวนิช. (2528). *เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุธามาต สันชลโพธิ์. (2531). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนคำและ ความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับแบบปกติ*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตรา อังควัฒนกุล. (2529). *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรศักดิ์ กาญจนการุณ. (2531). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน การเขียนและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ ที่ได้รับการสอนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับวิธีการสอนแบบปกติในวิชาภาษาไทย*.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- สุวคนธ์ เกิดผล. (2546). *การศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้วิธี Modelled Reading*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ถ่ายเอกสาร.

- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2532). *การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา*.
กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์.
- อรุณี เหลืองศิริ. (2532). *การศึกษาความพร้อมทางภาษาและการคิดแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย
ที่ได้รับการจัดประสบการณ์ โดยใช้โครงสร้างระดับยอด. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.*
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุทัย เพชรช่วย. (2528). *การฝึกให้เด็กรู้จักคิดใช้เหตุผลรูปแบบหนึ่งของการสอนจริยธรรม
เพื่อการพัฒนาจริยธรรม.สารพัฒนาหลักสูตร 41*
- อุมาพร ตรงค์สมบัติ. (2543). *ปัญหาการเรียนและเทคนิคช่วยให้ลูกเรียนดี. กรุงเทพฯ :*
โรงพิมพ์ชันต้า.
- Armstrong, N. (1994). *"The Eeffect of Cooperrative Learning on Gifted Students in
Heterogeneous and Homogeneous Groups. Doctoral Dissertaton, Ball State
University, 1993 ."* Dissertation Abstracts Internation. 54(12) : December.
- Blook, Jame H. (1994). *Master Learning : Theory and Practice.* New York : Hott Rinehart
and Winton Inc.,.
- Bond, Guy L. and Miles A. Tinker. (1957). *Reading Difficulities : Their Diagnosis and
Correction.* New York : Appleton-Century-Crofts.
- Burmister, Louis E. (1974). *Reading Strategies for Secondary School Teachers : Addison
Wiley Pubiishing Company cited Rudolf Flesch 1951 How to Test Readability.*
New York : Harper and Row.
- Carroll, David W. (1964). *Psychology of Language.* Pacific Grove, Calif : Bookscoe.
- Dallman, Martha. (1982). *The Teaching of Reading.* New York : Holt, Rinehart and Winston.
- Dechant, Emerald V. (1982). *Improving the Teaching of Reading.* Englewood Cliffs, New
Jersey : Prentice-Hall, Inc.,.
- Fraling, Clara C. (1981). *"A Study to Improving the Reading Comprehension Skill
Through the Use of Prepared Reading Learning Stations,"* Dissertatió Abstracts
International. 42(10) : 4377 A ; April ,.
- Goodman, Kenneth S. (1970). *"Reading : Psycholinguistic Guessing Game,"* *Journal of the
Reading Specialist.*4(5) : 5-11; May .
- Margaret Ann Richek. (1996). *Reading Problems : Assessment and Teaching Strategies.*
Boton, Mass : Allyn and Bacon.
- Michael C. Mckenna, Judy M. Wedman. (2000). *Issues and Trends in Literacy Education.*
Boston : Allyn and Bacon.

- Petty, Green. (1968). *"Language Workbook and Practice Materials," Developing Language Skills in the Elementary School*. River, Willga M. Teaching Foreign Language Skill. Chicago : The University of Chicago,.
- Schwendinger, James Rea. (1977). "A Study of Modality of Inferences and their Relationship to Spelling Achievement of Sixth Grade Students," *Resource in Education*. 12(2) : 51 ; December,.
- Steven, Kathleen S. (1980). *The Effect of topic Interest on the Reading Comprehension of Higher Ability Students*, *Journal of Educational Research*.73(6) : 365-367 ; July – August.
- Tinker, Miles. (1962). *A Teaching Elementary Reading*. New York : Appleton-Century-Crofts,.
- Wooten, Sharon.M. (1984). *The Efficiency of a Tutoring Reading Program for Educable Mentally Retarded Students in a Vocational Setting*, *Dissertation Abstracts Intenational*.44:2349-A ;Febuary.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

**รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบแผนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการออกเสียง
ที่มีอายุระหว่าง 12 –15 ปี**

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์คนยา วงศ์ชนะชัย
 วุฒิการศึกษา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาไทย)
 ตำแหน่ง ประธานโปรแกรมวิชาภาษาไทย
 รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
 สถานที่ทำงาน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เดือนใจ เกียวซี
 วุฒิการศึกษา Ed.D. Educational Administration
 ตำแหน่ง ที่ปรึกษางานวิชาการศึกษาพิเศษ
 สถานที่ทำงาน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

3. อาจารย์ศิริวิมล ใจงาม
 วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต (การศึกษาพิเศษ)
 ตำแหน่ง ประธานโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ
 สถานที่ทำงาน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ภาคผนวก ข

- การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านออกเสียง
- การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบความสามารถทางการอ่านออกเสียง

ตาราง แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ที่ตรวจสอบค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านออกเสียง

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
2	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
3	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
4	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
5	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
6	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
7	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
8	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
9	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
10	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
11	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
12	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
13	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
14	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
15	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
16	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
17	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
18	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
19	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
20	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
21	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
22	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
23	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
24	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
25	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
26	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
27	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
28	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
29	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
30	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
31	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
32	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
33	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
34	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
35	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
36	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
37	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
38	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
39	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
40	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
41	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
42	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
43	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
44	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
45	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
46	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
47	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
48	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
49	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
50	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
51	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
52	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
53	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
54	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
55	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
56	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
57	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
58	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
59	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
60	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
61	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
62	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
63	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
64	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
65	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
66	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
67	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
68	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
69	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
70	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
71	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
72	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
73	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
74	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
75	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
76	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
77	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
78	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
79	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
80	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้

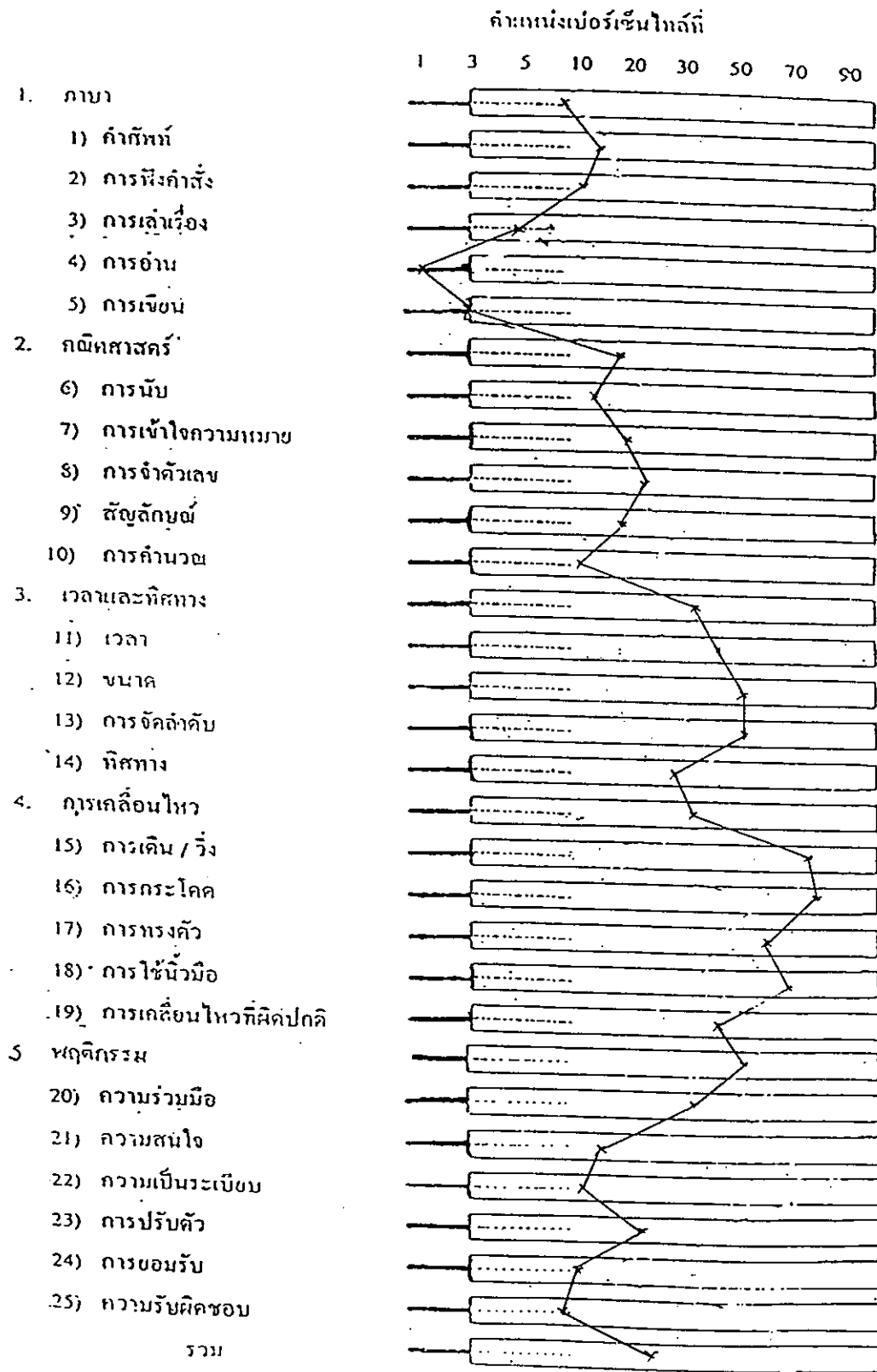
การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ตาราง แสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ที่ตรวจสอบค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแผนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

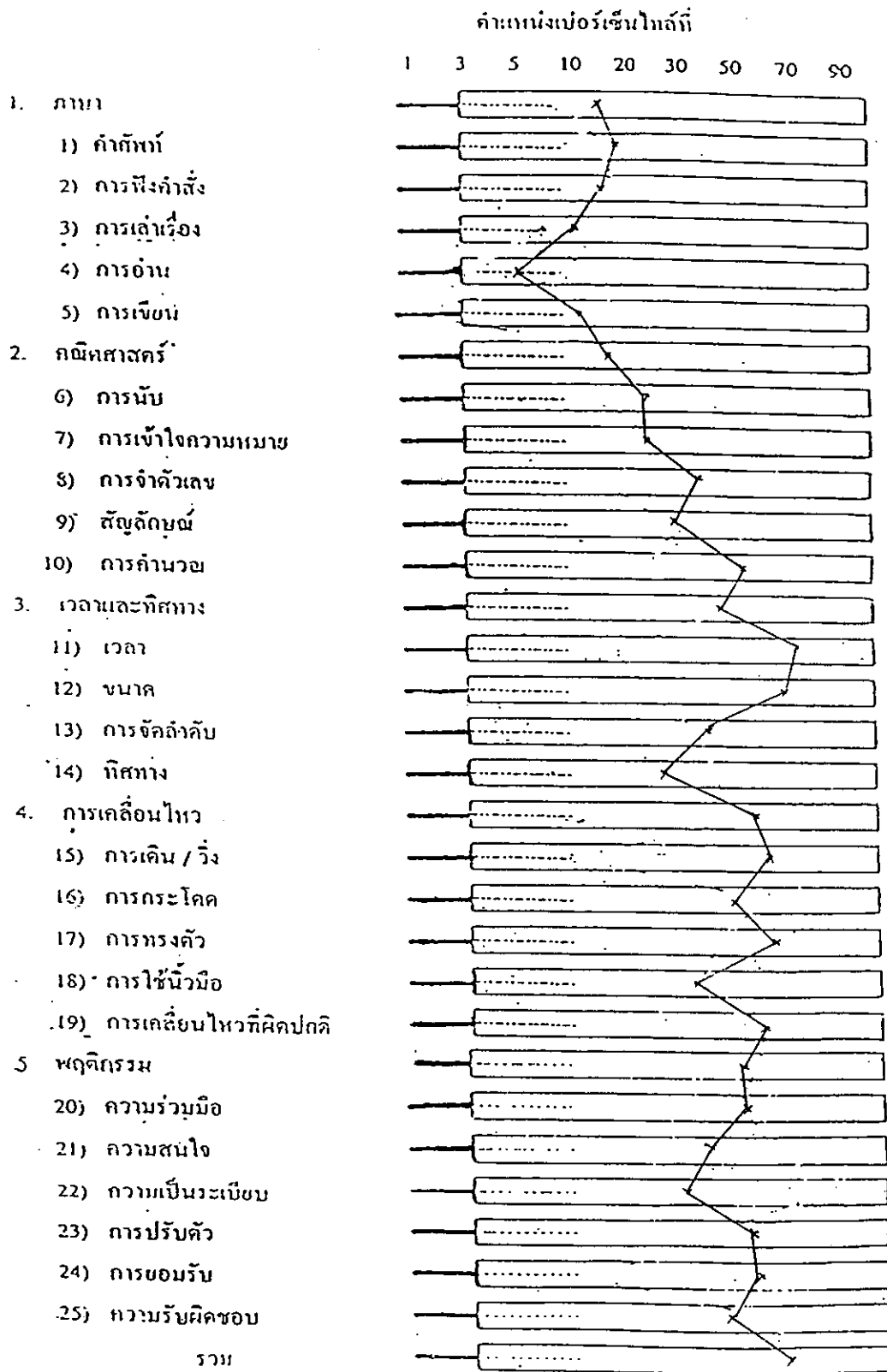
ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
2	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
3	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
4	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้
5	+1	+1	+1	+3	1.0	นำไปใช้ได้

ภาคผนวก ค

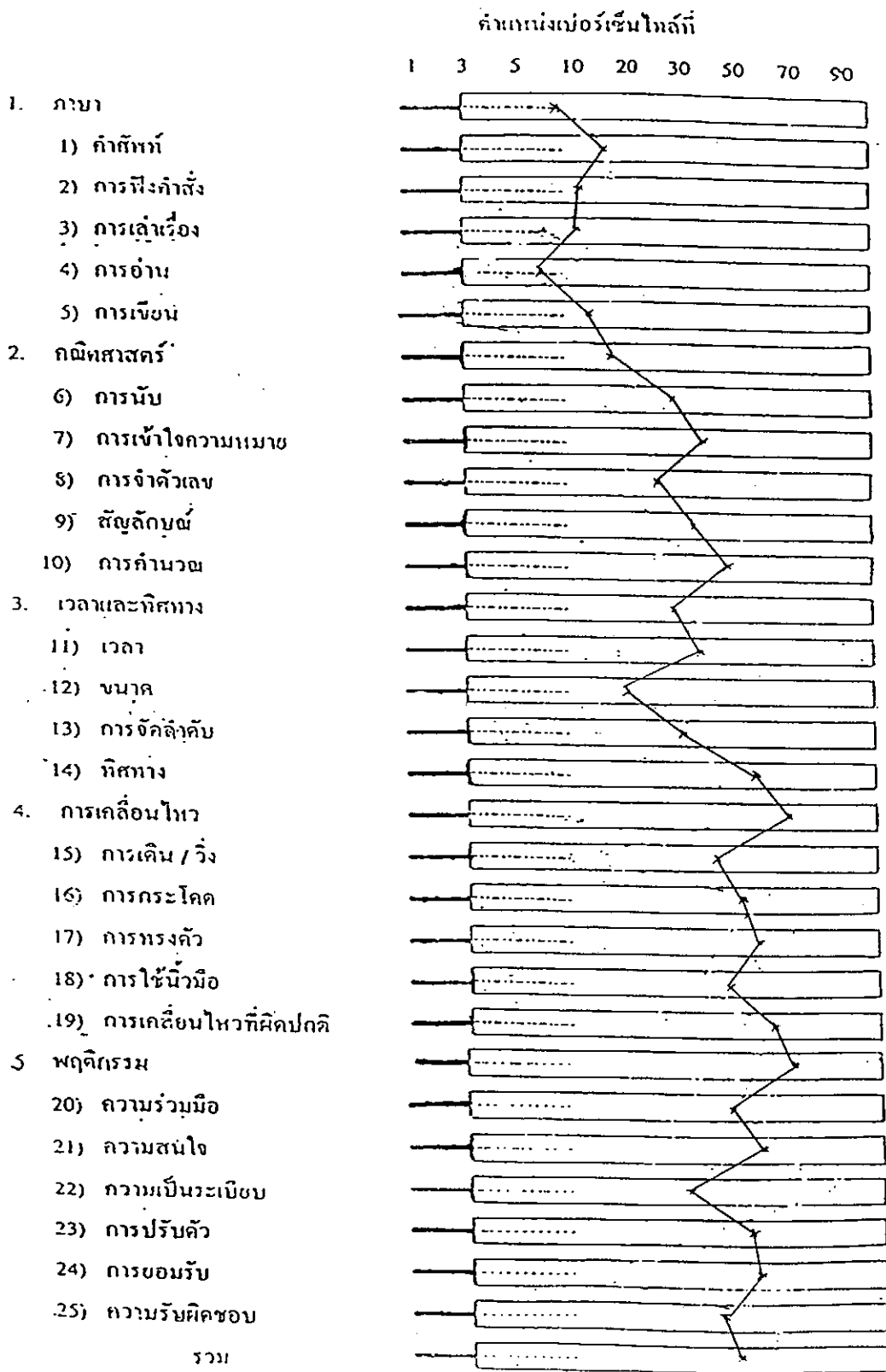
ลักษณะ Profile ของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง

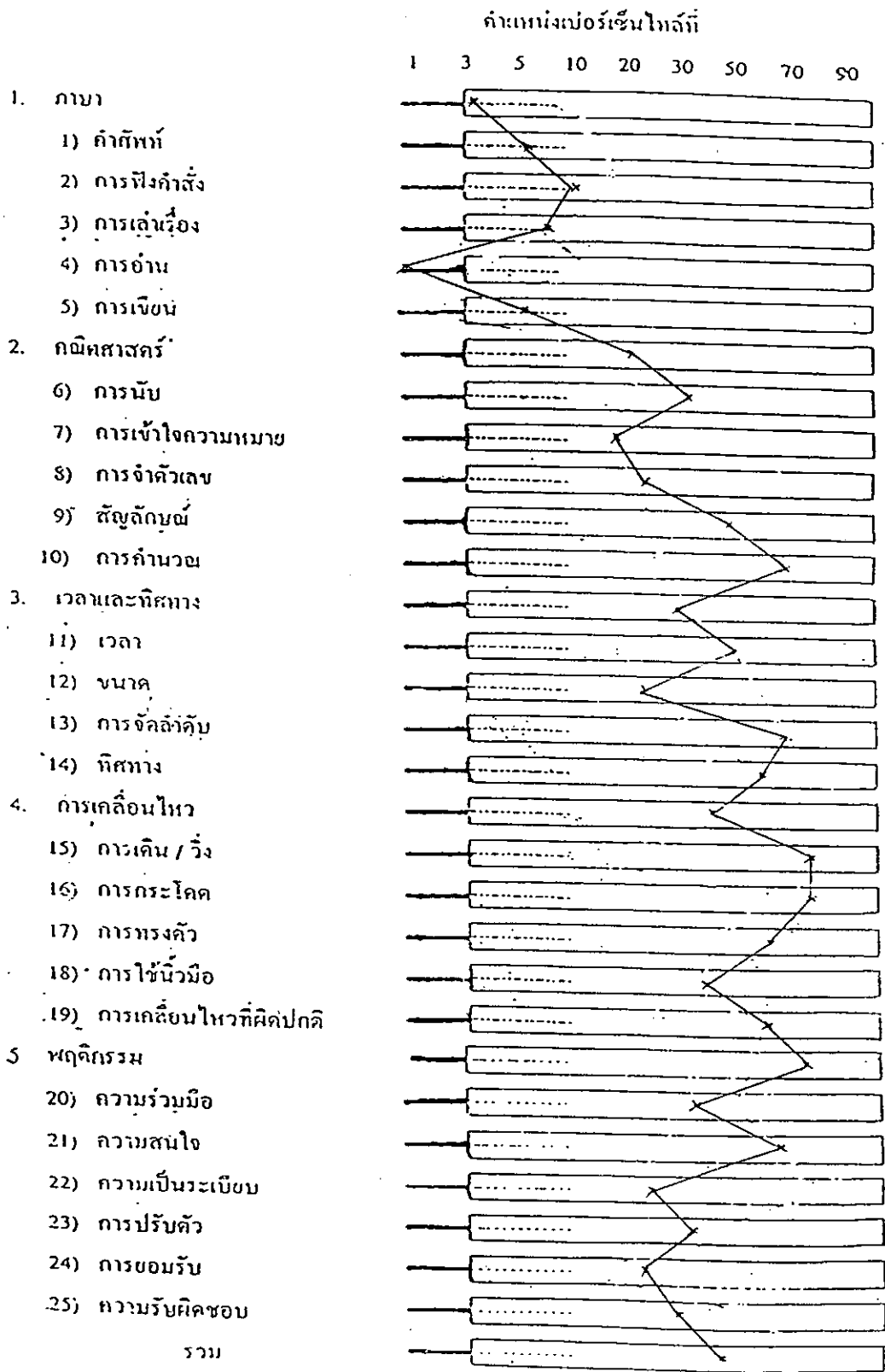
ภาพประกอบ 2 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่านคนที่ 1

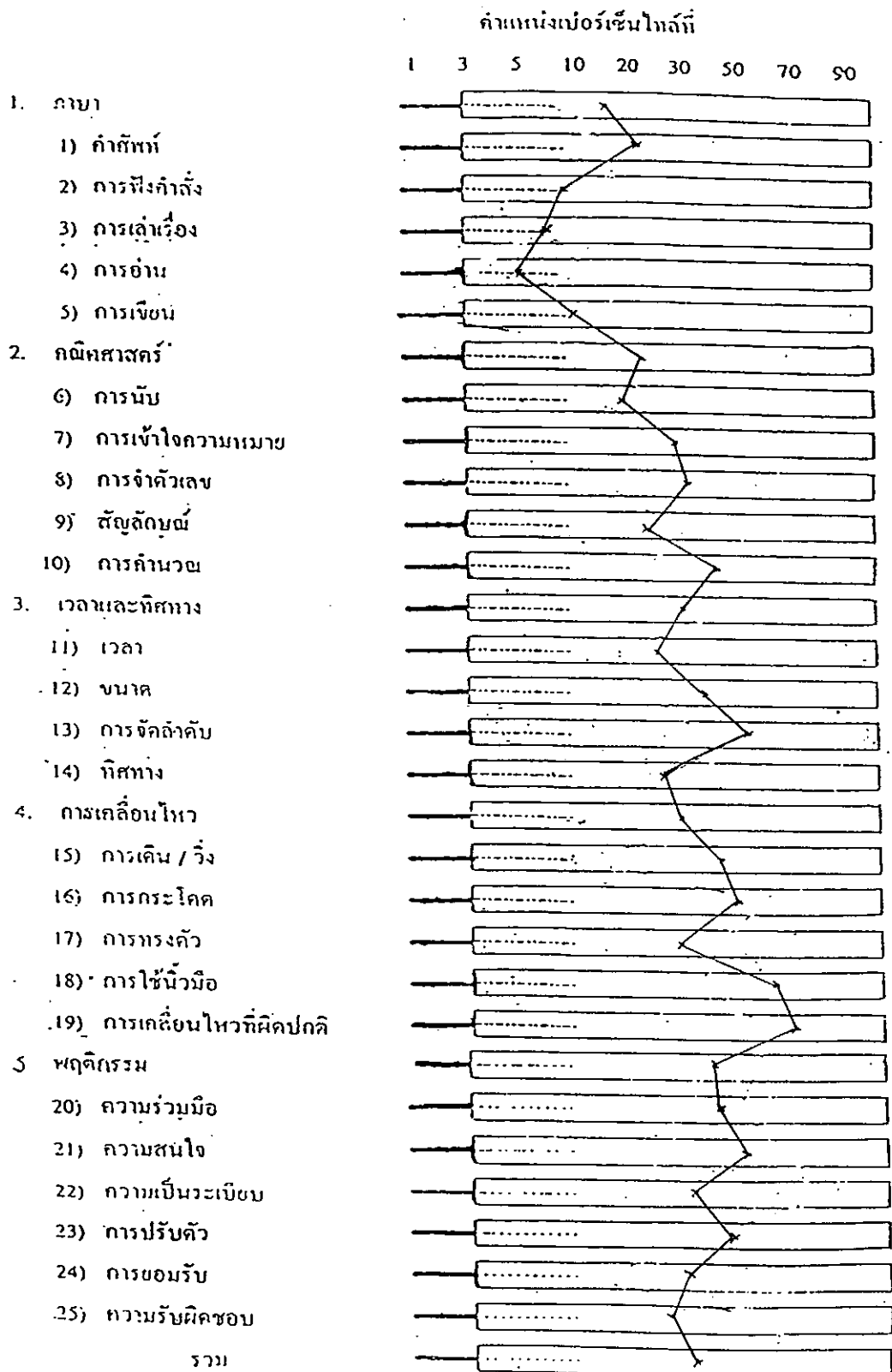
ภาพประกอบ 3 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่านคนที่ 2

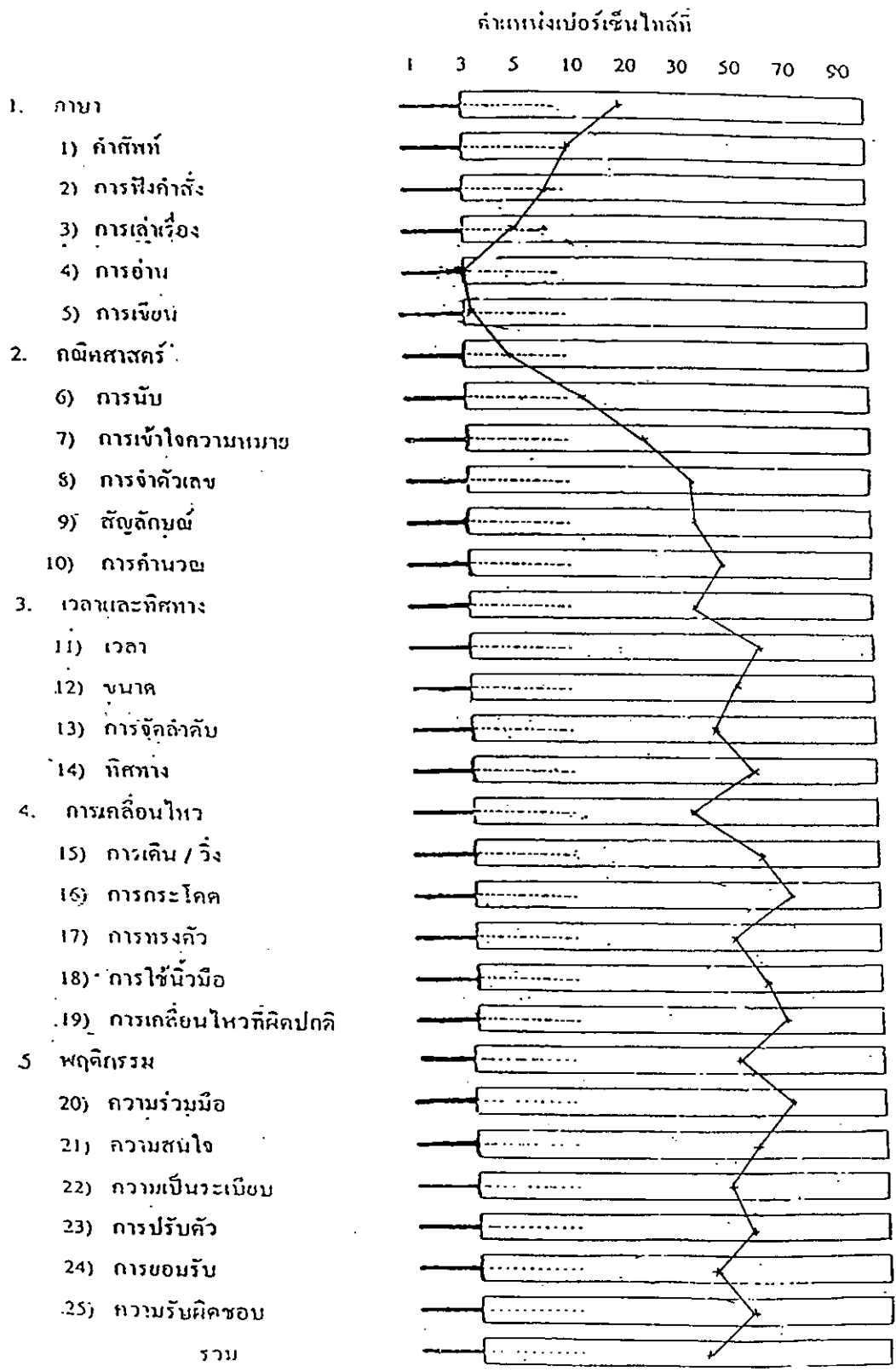
ภาพประกอบ 4 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่านคนที่ 3

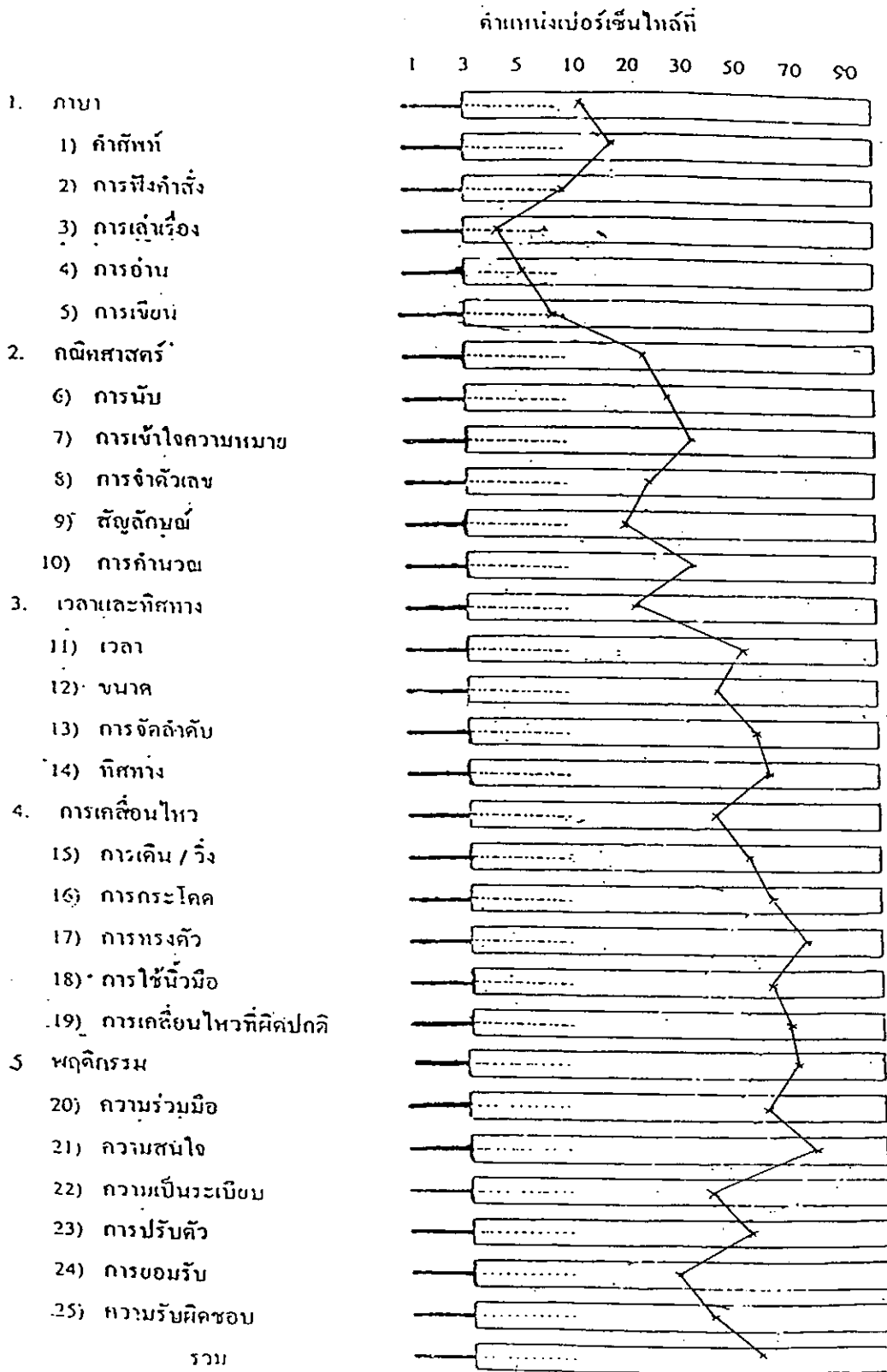
ภาพประกอบ 5 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่านคนที่ 4

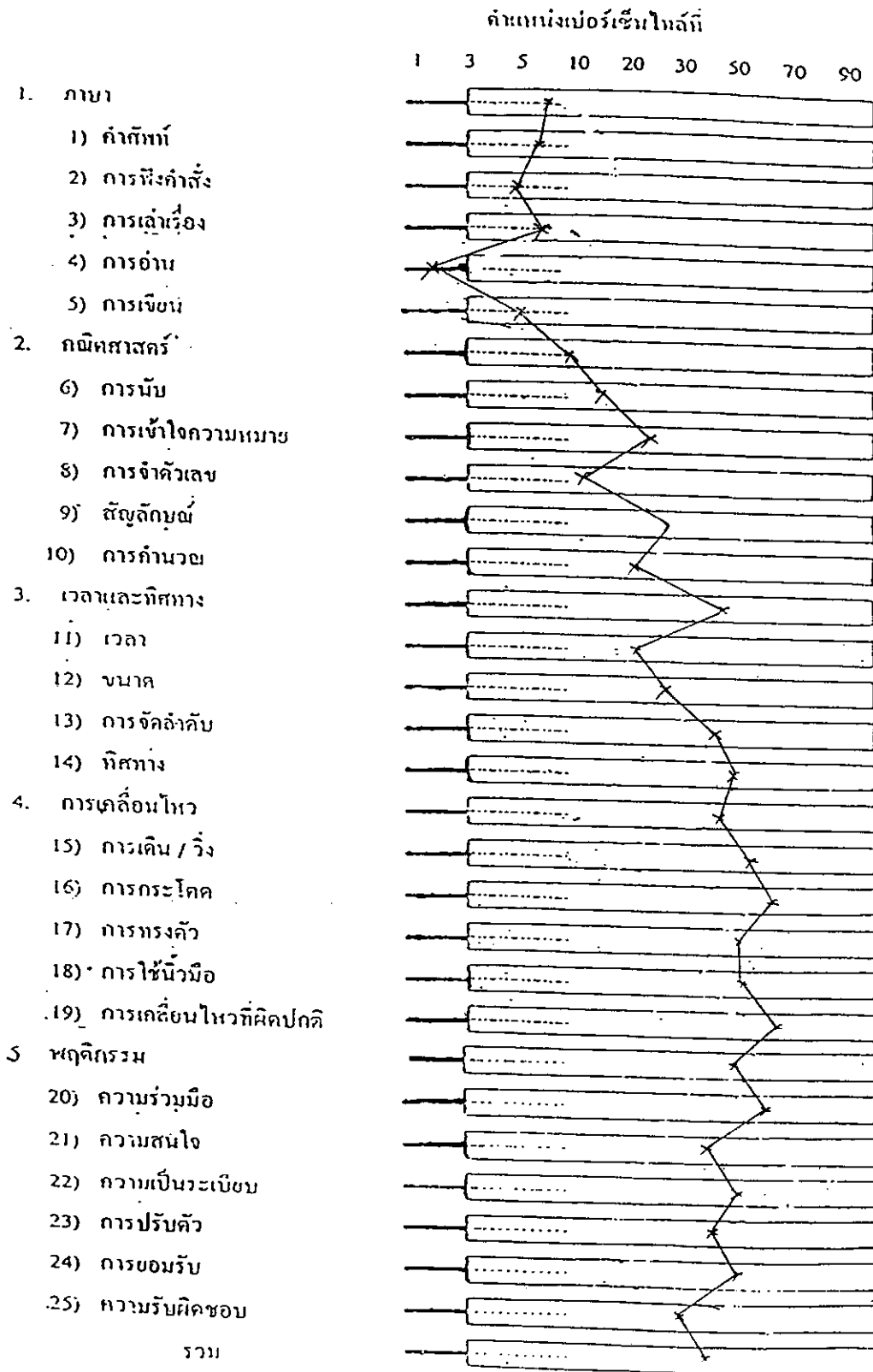
ภาพประกอบ 6 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่านคนที่ 5

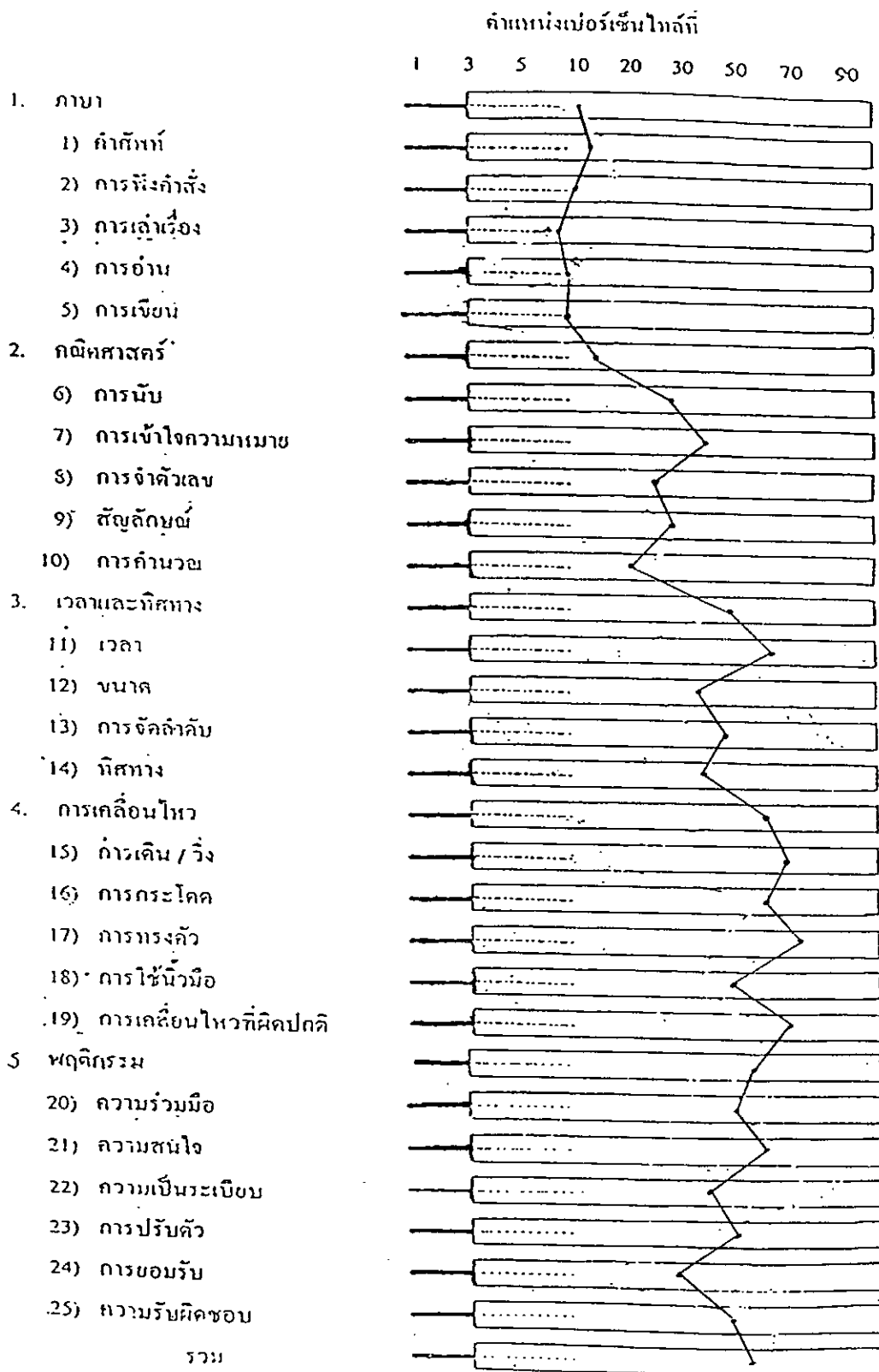
ภาพประกอบ 7 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่านคนที่ 6

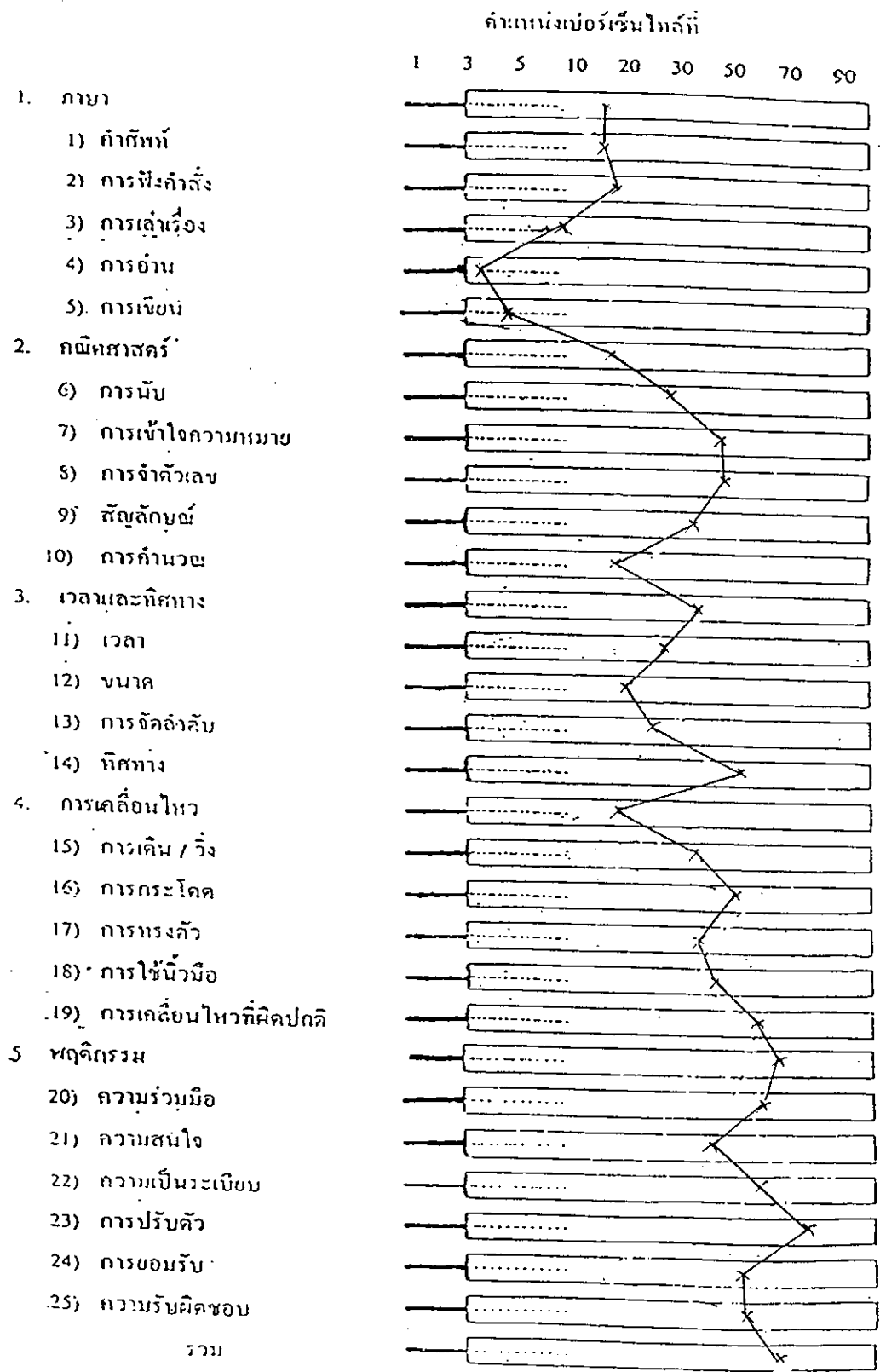
ภาพประกอบ 8 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่านคนที่ 7

ภาพประกอบ 9 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่านคนที่ 8

ภาพประกอบ 10 ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่านคนที่ 9

ภาพประกอบ 11) ลักษณะ Profile ของเด็กที่มีปัญหาทางการอ่านคนที่ 10

ภาคผนวก ง
แผนการสอนอ่านออกเสียงแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

แผนการสอนที่ 1 กิจกรรมการสอนอ่านโดยใช้นิทาน

ผู้สอน.....อายุ.....ปี ชั้น.....

โรงเรียน.....

ผู้ที่ได้รับการสอน.....อายุ.....ปี ชั้น.....

โรงเรียน.....

สอนวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา 10 คาบ

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้รับการสอนอ่านโดยเพื่อนที่มีความสามารถทางการอ่านดี
2. เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้ฝึกอ่านออกเสียง โดยใช้นิทาน
3. เพื่อฟื้นฟูทักษะด้านการอ่านให้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง

วิธีดำเนินการสอน

1. ผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้นิทานมาอ่านให้นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านดีฟังพร้อมกันเป็นกลุ่มใหญ่ โดยออกเสียงให้ชัดเจน และให้นักเรียนซักถามถึงคำที่อ่านไม่ได้ หรือไม่แน่ใจ ให้อ่านออกเสียงถูกต้อง
2. นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านดีเป็นผู้ฝึกอ่านให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นผู้หัดอ่านตาม โดยนักเรียนผู้ฝึกอ่านนำออกเสียงนำในเที่ยวแรก แล้วจึงให้นักเรียนที่หัดอ่านอ่านออกเสียงอาจใช้วิธีการอ่านนำแล้วจึงอ่านตาม หากอ่านไม่ได้เลย ให้อ่านออกเสียงตามที่สระวรรคที่ละประโยค
3. ให้นักเรียนผู้หัดอ่าน อ่านออกเสียงเองตั้งแต่ต้นจนจบอีกครั้งหนึ่ง โดยนักเรียนผู้ฝึกบันทึกคำที่อ่านผิด รวบรวมคำผิดลงกระดานไวท์บอร์ดขนาดเล็กที่เตรียมไว้ ทบทวนคำที่อ่านผิดอีกครั้ง ให้นักเรียนผู้หัดอ่านฝึกอ่านคำที่อ่านผิด
4. ให้นักเรียนผู้หัดอ่านอ่านออกเสียงเองตั้งแต่ต้นจนจบอีกครั้งหนึ่ง โดยนักเรียนผู้ฝึกบันทึกคำที่ยังอ่านผิด ลงในแบบบันทึกการอ่านส่งผู้วิจัย
5. ผู้วิจัยรวบรวมคำที่อ่านผิดจากเรื่องที่อ่านของแต่ละคู่ไปทำบัตรคำเพื่อฝึกอ่าน ใช้ทบทวนก่อนเรียนในคาบต่อไป

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. นิทาน
2. กระดานไวท์บอร์ดขนาดเล็ก
3. บัตรคำ
4. แบบบันทึกเพื่อนช่วยเพื่อน

นิตหน้อยจอมชน

นิตหน้อย แป้ง และเพื่อนๆ วิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนานในช่วงพักกลางวัน เด็กๆ ชวนกันเล่นไล่จับกลางสนามฟุตบอล นิตหน้อยพยายามวิ่งหนีเพื่อนที่ไล่จับ ยั่วเย้าให้เพื่อนไล่ตาม จนกระทั่งหมุนกลับมาชนกับเพื่อนอีกคนที่กำลังวิ่งสวนมาเข้าอย่างเต็มแรง นิตหน้อยกระเด็นตกหลุมข้างสนามลงไปนอนจุก มีนิ้วหัวแม่มืออยากจะทำเอเจียนเอาอาหารกลางวันมารับประทานเข้าไปออกมาให้หมด เพื่อนๆ เห็นทำไม่ดีจึงพานิตหน้อยไปที่ห้องพยาบาล คุณครูเห็นเหตุการณ์โดยตลอดหลังจากที่พยาบาลนิตหน้อยจนอาการดีขึ้น จึงกล่าวเตือนเด็กว่า เวลาหลังรับประทานอาหารใหม่ๆ หากได้นั่งสักครู่ร่างกายกำลังปรับเปลี่ยนไม่ควรวิ่งเล่น หรือไปออกกำลังกายหนักๆ จะไม่ดีกับร่างกาย และวันนี้เพื่อนๆ ก็เห็นแล้วว่า นิตหน้อยจอมชนเป็นอย่างไร เด็กๆ รับปากจะพยายามไม่ให้มีเหตุการณ์อย่างนี้อีก

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีรัมย์ ผู้ทดลอง

หนูพลอยคนขยัน

ก่อนนอนทุกคืน คุณพ่อคุณแม่จะพาหนูพลอยไปสวดมนต์ไหว้พระและกราบพระอย่างถูกวิธี หนูพลอยก็ปฏิบัติตามคุณแม่อย่างตั้งใจ คุณแม่บอกหนูพลอยว่าต้องการให้หนูพลอยปฏิบัติอย่างถูกต้องปลุกฝังในสิ่งที่ถูก ให้หนูพลอยเป็นคนที่มีความตั้งใจดี มีเมตตาและมีสมาธิ คุณพ่อคุณแม่เชื่อว่า หากจิตใจมีสมาธิแล้วจะเกิดปัญญาตามมาสามารถช่วยให้หนูพลอยแก้ไขปัญหาคำต่างๆ ด้วยปัญญาของตนเองได้ หนูพลอยจึงถามคุณแม่ว่า ใครทำดี ปฏิบัติดีเยี่ยมได้ดีใช้ไหมคะ แม่สัมผัสที่แก้มของหนูพลอยเบาๆ พยักหน้าแล้วยิ้มน้อยๆ อย่างรักใคร่ หนูพลอยจึงพูดต่ออีกว่า พรุ่งนี้หนูจะตื่นแต่เช้า ช่วยคุณแม่ทำงานบ้านค่ะ

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

ไปเที่ยวน้ำตก

พรุ่งนี้ครอบครัวของนิตหน้อยจะไปต่างจังหวัด นิตหน้อยช่วยแม่จัดเตรียมของอย่างแข็งขัน . ของใช้ที่จำเป็นมากมาย อาหาร ของใช้ เสื้อผ้าต่าง ๆ ถูกลำเลียงลงกระเป๋าดูแลเดินทางบ้าง แยกใส่ตะกร้าบ้างตามลักษณะการใช้ คุณแม่ตรวจของที่จำเป็นต้องใช้อย่างละเอียด เพื่อไม่ให้หน้าของไม่จำเป็น ไม่มีประโยชน์ไปเกะกะในการเดินทางไปเที่ยวน้ำตก น้ำตกที่ครอบครัวนิตหน้อยจะไปค่อนข้างไกล ทางที่ไปค่อนข้างลำบากทุรกันดาร แม่จึงเตรียมข้าวของไปมากมายกลัวว่าจะหาซื้อไม่ได้ ไม่มีของขาย เมื่อเดินทางไปถึงน้ำตก น้ำใสและสะอาด บรรยากาศและสภาพแวดล้อมเป็นธรรมชาติ ร่มรื่นกว่าในเมืองมากนักนิตหน้อยแทบกระโจนลงน้ำพร้อมรีบตามมาดูแลเพราะกลัวนิตหน้อย จะเล่นซุกซนเกิดอันตราย

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

ล่อยกระทง

อีกไม่กี่วันจะถึงเทศกาลล่อยกระทง ปีนี้ดูตึกคึกมากกว่าทุกปีเพราะทางเทศบาลประจักษ์ศิลปาคมถึงกิจกรรมต่างๆ ตลอด ใครที่ประสงค์จะประกวดนางนพมาศให้ติดต่อกับทางเทศบาลได้ สามารถนัดหมาย แป้ง และหนูพลอยเตรียมตัวทำกระทงกันใหญ่ เต็มๆ นับวันอยากให้วันล่อยกระทงมาถึงเร็วๆ ปัจจุบันการโครงการรณรงค์การใช้ใบตอง หยวกกล้วยมาทำกระทงเป็นผลสำเร็จ ประชาชนนิยมนำวัสดุธรรมชาติมาใช้ตกแต่งกระทงอย่างสวยงาม หากใครไม่มีทางเทศบาลก็จัดทำกระทงเตรียมไว้บริการประชาชนอย่างเต็มที่ กิจกรรมต่างๆ มีมากมาย ประเพณีนี้มีมาแต่โบราณ วิถีชีวิตคนไทยผูกพันกับน้ำ การล่อยกระทงเป็นการแสดงความเคารพต่อน้ำที่มีบุญคุณแก่เรา คุณปู่ของแป้งบอกให้เด็กๆ เข้าใจ

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

หนังสือใหม่ของแป้ง

คุณแม่ของแป้งไปตลาด เดินผ่านร้านหนังสือเลือกซื้อหนังสือรวมความรู้เรื่องสุขภาพดี มาฝากแป้งหนึ่งเล่ม ในหนังสือมีภาพประกอบสวยงาม แป้งชอบมาก เนื้อหาในหนังสือมีเรื่อง การเลือกรับประทานอาหารที่ดีปราศจากเชื้อโรค และสิ่งสกปรกที่อาจไม่ปลอดภัยกับร่างกาย ของคนเรา การเลือกรับประทานอาหารให้ครบทั้ง 5 หมู่ ไม่ควรเลือกแต่เนื้อหมูอย่างเดียว หรือ เลือกไม่รับประทานผักเพราะจะทำให้ร่างกายได้สารอาหารไม่ครบถ้วน การออกกำลังกาย เป็นประจำทำให้สุขภาพดี ช่วยลดปัญหาท้องผูกได้ แป้งอ่านอย่างพิจารณาและคิดว่าต่อไปนี้ เธอจะพยายามรับประทานอาหารให้ครบหมู่ ออกกำลังกายและพักผ่อนให้เพียงพอ เพื่อเธอ จะได้มีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงทำกิจกรรมที่เธอชอบได้อย่างหลากหลาย

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

แผนการสอนที่ 2 กิจกรรมการสอนอ่านโดยใช้บัตรย่อยกรอง

ผู้สอน.....อายุ.....ปี ชั้น.....

โรงเรียน.....

ผู้ที่ได้รับการสอน.....อายุ.....ปี ชั้น.....

โรงเรียน.....

สอนวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา 10 คาบ

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้รับการสอนอ่านโดยเพื่อนที่มีความสามารถทางการอ่านดี
2. เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้ฝึกอ่านออกเสียง โดยใช้บัตรย่อยกรอง
3. เพื่อฟื้นฟูทักษะด้านการอ่านให้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง

วิธีดำเนินการสอน

1. ผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้บัตรย่อยกรองมาอ่านให้นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านดีฟังพร้อมกันเป็นกลุ่มใหญ่ โดยออกเสียงให้ชัดเจน และให้นักเรียนซักถามถึงคำที่อ่านไม่ได้ หรือไม่แน่ใจ ให้อ่านออกเสียงถูกต้อง
2. ทบทวนคำยาก คำผิดที่อ่านไม่ได้ในคาบเรียนที่ผ่านมา
3. นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านดีเป็นผู้ฝึกอ่านให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นผู้หัดอ่านตาม โดยนักเรียนผู้ฝึกอ่านนำออกเสียงนำในเที่ยวแรก แล้วจึงให้นักเรียนที่หัดอ่านอ่านออกเสียงอาจใช้วิธีการอ่านนำแล้วจึงอ่านตาม หากอ่านไม่ได้เลย ให้อ่านออกเสียงตามที่สรวรรคทีละประโยค
4. ให้นักเรียนผู้หัดอ่าน อ่านออกเสียงเองตั้งแต่ต้นจนจบอีกครั้งหนึ่ง โดยนักเรียนผู้ฝึกบันทึกคำที่อ่านผิด รวบรวมคำผิดลงกระดานไวท์บอร์ดขนาดเล็กที่เตรียมไว้ ทบทวนคำที่อ่านผิดอีกครั้ง ให้นักเรียนผู้หัดอ่านฝึกอ่านคำที่อ่านผิด
5. ให้นักเรียนผู้หัดอ่านอ่านออกเสียงเองตั้งแต่ต้นจนจบอีกครั้งหนึ่ง โดยนักเรียนผู้ฝึกบันทึกคำที่ยังอ่านผิด ลงในแบบบันทึกการอ่านส่งผู้วิจัย
6. ผู้วิจัยรวบรวมคำที่อ่านผิดจากเรื่องที่อ่านของแต่ละคู่ไปทำบัตรคำเพื่อฝึกอ่าน ใช้ทบทวนก่อนเรียนในคาบต่อไป

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. บัตรย่อยกรอง
2. กระดานไวท์บอร์ดขนาดเล็ก
3. บัตรคำ
4. แบบบันทึกเพื่อนช่วยเพื่อน

ดอกไม้แรกบาน

เด็กเอ๋ยเด็กน้อยด้อยเพียงสา
 ย่ำคืนยืนวันผันหมุนเวียน
 แบบบางร่างน้อยค่อยเติบโต
 มีบ้างบางครั้งยังเยโย
 แยมดอกออกหวานเริ่มบานสวย
 เด็กน้อยกลอยใจในครอบครัว
 ดอกไม้วัยเรียนเพียรศึกษา
 เรียนรู้ดูแลแต่เยาว์วัย
 ฝนโปรยโรยทางมาบางครั้ง
 ร้อนแรงแสงฟ้ามาพองพาน

คำแล้วที่วามาผลัดเปลี่ยน
 เยี่ยมเยียนยื่นวัยให้เติบโต
 ผ่านวัยใครอุ้มรุมกันโอบ
 โมโหอ่อนไหวเอาใจตัว
 ลมช่วยกลิ้งโซยโปรยปรายทั่ว
 คือบัวแบ่งบานในลานใจ
 ช่างหน้าล้วนสิ่งแสนยิ่งใหญ่
 ดอกไม้หวานหอมพร้อมจะบาน
 มือแม่แต่ตั้งช่วยต่อต้าน
 กว่าผ่านวัยฉกรรจ์แห่งวันวัย

วันเนาวิ ยูเด็น. เข็มทิศนำทางหนังสือวันเด็กแห่งชาติ 2545. หน้า15-16.

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหาที่พบ.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....
.....
.....
.....
.....
.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีสัมพันธ์ ผู้ทดลอง

ชีวิตนั้นหรือ..คือโชดา

ข้อคิดที่ได้ในวันนี้	เป็นของดีมีค่ากว่าทุกสิ่ง
โชดาเปล่าเท่ากับชีวิตจริง	ไม่มีสิ่งมีนเมาเข้ามาปน
ดีมีโชดาถ้าไม่เต็มสุรบ้าง	มันอ้างว่างเจียบฉิไม่มีผล
มวลมนุษย์ทั่วไปในสากล	ชอบทำตนเหมือนโชดาปราเปล่า
ชีพเช่นนี้แสนเหงาเขาไม่ชอบ	ต้องประกอบต่อเติมเสริมให้เศร้า
ต้องสูบฝิ่นกินกัญชาสุราเอา	จึงจะเข้าสังคมเหมาะสมกัน
ชีวิตติดของเมาเข้าไปบ้าง	มันจะสร้างสุขสบายคล้ายเหมือนฝิ่น
แต่ต่อมาจะพาทุกข์สุขสูญพลัน	เนื่องอนันต์วุ่นวายมากมายนัก

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

ชมเมืองโตเกียว

ที่สิบแปดเรือผ่านเข้าย่านท่า
 บนยอดเขาแหลมขาวโพลนโพ้นชานดู
 อันฟูจิเป็นคีรีที่ยิ่งใหญ่
 หิมะตกปกบังเป็นดั่งเงา
 เมื่อเรือแล่นเข้าไปใกล้ถึงท่า
 สนามบินโรงงานย่านรุ่งเรือง
 เห็นหอคอยลอยฟ้าสง่าตั้ง
 นามโตเกียวทาวเวอร์ต้องเหม่อชม

พอแสงจ้าเห็นสีฟูจิรูปรู้
 อยู่สุดกู่ทางซ้ายไกลเรือเรา
 ภูเขาไฟดับเย็นเป็นขี้เถ้า
 ญี่ปุ่นเขาขึ้นชื่อลือทั่วเมือง
 เห็นนาวาเล็กกลางท้งอย่างเขื่อง
 แต่ล้นเรือแปลกตาน่าชวนชม
 มีชื่อตั้งแผ่กว้างอย่างเหมาะสม
 นาดูชมใหญ่ไซเมืองโตเกียว

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหาที่พบ.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....
.....
.....
.....
.....
.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีรัมย์ ผู้ทดลอง

บัวพินน้ำ

การดูหนังฟังเพลงบรรเลงกล่อม
 ต้องระวังตั้งจิตคิดให้ไกล
 อุปมาเหมือนปลาหาแต่เหยื่อ
 เกิดเป็นคนอย่าปล่อยตนจนเหลือเกิน
 พุทฺธองค์ให้ดูหมู่สัตว์โลก
 คนโง่เง่าเขลาจิตติดสินดี
 พยายามทำตนให้พ้นชั่ว
 อยู่ที่ไหนใจสุขทุกซึกไม่ครอง

เป็นสิ่งย้อมดวงจิตคิดหลงไหล
 อย่าปล่อยใจหมกหมุ่นจะสูญเงิน
 ถูกเขาเบือวุ่นวายตายถูกเงิน
 อย่ามัวเพลินอามิสพิชโลภภัย
 ทั้งทุกข์โศกตระการตาโอ้อ่าสี
 คนที่มีปัญญาลืมนามอง
 เหมือนใบบัวพินน้ำไม่ซ้ำหมอง
 ได้ปกป้องสมบัติพัฒนา

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีสัมพันธ์ ผู้ทดลอง

ท้องถิ่นของฉัน

- ฉันภูมิใจในท้องถิ่นของฉัน
 รักวิถีชีวิตไม่จืดจาง
 ประเพณีดั้งเดิมประจำถิ่น
 เข้าพรรษา สงกรานต์ หลายงานบุญ
 ถิ่นฉันมีแหล่งน้ำเชื่อมล้ำมาศ
 มีปูปลาอาหารปลอดสารพิษ
 มีหาดชมตะวันสถานท่องเที่ยว
 เป็น "บางแสน" สานชานสำเนียง
 อาชีพมี ปลุกมันเลี้ยงหม่อนไหม
 คนเสียงสางมีความพยายาม

รักผูกพันถิ่นเกิดมิไกลห่าง
 รักเสียงสาง แปลว่า รุ่งอรุณ
 แหล่งทำกินอุดมได้เกื้อหนุน
 ได้สืบสุนทรีย์แก่ชีวิต
 น้ำสะอาดดื่มใช้ได้สนิท
 เศรษฐกิจเกิดก่อนขึ้นพอเพียง
 เป็นแหล่งเดียวเที่ยวได้ไม่ต้องเสี่ยง
 เข้า สาย เทียง บ่ายเย็น เห็นหาดงาม
 มีผลไม้ พืชผัก มีข้าวหลาม
 ที่พบความจนนั้นไม่หมั่นเพียร

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

แผนการสอนที่ 3 กิจกรรมการสอนอ่านโดยใช้บทความเชิงวิชาการ (1)

ผู้สอน.....อายุ.....ปี ชั้น.....

โรงเรียน.....

ผู้ที่ได้รับการสอน.....อายุ.....ปี ชั้น.....

โรงเรียน.....

สอนวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา 10 คาบ

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้รับการสอนอ่านโดยเพื่อนที่มีความสามารถทางการอ่านดี

2. เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้ฝึกอ่านออกเสียง โดยใช้บทความเชิงวิชาการ (1)

3. เพื่อฟื้นฟูทักษะด้านการอ่านให้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง

วิธีดำเนินการสอน

1. ผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้บทความเชิงวิชาการ (1) มาอ่านให้นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านดีฟังพร้อมกันเป็นกลุ่มใหญ่ โดยออกเสียงให้ชัดเจน และให้นักเรียนซักถามถึงคำที่อ่านไม่ได้ หรือไม่แน่ใจ ให้อ่านออกเสียงถูกต้อง

2. ทบทวนคำยาก คำผิดที่อ่านไม่ได้ในคาบเรียนที่ผ่านมา

3. นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านดีเป็นผู้ฝึกอ่านให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นผู้หัดอ่านตาม โดยนักเรียนผู้ฝึกอ่านนำออกเสียงนำในเที่ยวแรก แล้วจึงให้นักเรียนที่หัดอ่านอ่านออกเสียงอาจใช้วิธีการอ่านนำแล้วจึงอ่านตาม หากอ่านไม่ได้เลย ให้อ่านออกเสียงตามที่ละวรรคทีละประโยค

4. ให้นักเรียนผู้หัดอ่าน อ่านออกเสียงเองตั้งแต่ต้นจนจบอีกครั้งหนึ่ง โดยนักเรียนผู้ฝึกบันทึกคำที่อ่านผิด รวบรวมคำผิดลงกระดานไวท์บอร์ดขนาดเล็กที่เตรียมไว้ ทบทวนคำที่อ่านผิดอีกครั้ง ให้ผู้หัดอ่านฝึกอ่านคำที่อ่านผิด

5. ให้นักเรียนผู้หัดอ่านอ่านออกเสียงเองตั้งแต่ต้นจนจบอีกครั้งหนึ่ง โดยนักเรียนผู้ฝึกบันทึกคำที่ยังอ่านผิด ลงในแบบบันทึกการอ่านส่งผู้วิจัย

6. ผู้วิจัยรวบรวมคำที่อ่านผิดจากเรื่องที่อ่านของแต่ละคู่ไปทำบัตรคำเพื่อฝึกอ่าน ใช้ทบทวนก่อนเรียนในคาบต่อไป

อุปกรณ์การเรียนการสอน

1. บทความเชิงวิชาการ (1)
2. กระดานไวท์บอร์ดขนาดเล็ก
3. บัตรคำ
4. แบบบันทึกเพื่อนช่วยเพื่อน

ข้าวฟ่าง

ข้าวฟ่าง หรือข้าวป่าง ที่คนไทยรู้จักกันมานานแล้ว ข้าวฟ่างหางกระรอก มีลักษณะ เมล็ดเล็ก ใช้ทำขนม และข้าวฟ่างงาช้าง ใช้เมล็ดคั่วทำข้าวตอก แต่ในต่างประเทศนั้นมีข้าวฟ่างอยู่หลาย ชนิดด้วยกัน พื้นเพเดิมของข้าวฟ่างนั้นปลูกในเขตร้อนมากที่สุด เช่น แอฟริกา อินเดีย จีน ในประเทศ เหล่านี้ปลูกสำหรับเป็นอาหารของมนุษย์ ต่อมาข้าวฟ่างนำไปปลูกแพร่หลายในอเมริกาเพื่อใช้เลี้ยงสัตว์

ในแอฟริกาใช้ข้าวฟ่าง ทำเหล้าพื้นเมืองด้วย และบางประเทศใช้ข้าวฟ่างทำเบียร์ ทำสุรา ทำน้ำเชื่อม โดยการหีบนำข้าวฟ่าง เมล็ดข้าวฟ่าง สามารถนำมาบริโภคเป็นอาหารหวานคาวได้

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีรัมย์ ผู้ทดลอง

ทองนพเก้า

นพเก้า นิยมเรียกกันอีกอย่างหนึ่งว่า นพรัตน์ หรือเนาวรัตน์ ซึ่งแปลว่า แก้วเก้าประการ เมื่อดูคำแปลแล้วจะเห็นว่าเรียก “นพเก้า” ผิดความหมายไป เพราะนพแปลว่าเก้า นพเก้า จึงแปลว่า เก้าเก้า ไป มีผู้เสนอว่า ถ้าจะเรียกนพเก้า เรียกนพเก้าจะถูกต้องกว่า แต่ไม่มีผู้นิยมใช้ เห็นเรียกกันแต่นพเก้า

แก้ว 9 ประการมีผู้ร้อยกรองไว้ดังนี้

1. เพชร ดี
2. มณี แดง
3. เขี้ยวใสแสง มรกต
4. เหลืองใสสด บุษราคัม
5. แดงแก่กำโกเมนเอก
6. สีหมอกเมฆ นิล กภาพ
7. มุกดาหารหมอกมัว
8. แดงสลัว เพทาย
9. สัจจวาลย์สาย ไพฑูลย์

ทองเนื้อเก้า หรือเรียกอีกอย่างว่า ทองนพคุณ เป็นทองเนื้อสุกใสงามมากที่สุด มีธรรมเนียมของไทยภาคพายัพ วางประมาณเป็นจำนวนตั้งแต่เนื้อ 4 ขึ้นไปถึงเนื้อ 9

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหาที่พบ.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....
.....
.....
.....
.....
.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

ไก่อู

ไก่อูมีหลายพันธุ์ที่เลี้ยงกันอยู่ตามบ้าน เช่น ไก่อู ไก่อูแจ้ ไก่อูชน ไก่อูตะเภาะ และอื่นๆอีกมากมายที่มีได้กล่าวถึง ไม่ว่าจะเป็นไก่อูเมืองไทยหรือที่ไหนล้วนแต่สืบเชื้อสายมาจากไก่อูป่าทั้งนั้น คนเอาไก่อูป่ามาเลี้ยงหนักๆเข้าก็เปลี่ยนพันธุ์เป็นชนิดต่างๆไก่อูป่าไทย มีในถิ่นแหลมทอง ไก่อูป่าลังกา สีส้ม แกมแดงทั้งตัว ยกเว้นปลายปีกและหาง เป็นสีดำเหลือบม่วง ไก่อูป่าอินเดีย ที่สร้อยคอมือจุดขาวๆ ตรงปลายตรงส่วนรอบคอมือราคาแพง ฝรั่งเศสไปทำเหยื่อปลอมตกปลา ไก่อูป่าชวาขนตามคอเป็นสีเขียว

ไก่อูป่าดั้งเดิมของโลกก็มีเพียง 4 ชนิด เมื่อคนเจริญขึ้นรู้จักเลี้ยงสัตว์ ชาวเอเชียภาคตะวันออกเฉียงใต้เป็นมนุษย์พวกแรกที่เริ่มต้นจับไก่อูป่ามาเลี้ยงก่อน ชาวจีนตอนใต้และชาวอินเดียได้รู้จักการเลี้ยงไก่อูมาก่อนคริสต์ศักราชถึง 2,500 ปี

นับว่ามนุษย์เรารู้จักการเลี้ยงไก่อูกันมานานแล้ว ก็รู้จักการกินไข่ขึ้นพร้อมๆกันเพราะเป็นธรรมชาติที่ไก่อูจะต้องมีไข่ ผู้ที่นำไก่อูมาเลี้ยงจึงลองทดลองกินดู เมื่อทราบว่าร่อยรสชาติดี จึงนิยมกินไข่ต่อๆกันมา

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

วันข้าวอินทรีย์

ข้าวเป็นพืชเกษตรที่มีความสำคัญมากที่สุด ทั้งในแง่เป็นอาหารหลักของคนไทยและเป็นสินค้าเกษตรที่ส่งออกเป็นอันดับหนึ่ง แต่การปลูกข้าวของเกษตรกรไทยยุคสมัยนี้ยังอยู่ในวังวนของการเกษตรเคมีที่สร้างปัญหาทั้งทางสภาพแวดล้อมและสุขภาพของเกษตรกรเอง นับวันจะยิ่งเพิ่มความรุนแรงมากขึ้น ดังนั้นจึงเกิดการตื่นตัวและเปลี่ยนแปลงระบบการเกษตรเคมีให้เป็นเกษตรอินทรีย์ที่ถือว่าเป็นระบบเกษตรที่ปลอดภัยต่อทุกๆ ฝ่ายทั้งสภาพแวดล้อมและผู้บริโภค และเป็นเรื่องที่น่ายินดีในประเทศไทยก็ได้มีการริเริ่มและทำการเกษตรอินทรีย์กับพืชสำคัญแรกๆ ก็คือ การปลูกข้าวหอมมะลิในจังหวัดยโสธร ซึ่งเริ่มมาตั้งแต่ปี 2538 มีการปลูกและขยายตัวมาอย่างต่อเนื่อง จนถึงปี 2545 ก็พบว่ามีการปลูกข้าวหอมมะลิอินทรีย์นั้นปลูกได้จริง ได้ผลไม่แพ้การปลูกข้าวเคมีเลย

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีสัมพันธ์ ผู้ทดลอง

ผู้สอน.....อายุ.....ปี ชั้น.....
 โรงเรียน.....
 ผู้ที่ได้รับการสอน.....อายุ.....ปี ชั้น.....
 โรงเรียน.....
 สอนวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา 10 คาบ

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้รับการสอนอ่านโดยเพื่อนที่มีความสามารถทางการอ่านดี
2. เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้ฝึกอ่านออกเสียง โดยใช้บทความเชิงวิชาการ (2)
3. เพื่อทบทวนคำที่อ่านผิดจากกิจกรรมที่ผ่านมา
4. เพื่อฟื้นฟูทักษะด้านการอ่านให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง

วิธีดำเนินการสอน

1. ผู้ทดลองนำชุดกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้บทความเชิงวิชาการ (2) มาอ่านให้นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านดีฟังพร้อมกันเป็นกลุ่มใหญ่โดยให้ซักถามถึง คำที่ไม่แน่ใจ คำที่อ่านไม่ได้ให้ออกเสียงให้ถูกต้อง
2. นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านดีเป็นผู้ฝึกอ่านให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน เป็นผู้หัดอ่าน โดยนักเรียนผู้ฝึกอ่านออกเสียงนำที่ยาวแรก แล้วจึงให้นักเรียนที่หัดอ่าน อ่านออกเสียง อาจใช้วิธีการอ่านนำแล้วจึงอ่านตามหากอ่านไม่ได้เลย หรือสอนอ่านออกเสียงเฉพาะคำที่อ่านไม่ได้ หรือออกเสียงตามที่ละวรรค ทีละประโยค
3. ให้นักเรียนผู้หัดอ่าน อ่านออกเสียงเองตั้งแต่ต้นจนจบ โดยนักเรียนผู้ฝึกบันทึกคำที่อ่านผิด รวบรวมคำผิดลงกระดานไวท์บอร์ดขนาดเล็กที่เตรียมไว้ ทบทวนการอ่านคำที่ผิดอีกครั้ง ให้ผู้หัดอ่าน ฝึกอ่านคำที่ผิด
4. ให้นักเรียนผู้หัดอ่าน อ่านออกเสียงเองตั้งแต่ต้นจนจบอีกครั้งหนึ่ง โดยนักเรียนผู้ฝึกบันทึก คำที่อ่านผิด สรุปผลส่งผู้ทดลอง
5. ผู้ทดลองรวบรวมคำที่อ่านผิดจากเรื่องที่อ่านของแต่ละคู่ไปทำบัตรคำเพื่อฝึกอ่าน ใช้ทบทวนก่อนเรียนในคาบต่อไป

อุปกรณ์การเรียน การสอน

1. บทความเชิงวิชาการ (2)
2. กระดานไวท์บอร์ดขนาดเล็ก
3. บัตรคำ

โรคตาแดงไม่มีภูมิคุ้มกัน

โรคติดเชื้อบางโรค เมื่อเป็นแล้วครั้งหนึ่ง จะไม่เป็นอีกตลอดชีวิต เช่น โรคหัด โรคอีสุกอีใส แต่โรคตาแดงทั้งชนิดที่เกิดจากเชื้อไวรัสและเชื้อแบคทีเรีย ไม่ทำให้ร่างกายเกิดภูมิคุ้มกันต้านทานต่อการติดเชื้อ ดังนั้นแม้จะเคยเป็นโรคตาแดงแล้ว หากไปได้รับการสัมผัสเชื้อมาอีก อาจทำให้เป็นโรคตาแดงซ้ำได้อีก ดังนั้นวิธีป้องกันโรคตาแดงที่ดีที่สุดคือพยายามหลีกเลี่ยงการใช้มือสัมผัสตา เพราะอาจเป็นพาหะนำเชื้อโรคตาแดงได้ รวมทั้งการหลีกเลี่ยงการสัมผัสตาผู้ป่วยทั้งทางตรงและทางอ้อม การใช้สิ่งนี้อาจสัมผัสเชื้อโรค เช่น ผ้าเช็ดหน้า หรือยาหยอดตาาร่วมกัน จะเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะทำให้ท่านปลอดภัยจากโรคตาแดง

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

โรคอ้วน

ความสัมพันธ์ระหว่างโภชนาการกับโรคมีมานานแล้ว อาหารมีทั้งคุณและโทษกับมนุษย์ การขาดอาหารทำให้เป็นโรคได้ และการรับประทานอาหารมากเกินไปหรือไม่เหมาะสมก็ทำให้เป็น โรคได้ เช่นกัน ประเทศที่เจริญแล้วมักมีปัญหาเกี่ยวกับการรับประทานอาหารมากเกินไป ส่วนประเทศที่กำลังพัฒนาและยากจนมักมีปัญหาทางด้านโภชนาการขาดสารอาหาร

ความอ้วนเกิดจากการรับประทานอาหารมากกว่าที่ร่างกายต้องการ หรือขาดการออกกำลังกาย ร่างกายจึงสะสมส่วนที่เกินไว้ในรูปของไขมัน ถ้ารับประทานอาหารเท่าที่ร่างกายต้องการจะมีน้ำหนักเท่าเดิมถ้ารับประทานอาหารน้อยกว่าความต้องการน้ำหนักจะลดลง คนอ้วนอาจรับประทานอาหารมากในอดีตทำให้ร่างกายสะสมไว้หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นของเก่า

โรคอ้วนเป็นปัญหาอย่างมากในขณะนี้ ประมาณครึ่งหนึ่งของผู้ใหญ่ในยุโรป และประมาณ 30-40% ของชาวอังกฤษและอเมริกาเป็นโรคอ้วน

ถ้าเรารับประทานอาหารและออกกำลังกายอย่างเหมาะสม ไม่มากเกินไป ไม่น้อยเกินไป จะเป็นการดูแลสุขภาพที่ดีที่สุด

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

ก๊าซชีวภาพจากจุลินทรีย์ (1)

พวกเราคงรู้จักก๊าซธรรมชาติที่เราได้มาจากแหล่งก๊าซทั้งในประเทศเรา และเพื่อนบ้านที่เราเอามาใช้ในการผลิตพลังงานรูปต่างๆ ก๊าซธรรมชาตินี้มีองค์ประกอบหลัก คือ มีเทน ที่มีมากกว่าร้อยละ 80 ซึ่งเป็นเชื้อเพลิงสำคัญ

มนุษย์ หรือสัตว์ เมื่อกินอาหารที่มีส่วนที่ไม่ถูกย่อยและถูกขับถ่ายออกมา การทำเกษตรกรรมมีส่วนที่เหลือทิ้งหลังการเก็บเกี่ยว เช่น ดอ และฟางข้าว ใบไม้ที่ถูกทับถม และซากสัตว์ที่ตามลง ของเหลือทิ้งจากการทำอุตสาหกรรมอาหาร เช่น เปลือกสับปะรด น้ำทิ้งจากโรงงานแป้งมันที่มีแป้งอยู่ ลองคิดดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้น?

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีสัมพันธ์ ผู้ทดลอง

ก๊าซชีวภาพจากจุลินทรีย์ (2)

จุลินทรีย์จัดเป็นผู้ย่อยสลายพวกหนึ่งที่มีทั้งจุลินทรีย์ที่ต้องการ และไม่ต้องการอากาศ การนำทั้งจุลินทรีย์ที่ไม่ต้องการอากาศมาย่อยสลายของเสียพวกนี้ นอกจากเป็นกำจัดของเสียแล้วยังได้ก๊าซชีวภาพกลับมาใช้เป็นพลังงานด้วย กากที่เหลือจากการย่อยสลายถูกนำไปใช้เป็นปุ๋ย ซึ่งดีกว่าการใช้ของเสีย หรือมูลสัตว์ไปใช้เป็นปุ๋ยโดยตรง ซึ่งก๊าซชีวภาพที่เราได้จากการทำงานของจุลินทรีย์จะมีมีเทนเป็นองค์ประกอบเฉลี่ยถึงร้อยละ 60 จึงนำมาใช้เป็นพลังงานได้เช่นกัน โดยปัจจุบันมีฟาร์มหมูขนาดใหญ่ใช้ก๊าซชีวภาพในการผลิตไฟฟ้า โรงงานผลิตแอมโมเนีย และเบียร์ใช้ก๊าซชีวภาพแทนน้ำมันเตา นอกจากจะเป็นการรักษาสภาพแวดล้อมแล้วยังเป็นการลดต้นทุนในการประกอบธุรกิจได้อีกด้วย

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีสัมพันธ์ ผู้ทดลอง

เรียนรู้โลกกว้างจากการทำกิจกรรม

คุณครูบอกว่า โลกนี้คือตำราเล่มโตที่ทั้งเด็ก ๆ อย่างหนูหรือครูเองก็ไม่มีเรียนจบเห็นได้จาก กิจกรรมที่ทางพิพิธภัณฑน์เด็กจัดขึ้นมาให้เด็ก ๆ อย่างพวกเราศึกษาหาความรู้ เริ่มจากการจัดกิจกรรม เทศกาล “การแสดงนานาชาติ” ที่มีการนำเอาวิถีชีวิต วัฒนธรรม หรือศิลปะจากชาติต่างๆ มาเล่าและ แสดงผ่านหุ่นหรือละครใบ้เพื่อเป็นการเรียนรู้และสร้างการยอมรับในวัฒนธรรมจากทั่วทุกมุมโลก และ อีกกิจกรรมหนึ่งที่น่าสนใจสำหรับเด็ก ๆ ที่ใฝ่ฝันอยากเป็นผู้ประกาศรายการโทรทัศน์เพราะทาง พิพิธภัณฑน์เด็กเปิดหลักสูตรระยะสั้น “การอบรมผู้ประกาศโทรทัศน์” โดยเด็ก ๆ จะฝึกอบรมวิธีการพูด การอ่านออกเสียงอย่างถูกต้องตามหลักเกณฑ์ อักษรวิธี การใช้ภาษา และเรียนรู้หลักการเบื้องต้นใน การเป็นผู้ดำเนินรายการโทรทัศน์ ผู้ประกาศข่าวรวมถึงจะได้ฝึกปฏิบัติจริงๆ และเมื่ออบรมเสร็จจะได้ ใบประกาศนียบัตรด้วย โดยจะจัดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน เฉพาะวันเสาร์และวันอาทิตย์ที่ 2-3 และ 9-10 พฤศจิกายน 2545

แผนการสอนที่ 5 กิจกรรมการสอนอ่านโดยใช้ข่าว

ผู้สอน.....อายุ.....ปี ชั้น.....

โรงเรียน.....

ผู้ที่ได้รับการสอน.....อายุ.....ปี ชั้น.....

โรงเรียน.....

สอนวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา 10 คาบ

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้รับการสอนอ่านโดยเพื่อนที่มีความสามารถทางการอ่านดี
2. เพื่อให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียงได้ฝึกอ่านออกเสียง โดยใช้ข่าว
3. เพื่อทบทวนคำที่อ่านผิดจากกิจกรรมที่ผ่านมา
4. เพื่อฟื้นฟูทักษะด้านการอ่านให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง

วิธีดำเนินการสอน

1. ผู้ทดลองนำชุดกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้ข่าวมาอ่านให้นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านดีฟังพร้อมกันเป็นกลุ่มใหญ่โดยให้ซักถามถึง คำที่ไม่แน่ใจ คำที่อ่านไม่ได้ให้ออกเสียงให้ถูกต้อง
2. นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านดีเป็นผู้ฝึกอ่านให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน เป็นผู้หัดอ่าน โดยนักเรียนผู้ฝึกอ่านออกเสียงนำเที่ยวแรก แล้วจึงให้นักเรียนที่หัดอ่าน อ่านออกเสียง อาจใช้วิธีการอ่านนำแล้วจึงอ่านตามหากอ่านไม่ได้เลย หรือสอนอ่านออกเสียงเฉพาะคำที่อ่านไม่ได้ หรือออกเสียงตามทีละวรรค ทีละประโยค
3. ให้นักเรียนผู้หัดอ่าน อ่านออกเสียงเองตั้งแต่ต้นจนจบ โดยนักเรียนผู้ฝึกบันทึกคำที่อ่านผิด รวบรวมคำผิดลงกระดานไวท์บอร์ดขนาดเล็กที่เตรียมไว้ ทบทวนการอ่านคำที่ผิดอีกครั้ง ให้นักเรียนผู้ฝึกอ่านฝึกอ่านคำที่ผิด
4. ให้นักเรียนผู้หัดอ่าน อ่านออกเสียงเองตั้งแต่ต้นจนจบอีกครั้งหนึ่ง โดยนักเรียนผู้ฝึกบันทึกคำที่อ่านผิด สรุปผลส่งผู้ทดลอง
5. ผู้ทดลองรวบรวมคำที่อ่านผิดจากเรื่องที่อ่านของแต่ละคู่ไปทำบัตรคำเพื่อฝึกอ่าน ใช้ทบทวนก่อนเรียนในคาบต่อไป

อุปกรณ์การเรียน การสอน

1. ข่าว
2. กระดานไวท์บอร์ดขนาดเล็ก
3. บัตรคำ

จดสิทธิบัตรตุ๊กตุ๊ก

นายสุวรรณ วัลย์เสถียร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์เปิดเผยภายหลังการหารือร่วมกับผู้บริหารบริษัทพลสัทธ์ ตุ๊กตุ๊ก อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด และบริษัท ตุ๊กตุ๊กไทย จำกัด ว่า ได้หารือเรื่องการจดทะเบียนสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้ารถถังในและต่างประเทศ ซึ่งถือว่ามีความเสี่ยง เพราะอาจจะทำให้ต่างประเทศลอกเลียนแบบได้และนำไปจดสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้าก่อนไทย อันจะส่งผลให้ไทยไม่สามารถดำเนินการเรียกร้องค่าเสียหายใดๆได้เลย

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหาที่พบ.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

ลุยค้นเรือนจำเลย

สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดเลย รายงานว่า เรือนจำจังหวัดเลยร่วมกับชุดปฏิบัติการตรวจค้นหาของผิดกฎหมายจากจังหวัดทหารบกได้เข้าตรวจค้นจุดจู่โจมภายในเรือนจำ ซึ่งการดำเนินการตรวจค้นครั้งนี้เป็นนโยบายของกรมราชทัณฑ์ ที่จะป้องปรามผู้ต้องขังที่คิดลักลอบนำสิ่งของต้องห้าม สารเสพติด เครื่องมือสื่อสาร และสิ่งของที่สามารถนำเป็นอาวุธหลบหนีออกจากเรือนจำ นายวิโรจน์ พงษ์ไพโรจน์ ผู้บัญชาการเรือนจำและหน่วยปฏิบัติการตรวจค้นหาสิ่งผิดกฎหมายจังหวัดทหารบกเลยและกำลังเจ้าหน้าที่เรือนจำร่วมดำเนินการ สำหรับสิ่งของต้องห้ามมิให้มีไว้ในเรือนจำ ประกอบด้วย ฝิ่น กัญชา ยาเสพติด หรือสิ่งของมีนเมา เงินสด วัตถุระเบิดหรือน้ำมันเชื้อเพลิง สำหรับผลการตรวจค้น ไม่พบสิ่งของต้องห้ามแต่อย่างใด

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

ยกมาตรฐานรถหิว 10 นาทีถึง

ที่จังหวัดภูเก็ต นางสุดารัตน์ เกยุราพันธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข เปิดเผยหลังการประชุมความร่วมมือกับกองทัพเรือเกี่ยวกับการจัดระบบการช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินในท้องที่เกาะ เขตทุรกันดารว่า การซักซ้อมครั้งนี้ต้องการให้จังหวัดภูเก็ตเป็นตัวอย่างการให้บริการผู้ฉุกเฉินที่ต้องการรับการช่วยเหลือโดยเร็ว ปีละ 1 เปอร์เซนต์ หรือ 5,000 ราย ส่วนใหญ่ได้รับอุบัติเหตุจากรถ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขกล่าวอีกว่า แผนการดำเนินการเต็มรูปแบบจะเริ่มในปี 2546 ด้วยงบประมาณ 7.4 ล้านบาท ที่นำร่องใน 33 จังหวัดที่มีสถิติอุบัติเหตุสูงสุด เช่น สระบุรี ขอนแก่น เชียงใหม่ เป็นต้น ขณะนี้อยู่ระหว่างการวางเครือข่ายระบบสื่อสาร คาดว่าจะเสร็จภายใน 6 เดือนนี้ หลังจากทุกคนสามารถโทรศัพท์มาที่ 1669 เมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้น สำหรับพื้นที่ในเขตเมือง กำหนดไว้ว่าเจ้าหน้าที่จะต้องไปถึงภายในเวลา 10 นาที

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีรัมย์ ผู้ทดลอง

ขโมยเมืองกลางสาตอาละวาดจัดแหลก

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า นับตั้งแต่ต้นเดือนกุมภาพันธ์เป็นต้นมา มีโรงเรียนในเขตอำเภอทองแสนขัน ท่าปลา และลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ ถูกโจรกรรมโทรทัศน์ไปแล้วกว่า 20 โรงเรียน จำนวนเครื่องรับโทรทัศน์ที่ถูกโจรกรรมไปแล้วไม่น้อยกว่า 50 เครื่อง โรงเรียนที่ถูกขโมยส่วนมากเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ ที่มีห้องปฏิบัติการทางภาษา และห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ ก่อนหน้านี้เคยมีโรงเรียนในเขตอำเภออื่นๆ ถูกโจรกรรมเช่นเดียวกัน แต่ไม่มีการแจ้งความทำให้คนร้ายยำมใจตระเวนขโมยไปเกือบทั่วทุกอำเภอ จนขณะนี้ยังไม่สามารถจับตัวมาลงโทษได้

สำหรับโรงเรียนบ้านน้ำลอก สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอทองแสนขัน แม้โรงเรียนจะทำประตูล็อกกรงเหล็กถึง 2 ชั้น ก็ยังถูกงัดเอาไปได้ แม้แต่สุนัขบริเวณโรงเรียนยังถูกเบียดตาย แสดงว่าคนร้ายเตรียมการมาเป็นอย่างดี

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ปัญหาที่พบ.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

โรงพยาบาลสตูลบริการด่วนตรวจสุขภาพ

นายสำราญ วิจิตรพันธ์ นักประชาสัมพันธ์ 7 รักษาราชการแทนประชาสัมพันธ์จังหวัดสตูล กล่าวว่ นายแพทย์เจษฎา จงไพบุลย์พัฒนนะ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลจังหวัดสตูลได้แจ้งให้ทราบว่า ทางโรงพยาบาลสตูลได้จัดทำโครงการจัดบริการพิเศษทางด่วนสุขภาพเพื่อให้บริการผู้ป่วยเป็นกรณีพิเศษขึ้นเพื่อให้ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจได้ตรวจสุขภาพที่โรงพยาบาลสตูล โดยผู้ป่วยไม่ต้องเดินทางไปโรงพยาบาลเพียงแต่ให้กรอกแบบฟอร์มแล้วส่งโทรสารไปที่โรงพยาบาลก็จะมีเจ้าหน้าที่รอรับพร้อมทั้งดำเนินการให้ตามที่กรอกไว้ในแบบฟอร์มทุกอย่าง

จากนั้นโรงพยาบาลจึงจะโทรกลับมาหาผู้ป่วยเพื่อนัดแนะวันเวลาที่จะให้ไปตรวจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ป่วยจะตรวจโรคทั่วไป ตรวจสุขภาพฟัน ทำฟัน ถอนฟัน ก็สามารถจะกำหนดนายแพทย์ได้รวมทั้งวันเวลา แต่ต้องนัดล่วงหน้าอย่างน้อย 3 วัน

บันทึกการสอน

ผลการจัดกิจกรรม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาที่พบ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดย นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์ ผู้ทดลอง

ภาคผนวก จ.

- ตัวอย่างแบบฝึกอ่านออกเสียง
- ตัวอย่างแบบบันทึกการสอนอ่านออกเสียง
- แบบทดสอบความสามารถทางการอ่านออกเสียงก่อนเรียน-หลังเรียน
- ตัวอย่างการใช้ชุดการสอนอ่านออกเสียงโดยการสอนอ่านแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ตัวอย่างแบบฝึกอ่านออกเสียง

แบบฝึกอ่านออกเสียง

นิตหน้อยจอมชน

นิตหน้อย แป้ง และเพื่อนๆ วิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนานในช่วงพักกลางวัน เด็กๆ ชวนกันเล่นไล่จับกลางสนามฟุตบอล นิตหน้อยพยายามวิ่งหนีเพื่อที่ไล่จับ ยั่วเย้าให้เพื่อนไล่ตาม จนกระทั่งหมุนกลับมาชนกับเพื่อนอีกคนที่กำลังวิ่งสวนมาเข้าอย่างเต็มแรง นิตหน้อยกระเด็นตกหลุมข้างสนามลงไปนอนจุก มีนิ้วหัวแม่มืออยากจะทำเอานิ้วเอานิ้วอาหารกลางวันมารับประทานเข้าไปออกมาให้หมด เพื่อนๆ เห็นทำไม่ดีจึงพานิตหน้อยไปที่ห้องพยาบาล คุณครูเห็นเหตุการณ์โดยตลอดหลังจากที่พยาบาลนิตหน้อยจนอาการดีขึ้น จึงกล่าวเตือนเด็กว่า เวลาหลังรับประทานอาหารอิ่มใหม่ๆ หากได้นั่งสักครู่ร่างกายกำลังปรับเปลี่ยนไม่ควรวิ่งเล่น หรือไปออกกำลังกายหนักๆ จะไม่ดีกับร่างกาย และวันนี้นักเรียนก็เห็นแล้วว่านิตหน้อยจอมชนเป็นอย่างไร เด็กๆ รับปากจะพยายามไม่ให้มีเหตุการณ์อย่างนี้อีก

หนูพลอยคนขยัน

ก่อนนอนทุกคืน คุณพ่อคุณแม่จะพาหนูพลอยไปสวดมนต์ไหว้พระ และกราบพระอย่างถูกวิธี หนูพลอยก็ปฏิบัติตามคุณแม่อย่างตั้งใจ คุณแม่บอกหนูพลอยว่าต้องการให้หนูพลอยปฏิบัติอย่างถูกต้องปลูกฝังในสิ่งที่ถูกต้องให้หนูพลอยเป็นคนที่มีจิตใจดี มีเมตตาและมีสมาธิ คุณพ่อคุณแม่เชื่อว่า หากจิตใจมีสมาธิแล้วจะเกิดปัญญาตามมาสามารถช่วยให้หนูพลอยแก้ไข ปัญหาต่างๆ ด้วยปัญญาของตนเองได้ หนูพลอยจึงถามคุณแม่ว่า ใครทำดี ปฏิบัติดียอมได้ดีใช้ไหมคะ แม่สัมผัสที่แก้มของหนูพลอยเบาๆ พยักหน้า แล้วยิ้มน้อยๆ อย่างรักใคร่ หนูพลอยจึงพูดต่ออีกว่า พรุ่งนี้หนูจะตื่นแต่เช้า ช่วยคุณแม่ทำงานบ้านค่ะ

ไปเที่ยวน้ำตก

พรุ่งนี้ครอบครัวของนิดหน้อยจะไปต่างจังหวัด นิดหน้อยช่วยแม่จัดเตรียมของอย่างแข็งขัน ของใช้ที่จำเป็นมากมาย อาหาร ของใช้ เสื้อผ้าต่าง ๆ ถูกลำเลียงลงกระเป๋าดูเดินทางบ้าง แยกใส่ตะกร้าบ้างตามลักษณะการใช้ คุณแม่ตรวจของที่จำเป็นต้องใช้อย่างละเอียดเพื่อไม่ให้นำของไม่จำเป็น ไม่มีประโยชน์ไปเกะกะในการเดินทางไปเที่ยวน้ำตก น้ำตกที่ครอบครัวนิดหน้อยจะไปค่อนข้างไกล ทางที่ไปค่อนข้างลำบากทุกร้านดาร์ แม่จึงเตรียมข้าวของไปมากมายกลัวว่าจะหาซื้อไม่ได้ ไม่มีของขาย เมื่อเดินทางไปถึงน้ำตก น้ำใสและสะอาด บรรยากาศและสภาพแวดล้อมเป็นธรรมชาติ ร่มรื่นกว่าในเมืองมากนัก นิดหน้อยแทบกระโจนลงน้ำ พ่อต้องรีบตามมาดูแลเพราะกลัวนิดหน้อยจะเล่นซุกซนเกิดอันตราย

ล่อยกระทง

อีกไม่กี่วันจะถึงเทศกาลล่อยกระทง ปีนี้ดูคึกคักมากกว่าทุกปีเพราะทางเทศบาลประชาสัมพันธ์ถึงกิจกรรมต่างๆตลอด ใครที่ประสงค์จะประกวดนางนพมาศให้ติดต่อกับทางเทศบาลได้ สามารถ นิดหน่อย แป้ง และหนูพลอยเตรียมตัวทำกระทงกันใหญ่ เด็กรๆ นับวันอยากให้วันล่อยกระทงมาถึงเร็วๆ ปัจจุบันการโครงการรณรงค์การใช้ใบตอง หยวกกล้วย มาทำกระทงเป็นผลสำเร็จ ประชาชนนิยมนำวัสดุธรรมชาติมาใช้ตกแต่งกระทงอย่างสวยงาม หากใครไม่มีทางเทศบาลก็จัดทำกระทงเตรียมไว้บริการประชาชนอย่างเต็มที่ กิจกรรมต่างๆ มีมากมาย ประเพณีนี้มีมาแต่โบราณ วิธีชีวิตคนไทยผูกพันกับน้ำ การล่อยกระทงเป็นการแสดงความเคารพต่อน้ำที่มีบุญคุณแก่เรา คุณปู่ของแป้งบอกให้เด็กๆ เข้าใจ

เรื่อง หนังสือใหม่ของแป้ง

คุณแม่ของแป้งไปตลาด เดินผ่านร้านหนังสือจึงเลือกซื้อหนังสือรวมความรู้เรื่องสุขภาพดีมาฝากแป้ง ในหนังสือมีภาพประกอบหลากหลายและสวยงาม แป้งชอบมาก ในหนังสือพูดถึงการเลือกรับประทานอาหารที่ดีปราศจากเชื้อโรค การไม่เผอเรอ ละเลย เรื่องอนามัย ความสะอาดปราศจากเชื้อโรค เลือกรับประทานอาหารให้ครบ 5 หมู่ เพื่อให้ร่างกายได้รับสารอาหารครบถ้วน การออกกำลังกายเป็นประจำทำให้สุขภาพดี แป้งอยากเรียนรู้เรื่องอาหารดีจึงอ่านอย่างพิถีพิถัน และคิดว่าต่อไปนี้จะพยายามรับประทานอาหารให้ครบทุกหมู่ ออกกำลังกายและพักผ่อนให้เพียงพอ จะได้มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงทำกิจกรรมที่ชอบได้อย่างหลากหลาย

ดอกไม้แรกบาน

เด็กเอ๋ยเด็กน้อยต้อยเตี้ยสงสา
ย่ำค้ำยี่นวันผันหมุนเวียน
แบบบางร่างน้อยค่อยเติบโตใหญ่
มีบ้างบางครั้งยังเยโย
แย้มดอกออกหวานเริ่มบานสวาย
เด็กน้อยกลอยใจในครอบครัว
ดอกไม้้วยเรียนเพียรศึกษา
เรียนรู้ดูแลแต่เยาว์วัย
ฝนโปรยโรยทางมาบางครั้ง
ร้อนแรงแสงฟ้ามาพ้องพาน

คำแล้วทีวามาลดเปลี่ยน
เยียมเยียนย่นวัยให้เติบโต
ผ่านวัยไคร้ครุ่มรุ่มกันเื้อ
โมให้อ่อนไหวเอาใจตัว
ลมช่วยกลิ้งโชยไปรยปรายทั่ว
คือบัวแบ่งบานในลานใจ
ข้างหน้าล้วนสิ่งแสนยิ่งใหญ่
ดอกไม้หว่านหอมพร้อมจะบาน
มือแม่แต่ตั้งช่วยต่อต้าน
กว่าผ่านวัยจกรรจ์แห่งวันวัย

ชีวิตนั้นหรือ..คือโชดา

ข้อคิดที่ได้ในวันนี้

โชดาเปล่าเท่ากับชีวิตจริง
คือโชดาถ้าไม่เต็มสุร่าบ้าง
มวลมนุษย์ทั่วไปในสากล

ชีพเช่นนี้แสนเหงา เขาไม่ชอบ
ต้องสู้บิ่หนักนักกัญชาสุร่าเอา

ชีวิตติดของเมาเข้าไปบ้าง
แต่ต่อมาจะพาทุกขสุญญพลัน

เป็นของตีมีค่ากว่าทุกสิ่ง
ไม่มีสิ่งมีนเมาเข้ามาปน
มันอ้างว่างเงียบฉิ่งไม่มีผล
ชอบทำตนเหมือนโชดาเปล่า
ต้องประกอบต่อเติมเสริมให้เศร้า
จึงจะเข้าสังคมเหมาะสมกัน
มันจะสร้างสุขสบายคล้ายเหมือนฝัน
เฝ้าองอนันต์วุ่นวายมากมายนัก

ชมเมืองโตเกียว

ที่สิบแปดเรือผ่านเข้าย่านทาบ
บทยอดเขาแหลมชาวโพลนโพ้นชานดู
อันฟูจิเป็นศรัทธียิ่งใหญ่
หิมะตกปกบังเป็นดั่งเงา
เมื่อเรือแล่นเข้าไปไกลถึงท่า
สนามบินโรงงานย่านรุ่งเรือง
เห็นหอคอยลอยฟ้าสง่าตั้ง
นามโตเกียวทาวเวอร์ต้องเหม่อชม
ที่สิบแปดเรือผ่านเข้าย่านทาบ
บทยอดเขาแหลมชาวโพลนโพ้นชานดู
อันฟูจิเป็นศรัทธียิ่งใหญ่
หิมะตกปกบังเป็นดั่งเงา
เมื่อเรือแล่นเข้าไปไกลถึงท่า
สนามบินโรงงานย่านรุ่งเรือง
เห็นหอคอยลอยฟ้าสง่าตั้ง
นามโตเกียวทาวเวอร์ต้องเหม่อชม

พอแสงจ้าเห็นสี่ฟุจิบริบูรณ์
อยู่สุดภูทางซ้ายไกลเรือเรา
ภูเขาไฟดับเย็นเป็นขี้เถ้า
ญี่ปุ่นเขาชั้นชื่อลือทัวเมือง
เห็นหนาวเล็กกลางทุ่งอย่างเขื่อง
แต่ล้วนเรื่องแปลกตาหน้าชวนชม
มีชื่อตั้งแผ่กว้างอย่างเหมาะสม
หน้าดูชมใหญ่โตเมืองโตเกียว

บัวพื้หน้า

การดูหนังฟังเพลงบรรเลงกล่อม
ต้องระวางตั้งจิตคิดให้ไกล
อุปมาเหมือนปลาหาแต่เหยื่อ
เกิดเป็นคนอย่าปล่อยตนจนเหลือเกิน
ทุกข์องค์ให้ดูหมุมสัตว์โลก
คนโง่ ง่าเขลาจิตติดสันต์
พยายามทำตนให้พ้นชั่ว
อยู่ที่ไหนใจสุขทุกข์ไม่ครอง

เป็นสิ่งย่อมดวงจิตคิดหลงไหล
อย่าปล่อยใจหมกหมู่จะสูญเงิน
ถูกเขาเบื้อวุ่นวายตายฉุกเงิน
อย่ามัวเพลินอาภิสพิษโลกีย์
ทั้งทุกข์โศกตระการตาโอ้อ่าสี
คนที่มีปัญญาลืมตามอง
เหมือนใบบัวพื้หน้าไม่ซ้ำหมอง
ได้ปกป้องสมบัตพัฒนา

ท้องถิ่นของจีน

ฉันภูมิใจในท้องถิ่นของจีน
รักวิถีชีวิตไม่จืดจาง
ประเพณีดั้งเดิมประจำถิ่น
เข้าพรรษา สงกรานต์ หลายงานบุญ
ถิ่นฉันมีแหล่งน้ำเขื่อนล้ามาศ
มีปูปลาอาหารปลอดสารพิษ
มีหาดชมตะวันสถานท่องเที่ยว
เป็น “บางแสน” สถานขานลำเนียง
อาชีพมี ปลูกมันเลียงหม่อนไหม
คนเสียงsangมีความพยายาม

รักผูกพันถิ่นเกิดมิไกลห่าง
รักเสียงsang แปลว่า รุ่งอรุณ
แหล่งทำกินอุดมได้เกือหนุน
ได้สืบสุนทรียแก่ชีวิต
น้ำสะอาดดื่มใช้ได้สนิท
เศรษฐกิจเกิดก่อขึ้นพอเพียง
เป็นแหล่งเดียวเที่ยวได้ไม่ต้องเสียด
สาย เทียง ปายเย็น เห็นหาดงาม
มีผลไม้ พืชผัก มีข้าวหลาม
ที่พบความจนนั้นไม่หม่นเพียร

จดหมาย

การใช้กระดาษเขียนจดหมาย เป็นการสื่อถึงจรรยา มารยาทและอุปนิสัยใจคอของผู้ เขียนอย่างหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการเขียนจดหมายถึงใคร ควรใช้กระดาษที่เรียบร้อย สะอาด ไม่ยับยู่ยี่ เปื้อนสกปรก ริมกระดาษตัดเสมอไม่เว้าแหว่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดพอดี ริมกระดาษควรเป็นสีขาว ถือว่าสีขาวนั้นสุภาพที่สุด ถ้าเป็นกระดาษสีควรเลือกสีอ่อน โดยเฉพาะจดหมายถึงญาติผู้ใหญ่ ครู อาจารย์ ถ้าเป็นถึงเพื่อนชายหรือหญิง จะใช้กระดาษสีอ่อนๆ ก็ดูสดชื่นดี

ข้าวฟ่าง

ข้าวฟ่าง หรือข้าวป่า ที่คนไทยรู้จักกันมานานแล้ว ข้าวฟ่างหางกระรอก มีลักษณะเมล็ดเล็ก ใช้ทำขนม และข้าวฟ่างงาช้าง ใช้เมล็ดคั่วทำข้าวตอก แต่ในต่างประเทศนั้นมีข้าวฟ่างอยู่หลายชนิดด้วยกัน พื้นเพเดิมของข้าวฟ่างนั้นปลูกในเขตร้อนมากที่สุด เช่น แอฟริกา อินเดีย จีน ในประเทศเหล่านี้ปลูกสำหรับเป็นอาหารของมนุษย์ ต่อมาข้าวฟ่างนำไปปลูกแพร่หลายในอเมริกาเพื่อใช้เลี้ยงสัตว์

ในแอฟริกาใช้ข้าวฟ่าง ทำเหล้าพื้นเมืองด้วย และบางประเทศใช้ข้าวฟ่างทำเบียร์ ทำสุรา ทำน้ำเชื่อม โดยการหีบนำข้าวฟ่าง เมล็ดข้าวฟ่าง สามารถนำมาบริโภคเป็นอาหารหวานคาวได้

ทองนพเก้า

นพเก้า นิยมเรียกกันอีกอย่างหนึ่งว่า นพรัตน์ หรือเนาวรัตน์ ซึ่งแปลว่า แก้วเก้าประการ เมื่อดูคำแปลแล้วจะเห็นว่าเรียก “นพเก้า” ผิดความหมายไป เพราะนพแปลว่าเก้า นพเก้า จึงแปลว่า เก้าเก้า ไป มีผู้เสนอว่า ถ้าจะเรียกนพเก้า เรียกนพเก้าจะถูกต้องกว่า แต่ไม่มีผู้นิยมใช้ เห็นเรียกกันแต่ นพเก้า

แก้ว 9 ประการมีผู้ร้อยกรองไว้ดังนี้

1. เพชร ดี
2. มณี แดง
3. เขี้ยวใสแสง มรกต
4. เหลืองใสสด บุษราคัม
5. แดงแก่กำโกเมนเอก
6. สีหมอกเมฆ นิล ภาพ
7. มุกดาหารหมอกมัว
8. แดงสลัว เพทาย
9. สังวาลย์สาย ไพฑูลย์

ทองเนื้อเก้า หรือเรียกอีกอย่างว่า ทองนพคุณ เป็นทองเนื้อสุกใสงามมากที่สุด มีกรรมนิยมของไทยภาคพายัพ วางประมาณเป็นจำนวนตั้งแต่เนื้อ 4 ขึ้นไปถึงเนื้อ 9

ไก่

ไก่นานาชนิดมากมายหลายพันธุ์ที่เลี้ยงกันอยู่ตามบ้าน เช่น ไก่กู่ ไก่แจ้ ไก่ชน ไก่ตะเภ่า และอื่นๆอีกมากมายที่มีได้กล่าวถึง ไม่ว่าจะเป็นไก่เมืองไทยหรือที่ไหนล้วนแต่สืบเชื้อสายมาจากไก่ป่าทั้งนั้น คนเอาไก่ป่ามาเลี้ยงหนักๆเข้าก็เปลี่ยนพันธุ์เป็นชนิดต่างๆไก่ป่าไทย มีในถิ่นแหลมทอง ไก่ปาลังกา สีส้ม แกมแดงทั้งตัว ยกเว้นปลายปีกและหาง เป็นสีดำเหลือบม่วง ไก่ป่าอินเดีย ที่สร้อยคอมือจุดขาวๆ ตรงปลายตรงส่วนรอบคอมือราคาแพง ฝรั่งซื้อไปทำเหยื่อปลอมตกปลา ไก่ป่าชวาขนตามคอ เป็นสีเขียว

ไก่ป่าดั้งเดิมของโลกก็มีเพียง 4 ชนิด เมื่อคนเจริญขึ้น รู้จักเลี้ยงสัตว์ ชาวเอเชียภาค

ตะวันออกเฉียงใต้เป็นมนุษย์พวกแรกที่เริ่มต้นจับไก่ป่ามาเลี้ยงก่อน ชาวจีนตอนใต้และชาวอินเดียได้รู้จักการเลี้ยงไก่มาก่อนคริสต์ศักราชถึง 2,500 ปี

นับว่ามนุษย์เรารู้จักการเลี้ยงไก่กันมานานแล้ว ก็รู้จักการกินไข่ขึ้นพร้อมๆกันเพราะเป็นธรรมชาติที่ไก่จะต้องมีไข่ ผู้ที่นำไก่มาเลี้ยงจึงลองทดลองกินดู เมื่อทราบว่าอร่อยรสชาติดี จึงนิยมกินไข่ต่อๆกันมา

วันข้าวอินทรีย์

ข้าวเป็นพืชเกษตรที่มีความสำคัญมากที่สุด ทั้งในแง่เป็นอาหารหลักของคนไทยและเป็นสินค้าเกษตรที่ส่งออกเป็นอันดับหนึ่ง แต่การปลูกข้าวของเกษตรกรไทยยุคสมัยนี้ยังอยู่ในวังวนของการเกษตรเคมีที่สร้างปัญหาทั้งทางสภาพแวดล้อมและสุขภาพของเกษตรกรเอง นับวันจะยิ่งเพิ่มความรุนแรงมากขึ้น ดังนั้นจึงเกิดการตื่นตัวและเปลี่ยนแปลงระบบการเกษตรเคมีให้เป็นเกษตรอินทรีย์ที่ถือว่าเป็นระบบเกษตรที่ปลอดภัยต่อทุกๆ ฝ่ายทั้งสภาพแวดล้อมและผู้บริโภค และเป็นเรื่องที่น่ายินดีในประเทศไทยก็ได้มีการริเริ่มและทำการเกษตรอินทรีย์กับพืชสำคัญแรกๆ ก็คือ การปลูกข้าวหอมมะลิในจังหวัดยโสธร ซึ่งเริ่มมาตั้งแต่ปี 2538 มีการปลูกและขยายตัวมาอย่างต่อเนื่อง จนถึงปี 2545 ก็พบว่า การปลูกข้าวหอมมะลิอินทรีย์นั้นปลูกได้จริง ได้ผลไม่แพ้การปลูกข้าวเคมีเลย

โรคตาแดงไม่มีภูมิคุ้มกัน

โรคติดเชื้อบางโรค เมื่อเป็นแล้วครั้งหนึ่ง จะไม่เป็นอีกตลอดชีวิต เช่น โรคหัด โรคอีสุกอีใส แต่โรคตาแดงทั้งชนิดที่เกิดจากเชื้อไวรัสและเชื้อแบคทีเรีย ไม่ทำให้ร่างกายเกิดภูมิคุ้มกันต่อการติดเชื้อ ดังนั้นแม้จะเคยเป็นโรคตาแดงแล้ว หากไปได้รับการสัมผัสเชื้อมาอีก อาจทำให้เป็นโรคตาแดงซ้ำได้อีก ดังนั้นวิธีป้องกันโรคตาแดงที่ดีที่สุดคือพยายามหลีกเลี่ยงการใช้มือสัมผัสตา เพราะอาจเป็นพาหะนำเชื้อโรคตาแดงได้ รวมทั้งการหลีกเลี่ยงการสัมผัสตาผู้ป่วยทั้งทางตรงและทางอ้อม การใช้สิ่งที่อาจสัมผัสเชื้อโรค เช่น ผ้าเช็ดหน้า หรือยาหยอดตาาร่วมกัน จะเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะทำให้ท่านปลอดภัยจากโรคตาแดง

โรคอ้วน

ความสัมพันธ์ระหว่างโภชนาการกับโรคมีมานานแล้ว อาหารมีทั้งคุณและโทษกับมนุษย์ การขาดอาหารทำให้เป็นโรคได้ และการรับประทานอาหารมากเกินไปหรือไม่เหมาะสมก็ทำให้เป็นโรคได้เช่นกัน ประเทศที่เจริญแล้วมักมีปัญหาเกี่ยวกับการรับประทานอาหารมากเกินไป ส่วนประเทศที่กำลังพัฒนาและยากจนมักมีปัญหาทางด้านการขาดสารอาหาร

ความอ้วนเกิดจากการรับประทานอาหารมากกว่าที่ร่างกายต้องการ หรือขาดการออกกำลังกาย ร่างกายจึงสะสมส่วนที่เกินไว้ในรูปของไขมัน ถ้ารับประทานอาหารเท่าที่ร่างกายต้องการจะมีน้ำหนักเท่าเดิมถ้ารับประทานอาหารน้อยกว่าความต้องการน้ำหนักจะลดลง คนอ้วนอาจรับประทานอาหารมากในอดีตทำให้ร่างกายสะสมไว้หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นของเก่า

โรคอ้วนเป็นปัญหาอย่างมากในขณะนี้ ประมาณครึ่งหนึ่งของผู้ใหญ่ในยุโรป และประมาณ 30-40% ของชาวอังกฤษและอเมริกาเป็นโรคอ้วน

ถ้าเรารับประทานอาหารและออกกำลังกายอย่างเหมาะสม ไม่มากเกินไป ไม่น้อยเกินไป จะเป็นการดูแลสุขภาพที่ดีที่สุด

ก๊าซชีวภาพจากจุลินทรีย์ (1)

พวกเราคงรู้จักก๊าซธรรมชาติที่เราได้มาจากแหล่งก๊าซทั้งในประเทศเรา และเพื่อนบ้านที่เราเอามาใช้ในการผลิตพลังงานรูปต่างๆ ก๊าซธรรมชาตินี้มีองค์ประกอบหลัก คือ มีเทน ที่มีมากกว่าร้อยละ 80 ซึ่งเป็นเชื้อเพลิงสำคัญ มนุษย์ หรือสัตว์ เมื่อกินอาหารที่มีส่วนที่ไม่ถูกย่อยและถูกขับถ่ายออกมาการทำเกษตรกรรมมีส่วนที่เหลือทิ้งหลังการเก็บเกี่ยว เช่น ตอ และฟางข้าว ใบไม้ที่ถูกทับถม และซากสัตว์ที่ตามลง ของเหลือทิ้งจากการทำอุตสาหกรรมอาหาร เช่น เปลือกสับปะรด น้ำทิ้งจากโรงงาน แป้งมันที่มีแป้งอยู่ ลองคิดดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้น?

ก๊าซชีวภาพจากจุลินทรีย์ (2)

จุลินทรีย์จัดเป็นผู้ย่อยสลายพวกหนึ่งที่มีทั้งจุลินทรีย์ที่ต้องการ และไม่ต้องการอากาศ การนำทั้งจุลินทรีย์ที่ไม่ต้องการอากาศมาย่อยสลายของเสียพวกนี้ นอกจากเป็นกำจัดของเสียแล้วยังได้ก๊าซชีวภาพกลับมาใช้เป็นพลังงานด้วย กากที่เหลือจากการย่อยสลายถูกนำไปใช้เป็นปุ๋ย ซึ่งดีกว่าการใช้ของเสีย หรือมูลสัตว์ไปใช้เป็นปุ๋ยโดยตรง ซึ่งก๊าซชีวภาพที่เราได้จากการทำงานของจุลินทรีย์จะมีมีเทนเป็นองค์ประกอบเฉลี่ยถึงร้อยละ 60 จึงนำมาใช้เป็นพลังงานได้เช่นกัน โดยปัจจุบันมีฟาร์มหมูขนาดใหญ่ใช้ก๊าซชีวภาพในการผลิตไฟฟ้า โรงงานผลิตแอมโมเนีย สุรา และเบียร์ใช้ก๊าซชีวภาพแทนน้ำมันเตา นอกจากจะเป็นการรักษาสภาพแวดล้อมแล้วยังเป็นการลดต้นทุนในการประกอบธุรกิจได้อีกด้วย

เรียนรู้โลกกว้างจากการทำกิจกรรม

คุณครูบอกว่า โลกนี้คือตำราเล่มโตที่ทั้งเด็ก ๆ อย่างหนู หรือครูเองก็ไม่มีเรียนจบเห็นได้จากกิจกรรมที่ทาง พิพิธภัณฑ์เด็กจัดขึ้นมาให้เด็ก ๆ อย่างพวกเราศึกษาหาความรู้ เริ่มจากการจัดกิจกรรมเทศกาล “การแสดงนานาชาติ” ที่มีการนำเอาวิถีชีวิต วัฒนธรรม หรือศิลปะจากชาติต่าง ๆ มาเล่าและแสดงผ่านหุ่นหรือละครใบ้เพื่อเป็นการเรียนรู้และสร้างการยอมรับในวัฒนธรรมจากทั่วทุกมุมโลก และอีกกิจกรรมหนึ่งที่น่าสนใจสำหรับเด็ก ๆ ที่ใฝ่ฝันอยากเป็นผู้ประกาศรายการโทรทัศน์เพราะทางพิพิธภัณฑ์เด็ก เปิดหลักสูตรระยะสั้น “การอบรมผู้ประกาศโทรทัศน์” โดยเด็ก ๆ จะฝึกอบรมวิธีการพูด การอ่านออกเสียงอย่างถูกต้องตามหลักเกณฑ์ อักษรวิธี การใช้ภาษา และเรียนรู้หลักการเบื้องต้นในการเป็นผู้ดำเนินรายการโทรทัศน์ ผู้ประกาศข่าว รวมถึงจะได้ฝึกปฏิบัติจริง ๆ และเมื่ออบรมเสร็จจะได้ใบประกาศนียบัตรด้วย โดยจะจัดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน เฉพาะวันเสาร์และวันอาทิตย์ที่ 2-3 และ 9-10 พฤศจิกายน 2545

จดสิทธิบัตรตุ๊กตุ๊ก

นายสุวรรณ วลัยเสถียร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์เปิดเผยภายหลังการหารือร่วมกับผู้บริหารบริษัทพลสิทธิ์ ตุ๊กตุ๊ก อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด และบริษัท ตุ๊กตุ๊กไทยจำกัด ว่า ได้หารือเรื่องการจดทะเบียนสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้ารถทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งถือว่ามีความเสี่ยงเพราะอาจจะทำให้ต่างประเทศลอกเลียนแบบได้และนำไปจดสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้าก่อนไทย อันจะส่งผลให้ไทยไม่สามารถดำเนินการเรียกร้องค่าเสียหายใดๆได้เลย

ลุยค้นเรือนจำเลย

สำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัดเลย รายงานว่า เรือนจำจังหวัดเลยร่วมกับชุดปฏิบัติการ ตรวจค้นหาของ ผิดกฎหมายจากจังหวัดทหารบกได้เข้าตรวจค้นจู่โจม ภายในเรือนจำ ซึ่งการดำเนินการตรวจค้นครั้งนี้เป็น นโยบายของกรมราชทัณฑ์ ที่จะป้องปราบผู้ต้องขังที่คิด ลักลอบนำสิ่งของต้องห้าม สารเสพติด เครื่องมือสื่อสาร และสิ่งของที่สามารถนำเป็นอาวุธหลบหนีออกจากเรือน จำ นายวิโรจน์ พงษ์ไพโรจน์ ผู้บัญชาการเรือนจำและ หน่วยปฏิบัติการตรวจค้นหาสิ่งผิดกฎหมายจังหวัดทหาร บกเลยและกำลังเจ้าหน้าที่เรือนจำร่วมดำเนินการ สำหรับสิ่งของต้องห้ามมิให้มีไว้ในเรือนจำ ประกอบด้วย ฝิ่น กัญชา ยาเสพติด หรือสิ่งของมีนเมา เงินสด วัตถุ ระเบิดหรือน้ำมันเชื้อเพลิง สำหรับผลการตรวจค้น ไม่ พบสิ่งของต้องห้ามแต่อย่างใด

ยกมาตรฐานรถหอบ 10 นาทีถึง

ที่จังหวัดภูเก็ต นางสุดารัตน์ เกยุราพันธ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข เปิดเผยหลังการประชุมความร่วมมือกับกองทัพเรือเกี่ยวกับการจัดระบบการช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินในท้องที่เกาะเขตทุรกันดารว่าการซักซ้อมครั้งนี้ต้องการให้จังหวัดภูเก็ตเป็นตัวอย่างการให้บริการผู้ฉุกเฉินที่ต้องการรับการช่วยเหลือโดยเร็วปีละ 1 เปอร์เซ็นต์ หรือ 5,000 ราย ส่วนใหญ่ได้รับอุบัติเหตุจากรถ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขกล่าวอีกว่าแผนการดำเนินการเต็มรูปแบบจะเริ่มในปี 2546 ด้วยงบประมาณ 7.4 ล้านบาท ที่นำร่องใน 33 จังหวัดที่มีสถิติอุบัติเหตุสูงสุด เช่น สระบุรี ขอนแก่น เชียงใหม่ เป็นต้น ขณะนี้อยู่ระหว่างการวางเครือข่ายระบบสื่อสาร คาดว่าจะเสร็จภายใน 6 เดือนนี้ หลังจากทุกคนสามารถโทรศัพท์มาที่ 1669 เมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้น สำหรับพื้นที่ในเขตเมืองกำหนดไว้ว่าเจ้าหน้าที่จะต้องไปถึงภายในเวลา 10 นาที

ขโมยเมืองกลางสาดอะละวาดงัดเหล็ก

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า นับตั้งแต่ต้นเดือนกุมภาพันธ์ เป็นต้นมา มีโรงเรียนในเขตอำเภอทองแสนขัน ทำปลา และลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ ถูกโจรกรรมโทรศัพท์ไปแล้วกว่า 20 โรงเรียน จำนวนเครื่องรับโทรศัพท์ที่ถูกโจรกรรมไปแล้วไม่น้อยกว่า 50 เครื่อง โรงเรียนที่ถูกขโมยส่วนมากเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ ที่มีห้องปฏิบัติการทางภาษา และห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ ก่อนหน้านี้เคยมีโรงเรียนในเขตอำเภออื่นๆ ถูกโจรกรรมเช่นเดียวกัน แต่ไม่มีการแจ้งความทำให้คนร้ายยำมใจตระเวนขโมยไปเกือบทั่วทุกอำเภอ จนขณะนี้ยังไม่สามารถจับตัวมาลงโทษได้

สำหรับโรงเรียนบ้านน้ำลอก สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอทองแสนขัน แม้โรงเรียนจะทำประตูลูกกรงเหล็กถึง 2 ชั้น ก็ยังถูกงัดเอาไปได้ แม้แต่สุนัขบริเวณโรงเรียนยังถูกเบี้อตาย แสดงว่าคนร้ายเตรียมการมาเป็นอย่างดี

โรงพยาบาลสตูลบริการด่วนตรวจสุขภาพ

นายสำราญ วิจิตรพันธ์ นักประชาสัมพันธ์ 7 รักษา
ราชการแทนประจำ สัมพันธ์จังหวัดสตูล กล่าวว่า นาย
แพทย์เจษฎา จงไพบูรณ์พัฒนะ ผู้อำนวยการโรง
พยาบาลจังหวัดสตูลได้แจ้งให้ทราบว่า ทางโรงพยาบาล
สตูลได้จัดทำโครงการจัดบริการพิเศษทางด้านสุขภาพ
เพื่อให้บริการผู้ป่วยเป็นกรณีพิเศษขึ้นเพื่อให้ข้าราชการ
พนักงานรัฐวิสาหกิจได้ตรวจสุขภาพที่โรงพยาบาลสตูล
โดยผู้ป่วยไม่ต้องเดินทางไปโรงพยาบาลเพียงแต่ให้
กรอกแบบฟอร์มแล้วส่งโทรสารไปที่โรงพยาบาลก็จะมี
เจ้าหน้าที่รอรับพร้อมทั้งดำเนินการให้ตามที่กรอกไว้ใน
แบบฟอร์มทุกอย่าง

จากนั้นโรงพยาบาลจึงจะโทรกลับมาหาผู้ป่วยเพื่อ
นัดแนะวันเวลาที่จะให้ไปตรวจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ป่วย
จะตรวจโรคทั่วไป ตรวจสุขภาพฟัน ทำฟัน ถอนฟัน ก็
สามารถจะกำหนดนายแพทย์ได้ รวมทั้งวันเวลา แต่ต้อง
นัดล่วงหน้าอย่างน้อย 3 วัน

ตัวอย่างแบบบันทึกการอ่านของนักเรียน

แบบบันทึกการสอน
“เพื่อนช่วยเพื่อน”

ชื่อนักเรียนที่หัดอ่าน.....ชั้น.....

ชื่อนักเรียนผู้ฝึก.....ชั้น.....

โรงเรียนบ้านมาบกระเป่า อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2546

เรื่องที่	ชื่อเรื่อง	คำที่อ่านผิด	บันทึกหลังสอน
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะ.....
.....
.....

ลงชื่อผู้ทดลอง.....

(นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์)

แบบทดสอบการอ่านออกเสียง ก่อนเรียน – หลังเรียน

คำชี้แจง

ให้ผู้ทดสอบปฏิบัติดังนี้

1. ชี้แจงการทดสอบอ่านออกเสียงให้นักเรียนเข้าใจ
2. ผู้ทดสอบฟังและให้คะแนน 1 คะแนน เมื่อนักเรียนอ่านถูกต้อง 0 คะแนนเมื่อนักเรียนอ่านผิด /ไม่ออกเสียง
3. รวมคะแนนที่นักเรียนอ่านได้ถูกต้องจาก 80 ข้อ

เกณฑ์การให้คะแนน

72 – 80	หมายถึง	ดีมาก
64 – 71	หมายถึง	ดี ๕
56 – 63	หมายถึง	ปานกลาง
40 – 55	หมายถึง	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
0 – 39	หมายถึง	ไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ

สำหรับครู
 แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านออกเสียง
 ที่มีอายุระหว่าง 12 – 15 ปี จำนวน 80 ข้อ

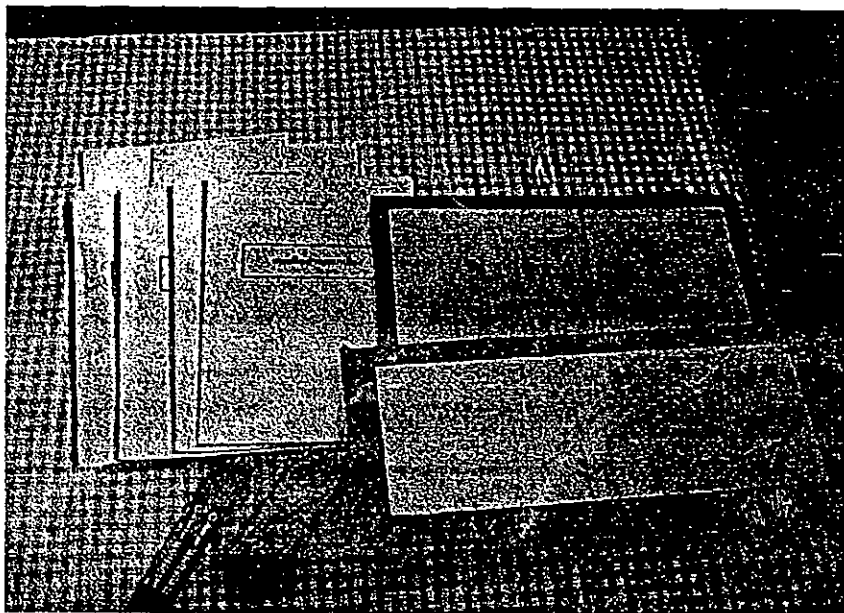
คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำแต่ละข้อให้ชัดเจน

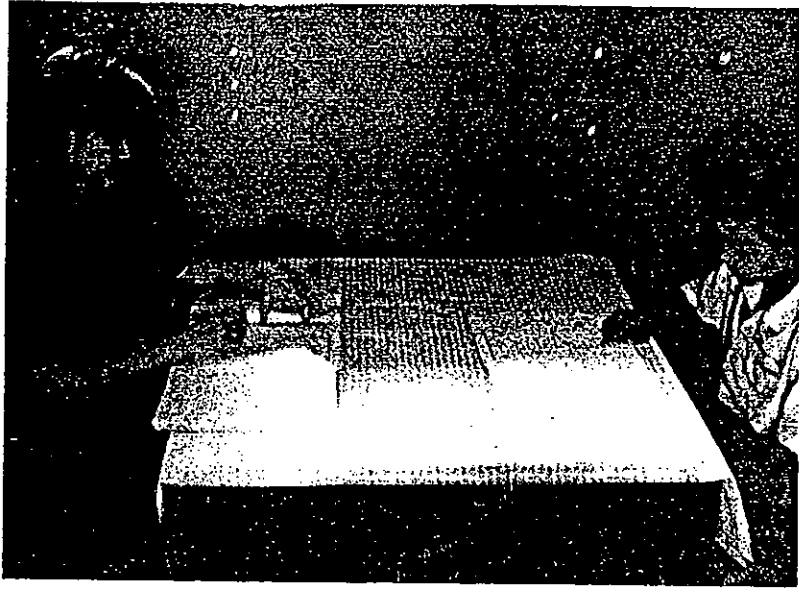
ข้อที่	รายการคำ	ผลการอ่าน	
		อ่านได้	อ่านไม่ได้
1	ทुरกันดาร		
2	พัฒนา		
3	สุขภาพ		
4	สนิท		
5	พยายาม		
6	เปลี่ยน		
7	ประเพณี		
8	ชีวิต		
9	ประเทศ		
10	ร่างกาย		
11	เหมาะสม		
12	ปัจจุบัน		
13	นิยม		
14	ธรรมเนียม		
15	อาหาร		
16	ปลอดภัย		
17	ปฏิบัติ		
18	พิเศษ		
19	โครงการ		
20	สามารถ		
21	ปรึกษา		
22	ปัญหา		
23	อัตรา		
24	ประสงค์		
25	ผลิตภัณฑ์		

ข้อที่	รายการคำ	ผลการอ่าน	
		อ่านได้	อ่านไม่ได้
26	ตลอด		
27	สภาพแวดล้อม		
28	ประโยชน์		
29	ธรรมดา		
30	กิจกรรม		
31	พยายาม		
32	โคจร		
33	ผืน		
34	อุปนิสัย		
35	บริการ		
36	รายงาน		
37	ประชุม		
38	พิจารณา		
39	กัญชา		
40	คุณวุฒิ		
41	ประชาชน		
42	เทศบาล		
43	เกษตรกรรม		
44	บริษัท		
45	เจียบพลัน		
46	บัตร		
47	ธุรกิจ		
48	เชื่อเพลิง		
49	ผสม		
50	สถิติ		
51	สัมผัส		
52	เทศกาล		
53	ดำเนิน		
54	ประชาสัมพันธ์		

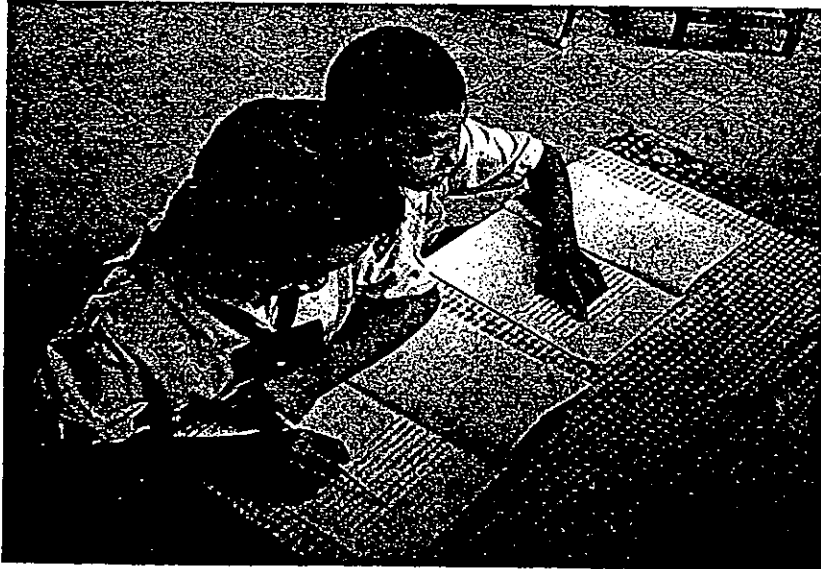
ข้อที่	รายการคำ	ผลการอ่าน	
		อ่านได้	อ่านไม่ได้
55	ปัญญา		
56	ปริมาณ		
57	สูญเสียบ		
58	มาตรฐาน		
59	กฎหมาย		
60	ธรรมชาติ		
61	เติบโต		
62	สุนทรีย์		
63	แหลม		
64	ประจักษ์		
65	ริเริ่ม		
66	สันนิษฐาน		
67	หลักฐาน		
68	จรรยา		
69	ประดิษฐ์		
70	โทรทัศน์		
71	กระทรวง		
72	ถดถอย		
73	ครวญ		
74	พรรค		
75	บริโภค		
76	อนุมัติ		
77	สัมมนา		
78	ปฏิรูป		
79	รัฐบาล		
80	สอดคล้อง		

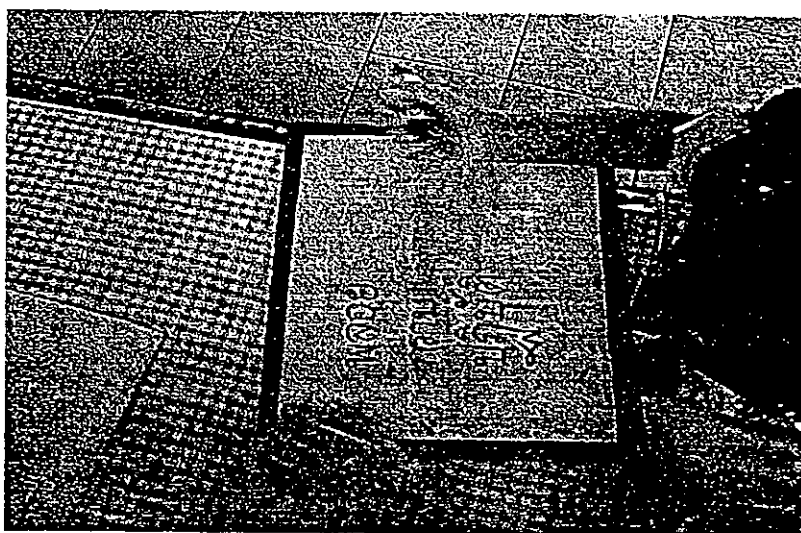
ภาพประกอบที่ 12 อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกการอ่านออกเสียง

ภาพประกอบที่ 13 ทดสอบความสามารถทางการอ่านของนักเรียน

ภาพประกอบที่ 14 นักเรียนผู้ฝึกกำลังฝึกการอ่านออกเสียง

ภาพประกอบที่ 15 นักเรียนผู้พิการรวบรวมคำคิดลงกระดานไวท์บอร์ด

ภาพประกอบที่ 16 ผู้พิการอ่านบททวนคำก่อนอ่านซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นางสาวพรรณพร ศรีลัมพ์
วันเดือนปีเกิด	9 มิถุนายน 2518
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	69/13 หมู่ 14 ตำบลสากเหล็ก อำเภอสากเหล็ก จังหวัดพิจิตร 66160
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 5
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านมาบกระเปา หมู่ 4 ตำบลหนองโสน อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร 66140
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2536	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนตะพานหิน อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร
พ.ศ.2540	ค.บ. วิชาเอกการศึกษาปฐมวัย สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม พิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก
พ.ศ.2547	การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรกรุงเทพมหานคร